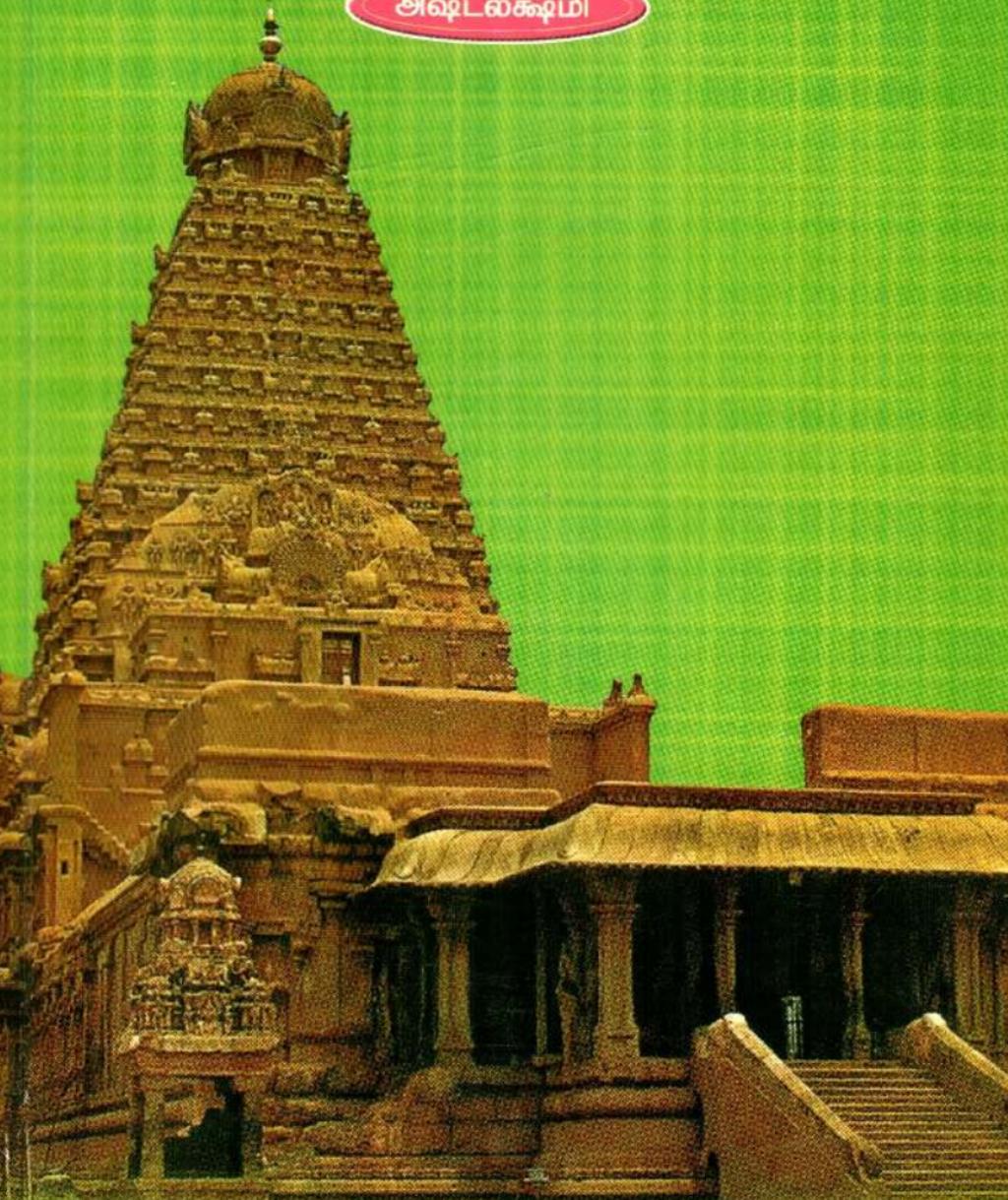

அஷ்டலக்ஷ்மி

விரதங்களும் பண்டிகையும்

(சகல விரதங்களும் அதற்கான விளக்கமும்)

Digitized by Neethanani Foundation
DigitizedbyNeethanani.org

சிவம்யம்

நீங்காது நினேவு கொண்ட
எங்கள் அன்புத் தெய்வத்திற்கு

சடர்ப்பண்ட

அன்பிற்கோர் கிலக்கணமாய்
அறத்திற்கோர் வழிகாட்டியாய்
பாசத்தின் வழிதுணிலே நின்று
பாரினிலே எழையெல்லாம்
சிறப்புடனே வளர்த்து
ஏளாக்கிவிட்ட
எம் அன்புத் தெய்வத்திற்கு
இம்மலரைக்
காணிக்கையாக்குகிறோம்.

ஓம்
சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

- குழும்பத்தினர் -

விரதங்களும் பண்டிகைகளும்

அஷ்டலக்ஷ்மி பதிப்பகம்

41, கண்டி வீதி, கைதடி தொ.பேசி. 021 2231769

322, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11

தொ.பேசி. 011 2334004

Email: astraluxme@yahoo.com

Web: www.astraluxumie.com

மவர்வு

உதிர்வு

22

22

05

10

1949

2022

அமரர் திருமதி. நீந்துமதி விநாயகமூர்த்தி திதி வெள்ளபா

சீர்மிகு சுபகிருது ஜூபசித் திங்கள்
நான்காம் நாள் துவாதசி திதி அதனில்
சீர்ஷை மகளாம் வந்துதித்த நீந்துமதியாம்
வறத்ராஜப் பெருமாள் பாதமலர் சீர்ந்தாள் காண்.

அன்னாரின் பிரிவால் துயரநும்
மக்கள், மாநுமக்கள், பெறாமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள்
சுகொதூ சுகொதரிகள், மைத்துனர்கள், மைத்துனிமார்

பதிப்புரை

உலகில் அறச்செயல்கள் பலவிதம். அதில் ஒன்று நல்ல செயல்களைப் பலர் அறியும் வண்ணம் செய்வது உலகில் நல்ல செயல்கள் பல இருந்தும் அவையனைத்தையும் அனைவரும் அறிவுதென்பது மிகக் கடினம். ஆக அனைவரும் மேன்மையுற பலவிதமான நல்ல செயல்களை, கருத்துக்களை, தோத்திரங்களை, மந்திரங்களைப் புத்தகமாக பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அவ்வண்ணம் “விரதங்களும் பண்டிகைகளும்” என்ற இப்புத்தகத்தின் மூலம் பலவிதமான புண்ணிய காலங்களை எடுத்துக்காட்டி மக்களை மேன்மையுறச் செய்வதே பதிப்பகத்தாரின் முக்கிய குறிக்கோள். இதில் 50 - இற்கும் மேற்பட்ட சுபதினங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதை அனைவரும் வாங்கிப் படித்துப் பின்பற்றி மேன்மையுற வேண்டுவதே எங்கள் நோக்கம். எல்லோரும், எல்லாமும் பெற வேண்டி எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

பதிப்பகத்தார்.

சிவமயம்

பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனத்தி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண் பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.

தைப்பொங்கல்

தைப்பொங்கல் மக்களால் வாழையடி வாழையாகக் கொண்டாடப் படும் ஒரு திருநாளாகும். சூரிய பொங் கலெனவும் இதனைக் கூறுவர். இன் னும் இதனையொட்டிப் போகிப்பண்டிகை, மாட்டுப்பொங்கல் என்பனவும் கொண்டாடப்படுகின்றன.

‘தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும்’ என்பர். ஒரு வருடத்தில் பன் னிரண்டு மாதங்கள். மக்களுக்கு ஒரு வருடம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாள் எனப்படும். எனவே தேவர்களுக்கு ஆறுமாதம் பகல், ஆறு மாதம் இரவு ஆகும். சோதிட சாத்திரப்படி 12 மாதங்களுக்கும் வெவ்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படும். அவை சித்திரை முதலாக முறையே மேடம், இடபம், மிதுனம், கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருஞ்சிகம், தனுசு, மகரம், கும்பம், மீனம் என்பனவாகும்.

இவை ஒவ்வொன்றும் இராசிகளெனப் படும். சூரியனுடைய சஞ்சாரம் உத்தராயணம் (வடக்கு நோக்கிச் செல்லுதல்), தக்ஷிணாயணம் (தெற்கு நோக்கிச் செல்லுதல்) என இருவகை. சூரியன் தை முதல் ஆனி வரை வடக்கு நோக்கியும், ஆடி முதல் மார்கழியிறுதியாகத் தெற்கு நோக்கியும் சஞ்சரிக்கின்றான். இதில் முதற்பாதி (உத்தராயணம்) தேவர்களுக்குப் பகற்பொழுது எனவும், பிற்பகுதி (தக்ஷிணாயணம்) இராப்பொழுது எனவும் சாத்திரங்கள் கூறும். தனுர் மாதம் மார்கழி மாதம். இம்மாதம் தேவர்களுக்கு விடியற்கால முகவர்த்தமாக விளங்குகின்றது. ஆதலின் இம்மாதம் முழுவதும் விடியற்காலையில் துயிலெழுந்து நீராடிக் கடவுளை வணங்குதல் வேண்டும். இது உடத்துக்கால பூசையெனப்படும். திருப்பாவை, திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பன இதனை வலியுறுத்தும்.

தை மாதப் பிறப்பன்று சூரியன் தனுராசியிலிருந்து மகரத்திலே பிரவேசிக்கின்றான். மகரத்திலே சூரியன் பிரவேசமாகும் நாள் தைப்பிறப்பு எனப்படும். ஆதலின் மகரசங்கராந்தி எனவும் இந்நாள் அழைக்கப்படும். இந்நாள் சூரியன் வடக்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்க ஆரம்பமாகும் நாள். இந்த ஆறு மாதமும் தேவர்களுக்குப் பகற் காலமாகும்.

பகற் காலத்தைப் போன்று இராக் காலங்களில் நாம் எவ்வகையான முயற்சிகளும் செய்ய முடியாது. ஒரே இருள் கவிந்து நிறைந்துவிடும். அதுபோலத் தட்சிணாயன ஆறுமாத காலமும் இருள் மயமாக விளங்கும். இருளை முத்தவள் என்பவர். ஒளியைச் சீதேவி என்பர். ஆறுமாத காலமும் பீடித்த இருள் நீங்கி ஒளி பிரகாசிக்கும் நாள் தைப்பொங்கற் தினமாகும்.

இத்தினம் உழவர் திருநாளெனவும் கூறப்படும். ஆம்! உழவர் உயிர் கொடுப்பவன். அவனில்லையேல் உலகமேயில்லை எனலாம்.

‘உண்டி கொடுத்தோ ருயிர் கொடுத்தோரே’ என்கின்றது புறநாணாறு.

‘உழுவா ருலகத்தார்க் காணி ய.ஃ.தாற்றா தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து’ என்கின்றார் வள்ளுவர் பெருமான். இவற்றால் உழவன் பெருமையும், உழவின் சிறப்பும், தைப்பிறப்பு, தைப்பொங்கல் என்பனவற்றின் மகிழ்வையும் புலப்படுகின்றன. உழவுத்தொழில் நிலைத்து நிற்கும்வரை பொங்கல் பண்டிகையும் நிலைத்தோங்கும். சங்ககாலம் தொட்டே இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. எந்த இலட்சியத்திற்காக இவ்விழாவை நம்

முன்னோர் செய்து வந்தனரோ அந்த இலட்சியத்தை மறக்காமல் நாம் இருத்தல் வேண்டும்.

பொங்கல் புதுநாள் நாடு மகிழும் நன்னாள். நாட்டு மக்கள் மறுமலர்ச்சியடையும் பொன்னாள். உள்ளம் பொங்கப் பொங்கல் பொங்கும் தங்கத் திருநாள். அறப்பண்பின் அமைதியிலே - இயற்கையின் எழுச்சியிலே எழுந்த இன்பத் திருநாள். புத்தாண்டைப் பருவ மாறுதலாக வைத்து வரையறுத்தனர் நம் முன்னோர். தென் திசையிலிருந்து வடத்திசைக்குச் சூரியன் மாறுவதை வாழ்விலே. ஒரு திசை மாற்றமாகப் - புதுவாழ்வாகக் கொண்டனர்.

வாழ்க உழவன், வாழ்க உயிர்கள்,
வாழ்க தொழில்வளம்

சூரியப் பொங்கல்

தைப்பொங்கல் சூரிய பொங்கல் எனவும்படும். சூரியனுக்குப் பொங்கப்படுவதால் சூரியன் உதிக்கும் நேரத்திலேயே பொங்கலும் பொங்கப் பொங்குதல் தனது கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்குச் சூரியகிரணம் எவ்வளவு அவசியம் என்பதை இது விளக்குகின்றது.

அதனாலேயே பொங்கல் புதுநாளில் சூரியனை வணங்குகின்றனர். வீதிவெளியாகாச மீதினில் தோன்றும் ஒளி, அந்தகாரத்தைப் போக்குகின்றது. பிரகாசத்தை ஆக்குகின்றது. ஜீவராசிகள் வாழ்வதற்குப் பேருதவி புரியும் சூரியனுக்குப் பொங்கும் பொங்கல் இது.

உயிர்கள் உய்ய இன்றியமையாதனவாகிய பயிர்களை அறுவடை செய்து - அகமகிழ்ந்து - புத்தாடை அணிந்து - நகைமுகந் தோன்ற - நட்பும் சுற்றமும் சூழ, அப்பயிர்களுக்கு உயிரளித்த பகலவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் பொங்கலிட்டு வாழ்த்துதல். இது சூரிய நமஸ்காரம் எனவும்படும். நமஸ்காரம் என்பது பணிவு. பணிவில் பயனுண்டு, அப்பயன் - நமஸ் காரம் பெறுகிறவருக்கல்ல, நமஸ்காரம் செய்கிறவருக்கேயாகும். நமஸ்காரம் பெறுபவர் அருள்கொண்டு, மனம் கசிந்து, மனம் சூளிர்ந்து, பிழைகளை மன்னித்து ஆசீர்வாதம் செய்வதால் ஏற்படுவது பலன்.

சில சிறு கருமங்களுக்குச் சாதாரணமாக ஒருவரை நாம் வணங்குவதற்குப் பலன் கிடைக்கும்போது, சூரியனை வணங்கினால் எத்தனை மடங்கு பலன் கிடைக்கும்! சூரியனைச் சூரியநாராயணன், சூரியபகவான் என்பர். சூரியனை வணங்கும்போது அதன் வீரிய சக்தியை வணங்குகின்றோம். உயிர்ச் சக்தியை வணங்குகின்றோம்.

தெய்வீக சக்தியை-சிவசக்தியை வணங்குகின்றோம். இத்தகைய சக்திகளைத் தந்து அளவிறந்த பலனையும் நமக்கு அது அளிக்கின்றது. இறைவன் இயற்கை யோடியைந்து எங்கும் விளங்குகின்றான். அவன் ஒளிவடிவினன் (திருக்கார்த்திகைத் தீபமகிமை பார்க்க) என்பதனையே இது குறிக்கின்றது.

ஜோதிக்கு வணக்கம் செலுத்துவது நம் எல்லோருக்கும் புதிதல்ல, வேதகாலத்திலிருந்தே ஜோதி வழிபாடு பின்பற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இறைவனை ஒளி வடிவாகக் கொண்டு வணங்கி

‘வானின்றியிந்து வரம்பி கந்த மாழுதத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனு முயிரு முணர்வும் போல உள்ளும் புறத்துமுளன்’

‘அங்கிங் கெனாதபடியெங்கும் ப்ரகாசமாய் ஆனந்த மூர்த்தியாகி’ நின்றவன். அவனே இறைவன். அப்படிப்பட்ட இறைவனை எந்த உருவில் வணங்குவது என்பது ஒரு பிரச்சனைதானே.

இறைவன் ஆக்குவான், காப்பான், அழிப்பான், மறைப்பான், அருள் செய்வான், உருவாய், அருவாய், அருவுருவாய் விளங்குவான், பற்றின்றியே எல்லா உயிர்களிடத்தும் பொருந்தி நின்று கருமம் புரிவான்.

உள்ளத்திருளைப் போக்குவான். மனமாசுக்களையெல்லாம் அகற்றித்தேசு வீசப் பண்ணுவான்.

இத்தகைய மிக நுண்ணிய பண்புகளெல்லாம் பஞ்ச பூதங்களுள் தீயினிடத்தேதான் மிகுந்திருக்கின்றன. சூரியன் ஒரு பெரிய தீப்பிழும்பு. ஆதலின் ஒளியின் வாயிலாக இறைவனை வழிபடும் முறை சாலச் சிறந்தது.

உலகத்தில் நமக்கெல்லாம் கண்கண்ட தெய்வம் சூரியன். மனிதர் விலங்குகள் புல் பூண்டுகள் யாவும் சூரியனொளியால் - வெப்பத்தினாற்தான் உயிர்பெறுகின்றன. வாழ் கின்றன. இவற்றை நோக்கும் போது சூரிய வணக்கந்தான் ஆதியில் முதன்முதல் மனிதனாறிந்த இறைவழிபாடெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

சீனர், ஜப்பானியர், பாரசீகர்கள் எல்லோரும் இன்றும் வழிபடும் இறைவன் சூரிய பகவானே. ‘அருக்கனாவான் அரஞ்சு வல்லவோ’ எனவே இறைவழிபாடு முதலில் சூரிய வழிபாடாயிற்று. பின்னர் அது ஒளி வழிபாடாகப் பரிணமித்தது.

சூரியன் அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்று. சூரியனுடைய இருதயத் தில் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்வதாலும், ஆன்மார்த்த,

பரார்த்த பூஜைகளில் முதலிலே சூரிய பூஜை புரியும்படி ஆகமங்கள் கூறுகின்றபடியாலும், தேவர்களுக்கு உதயமாகிய உத்தராயண புண்ணிய காலத்திலே கொண்டாடப்படும் தைப்பொங்கல் சூரிய பொங்கல் எனவும் வழங்கப்படும். இதனை யாவரும் அவசியம் செய்தல் வேண்டும்.

சகல லோகத்திலும் நவநாயகர்களுள் தலைசிறந்து விளங்கும் சூரிய பகவானுடைய அளவற்ற மகிமையை எடுத்துக் கூற யாவராலும் இயலாது. வேதமே சூரிய நாராயணனுடைய பெருமையை எல்லையற்றதெனக் கூறுகிறதென்றால் சாமானிய சக்தியுடைய மனிதனால் எவ்விதம் உணரமுடியும்?

வட்டவடிவத்தின் மத்தியில் எட்டுப் பத்மதளங்களும், அதனுட்புறத்தில் ஷட்கோணங்களும், அதன் மத்தியில் ஒம், ஹ்ராம், ஹ்ரீம் என்ற பீஜாட்சராநுபமாயும் கத்தி, கதாயுகம், சங்கம், பத்மம் என்னும் ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தி வேத சொருபியாய் விளங்குபவரும், மும்முர்த்தி சொருபங்கள் உடையவரும், இராவணனை வென்ற இராமராற் துதிக்கப்படத்தக்க, தேவாதி தேவர்கள் கூட வணங்கும்படி போற்றத்தக்க நற்குணங்கள் நிறைந்த சூரிய பகவானைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பிரார்த்தித்தால் சகல சம்பத்துடன் வாழ்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் நித்திய கருமவியலில்
 சூரிய நமஸ்காரத்தைப் பற்றிச் 'சூரிய மண்டலத்தைத்
 தரிசித் து, வெண்டாமரைப் பூவின் மேலே,
 செவ் வொளியையுடைய வட்ட மண்டலத் தினாடுவே
 உள்ளவராய், மாதுளம் பூ நிறத்தினராய் ஒரு திருமுகமும்
 இரண்டு திருக்கண்ணும் இரண்டு திருப்புயத்திலும்
 பொருந்திய அலர்ந்த வெண்டாமரைப் பூ நாளம் இரண்டு
 பிடித்த திருக்கையும் உடையவராய், சிவந்த வஸ்திரம்
 தரித்தவராய் உள்ள சூரியமுர்த்தியைத் தியானித்துச்
 சிவசூரியாயநம என்று செந்தாமரைப் பூ முதலிய
 செம்பூக்களைத் தூவித் தோத்திரம் பண்ணி இரண்டுதரம்
 ஆண்மப் பிரதசஷ்டினம் செய்து, வைகர்த்தனாய நம முதலான
 பண்ணிரண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பண்ணிரண்டு
 நமஸ்காரம் செய்து எழுந்து கும்பிட்டு விரும்பிய வரங்களை
 வேண்டிக் கொள்க' என்கின்றார். இவற்றால் சூரிய
 நமஸ்காரத்தின் மகிழையும் பெருமையும் விளங்குகின்றது.

 விளங்கு தண்டி முதலோராற் சேவிக்கப்படுவோன்

விமலன் முதனாற் சிங்க பதாசனத்தின் மேலோன்
 களங்கமிலாத் தீத்தை முதற் சக்தி கணசகிதன்
 கருதருண மணியோளியன் கடோற்கான்ம மூர்த்தி

துளங்கலி றன்னங்கந் தன்னங்க மெனுங் கிரகந்
 தொகுமுடுவாதிய குழச் சுவேதகஞ் சத்திவர்ந்தோன்
 வளங்கொள் சுவேதாம்புசத் தோட்கரணிரு நல்வீழியோன்
 வருசிவ குரியன் காக்க மகிழ்ந்தடி யேங்களையே.

பட்டிப் பொங்கல்

பொங்கல் தினத்தின் மறுநாள் கொண்டாடப்படுவது
 இப்பொங்கல். இது கோடூஜை, பட்டிப் பொங்கல், கன்றுப்
 பொங்கலெனவும் வழங்கப்படும். இது ஆகமத்தில்
 அமையாது, வழக்கத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.
 பசுக்களில் எல்லாத் தேவர்களும் இருப்பதாலும், எல்லாக்
 கிரியைகளும் முடிந்த பின்னர் பசுவுக்கு வணக்கம் செய்து
 அதனைப் பூஜித்து உண்ண வேண்டுமெனச் சாஸ்திரங்கள்
 கூறுகின்றனவாதலாலும், வருடத்தில் ஒரு நாளாவது
 கோடூஜை செய்தல் வேண்டும். அதுவும் உத்தராயண
 புண் ணியகால ஆரம் பத் தில் செய் வது
 உத்தமமென்பதாலேயே மறுநாள் இதனைக் கொண்டாடி
 வருகின்றனர். உழவர்களுடைய உழைப்புக்கும்,
 உவகைக்கும் உறுதுணையாக இருந்த மாடு
 கன்றுகளையும் கூட அவர்கள் மறந்து விடுவதில்லை.
 அவர்களுக்குப் பெருந்துணையாக இருந்த அவற்றுக்காக

ஒரு நாளைத் தனியாக ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நாளை அவர்கள் மிகவும் குதூகலமாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள்.

மாட்டுப் பொங்கலன்று உழவர்கள் மாடுகளை மிகவும் விசேஷமாகப் போலிக்கின்றார்கள். அவற்றின் கொம்புகளையும், குளம்புகளையும் சீவிச் சுத்தப்படுத்துவர். நன்கு தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவர். மஞ்சள், சந்தனம், குங்குமம் முதலான மங்கலப் பொருள்களையிந்து பூஜித்து மகிழ்வர். பின்னர் சுத்தம் செய்யப்பட்ட மாட்டுத் தொழுவத்திலே அவற்றைக் கொண்டு சேர்ப்பர். அங்கு பொங்கல் பொங்குவர். பொங்கிய பொங்கலை மாடுகளைப் புசிக்கச் செய்வர்.

‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்பார் பெரியோர். பொங்கல் புதுநாளில் தாம் குதூகலமாக இருந்தது போல மாடுகளும் இருக்க வேண்டுமென்பது உழவர்களின் விருப்பம். எனவே அன்று காலை நேரத்தில் அவற்றை அலங்கரிப்பர். மலர்களினாலும் இலை குழைகளினாலும் மாலைகள் புனைந்து அவற்றின் கழுத்திலே அணிந்து, சலங்கை, வேண்டயம், மணிகள் என்பன கட்டி அலங்கரிப்பர். கிராமப்புறத்திலே கொண்டு சென்று சவாரி செய்வர்.

இது மாட்டுச் சவாரி எனப்படும். மாடுகளும் உழவனோடு சந்தோஷத்தை அனுபவித்துத் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்றன.

பிறந்த நாள் முதல் சிறந்த பால் தரும் பசுக்களையும் கூட உழவர் மறப்பதில்லை. சந்தனத்தால் குங்குமத்தால் முகத்தை அலங்கரித்துப் பல வர்ண மாலைகள் அணிந்து மகிழ்வர்.

காளைகட்டும் திருவிழா என்றும் ஒரு விழா உண்டு. இந்தியாவிலே சில பழைய கிராமங்களில் இன்றும் இம்முறை நடந்து வருகின்றது.

தம் வீட்டுக் கண்ணிப் பெண்களுக்கென ஒரு காளையை வளர்ப்பர். பெண்களும் அதனை அன்புடன் போலித்து வருவர். மாட்டுப் பொங்கலன்று அக்காளையை மந்தை வெளியிலே கட்டவிழ்த்து விடுவார்கள். அந்தக் காளைகளை (மாடுகளை) இளங் காளைகளை - இளைஞர்கள் அடக்கிப் பிடிப்பர். எந்தக் காளையை ஒருவன் அடக்கிப் பிடிப்பானோ, அந்தக் காளைக்குரிய கண்ணியை அவனுக்கு மணமுடித்து வைப்பர்.

இப்பண்டிகையைக் கொண்டாடும் முறையிலே தேசங்கள் தோறும் சிறுசிறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனினும் யாவருக்கும் அடிப்படையான நோக்கம் பொதுவானதேயாகும்.

மாட்டுக்கு ‘ஏர்’ என்றும் ஒரு பெயர். ஏரின் சிறப்புப் பற்றிக் கம்பர் ‘ஏரெழுபது’ என்னும் நூலில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். வேந்தர் நடத்தும் செங்கோலை நடத்தும் கோல் ஏரடிக்கும் சிறு கோலே, என்பர். ‘சீரைத் தேடின் ஏரைத்தேடு’ ‘தொழுதாண் சுவையின் உழுதாண் இனிது’ என்னும் முதுமொழிகள் உழவுத் தொழிலின் உயர்வையும் உழவனின் உயர்வையும் ஏரின் உயர்வையும் விளக்குகின்றன.

ஏற்றவன் ‘இரப்பாளி’ என்றவொரு முதுமொழியும் வழங்கும். தற்காலத்தில் பலவகையான உத்தியோகங்களை வகித்துள்ளவர்களின் வாழ்க்கை திடீரென்று அந்நிலையை விட்டுச் சில மணி நேரத்துக்குள் மாறுபடுகின்றது. உழவுத் தொழிலுக்கும் உழவனுக்கும் எவ்வித அழிவும் எக்காலத்தும் இல்லை. அவன் சுதந்திரத்துக்குப் பிறப்பிடமாய் இருக்கிறான். பிறர்க்கு அடங்கி ஓடுங்கித் தொழில் புரிய வேண்டுவதில்லை.

அலகிலா மறை விளங்கும் அந்தணரா குதி விளங்கும் பலகலையாந் தொகை விளங்கும் பாலவர்தம் பாவிளங்கும் மலர்குலாந் திரு விளங்கும் மழை விளங்கும் மனு விளங்கும் உலகெலாம் ஒளி விளங்கும் உழவருமூம் உழவாலே.

தைப்பூசம்

தைப்பூசமென்பது தை மாதத்துப் பூசத்திருநாள் எனப்படும். தை என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உள். அவையாவன தைக்கத் தக்கவை. தையென்னேவல், தாளக்குறிப்பினோன்று, மகரராசி, பூசநாள் என்பனவாகும். தைப்பூசத் திருநாள் சிறப்புப் பற்றிப் பாவலர் பெருமான், ‘தைப்பூசம் வியாழக்கிழமையோடு கூடும் சித்தயோக தினம் வர, அன்று மத்தியானத்திலே, ஆயிர முகத்தையுடைய பானு கம்பர் ஆயிரங் சங்கூத, ஆயிரந் தோணுடைய வாணாசரன் குடாமுழா ஒலிப்பிக்க, பஞ்ச துந்துபி ஒலியும் வேத ஒலியும் கந்தர்வருடைய கீத ஒலியும் மிக்கெழு ஞானசபையிலே சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு நின்று ஆனந்த நிருத்தங் செய்தருளினார்.

வியாக்கிரபாத முனிவர் பதஞ்சலி முனிவர் என்னும் இருவரும், பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், திருவுடையந் தணர் மூவாயிரவரும், பிறரும் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, ஞானக் கண்ணைப் பெற்று, அவருடைய ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்து, உரோமங் சிலிர்ப்ப, நெஞ்ச நெக்குருக, கண்ணீர் பொழியச் சிவானந்தக் கடலில் மூழ்கினார்கள். பதஞ்சலி முனிவர் ‘எம் பெருமானே, இந் த ஞான சபையிலே

உமாதேவியாரோடு இன்று முதல் எக்காலமும் ஆன்மாக்களுக்கு ஆனந்த நிருத்தத்தைப் புலப்படுத்தி யருஞும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார். அதற்குச் சிவபெருமான் உடன்பட்டருளினார்.

சிவபெருமான் பணித்தருளியபடியே தேவர்கள் அந்த நிருத்தஸ்தானத்தை வளைத்து உயர்ந்த பொன்னினாலே ஒரு மகாசபை செய்தார்கள். சிவபெருமான் அன்று தொடங்கித் தேவர்களும் வியாக்கிரபாத முனிவர், பதஞ்சலி முனிவர்முதலாயினோரும் வணங்கச் சிவகாமியம் மையாரோடும் கனகசபையிலே எக்காலமுந் திரு நிருத்தத்தைத் தரிசிப்பித்தருஞுவாராயினர்.

தை மாதத்தில் பெளர்ணமி சேரும் பூசநாள் மிகவும் விசேஷமானதாகும். இந்நாளில் சிறப்புப் பற்றிப் பூம்பாவைப் பதிகத்தில் ஞானசம்பந்தரும்.

'மைப்பூசு மொண்கண் மடநல்லார் மாமயிலைக் கைப்பூசு நீற்றான் கபாலீச்சர மமர்ந்தான் நெய்ப்பூசு மொண்புமுக்கல் நேரிழையார் கொண்டாடும் தைப்பூசும் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்'

எனக் கூறுவதனால் அறியவாகும். தில் ஸல மூவாயிரவர்களுக்கு மநுமகன் இரண்ணியவர்மனுக்கும் தில்ஸல

நடராசர் தரிசனம் கொடுத்த தினமும் இத்தினமேயாகும். மேலும், புத்தர் ஞானோதயம் பெற்று, இமயமலைச் சாரலிலே இருந்த நாளில் ஈழநாட்டைப் பற்றி நினைத்ததும் இத்தினத்திலேதான் என்பர். எனவே இத்தினத்தைச் சிறப்புடன் கொண்டாடி இறைவனருள் பெற்று வாழ்வோமாக.

புதிதுண்ணல்

புதுப்போசனத்தைச் சுபதினம் பார்த்துண்ணல் புதிதுண்ணல் எனப்படும். புதிருண்ணல் எனவும்படும். நவான்ன போஜனம் எனவும் கூறுவர். பொங்கலுக்குப் புதிய அரிசியைத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகிப்பர். சுபதினத்தில் மங்கல வாத்தியங்களோடு கிராமமக்கள் சென்று புதிரெடுத்துக் கோயிலிலும், வீடுகளிலும் சேர்ப்பர். அந்நாளில் வீடு மெழுகிக் கோலம் போட்டு வைப்பர் பெண்கள். கொண்டுவரும் நெற்கட்டைப் பணிவுடன் வணங்குவர். சுவாமிக்குப் புத்தரிசி கொடுத்துத் தாழும் உண்பர்.

கால உலக மாற்றத்தினாலும் பிறவாற்றானும் இக்காலத்து இவ்வழக்கு அருகி வருகின்றது. அன்றிச் சுவாமிக்குப் புதிரெடுதலுக்கு முன் னரே தாம் புதிரெடுத்தலையும் மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

தை பிறந் துவிட்டது. வழி பிறந் து விட்டது. அறுவடையெல்லாம் ஆரம்பித்து விட்டன. களஞ்சியங்கள் நிறைந்து விட்டன. அதுபோல உள்ளமும் நிறைந்துவிட்டது. கஷ்டங்கள் மறைந்தன. கவலைகள் நீங்கின. வாழ்வில் பிரகாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அன்றைத்தினம் முழுவதும் குதூகலிப்பர். சைவ மக்கள் அனைவரும் ஆனந்தக் கூத்தாடும் ஒரு பெருநாளாக இத்திருநாள் விளங்கும்.

மகாசிவராத்திரி

‘சிவராத்திரி’ என்றால் சிவன் இராத்திரி எனப்படும். சிவபெருமானுக்குரிய இராத்திரி எனப் பொருள்படும். சிவம் என்றால் வடமொழியின் இன்பம் எனப்பொருள். இராத்திரி, இரவு எனவே, இனப் இரவு எனவும்படும். சிவம் என்னும் சொல்லுக்குப் ‘பெருஞ்சுகம்’ என்பது பொருள் எனக் கிறிஸ்தவ நூலாகிய தேம்பாவணியிலும் கூறப்படுகின்றது. மங்களம், நன்மை எனவும் பொருள் கூறப்படும்.

எப்போதுமே சிவனை வழிபடும் நாளாகவும், சிறப்பாகச் சிவராத்திரி என இந்நாள் கருதப்படக் காரணமென்ன? என்பது கேள்வி? ஆம்! சிவபெருமானுக்குரிய பல சிறப்பான விசேஷ அம்சங்கள் அமைந்து விளங்கும் நாளானபடியால் இப்பெயராயிற்று.

இந் த நாளில் விரதம் அநுட்டித் து சிவபதமடைந்தவர்களின் மேன்மையினால் இந்நாள் சிவராத்திரி எனவும்படும். சிவபெருமானுக்கு அத்தியந்த பிரியமுள்ள இராத்திரி சிவராத்திரி. இதனால் மகாசிவராத்திரி எனவும் கூறப்படும். எனவே இப்புண்ணியமான - புனித தினத்தில் ஆதிவரலாறு. சிறப்பு, இக்கால நிலைமை, இவ்விரத நாளின் பயன் என்பன பற்றித் தெரிந்த வரையில் ஒரு சிறிது கூறுகிறேன்.

ஆதிவரலாறு பற்றிக் கூறும்போது, முதலாவதாக இவ்விரதம் உண்டானது பற்றிப் பல கதைகள் வழங்குகின்றன. ஒரு கதை பாருங்கள். ஒரு கற்பாந்த காலத்தில் அதாவது உலக முடிவுநாள். உலக முடிவுநாளில் பிரம்மதேவன் இறக்கச் சர்வான்மாக்களும் பிரளயத்தினாலே இறந்து போயின. அந்த இராப் பொழுதில் உமாதேவியார் சிவனைப் பூசித்து, அப்பெருமான் அருளைப் பெற்றனரென்றும், அந்த இராப்பொழுதில் விரதமிருப்பவர்கள் யாவராயினும் அவர்கள் மோட்சமடைய வேண்டுமென உமாதேவியார் வரம் பெற்றாரெனவும், அந்த இரவு நாம் சிவராத்திரி எனக் கொண்டாடிவரும் இரவு ஆகும் என்பது இன்னும் ஒரு கதை.

கற்பாந்தரம் என்றால் கற்பமுடிவு என்பது பொருள். அதாவது உலக முடிவு காலமென முன்னர் குறிப்பிட்டேன். இதனை ஊழிக்காலம், உலகமுடிவுக் காலம், உகாந்த காலம் எனவும் உரைப்பர். இப்படிப்பட்ட ஒரு காலத்தில் விடாமலை பொழிந்தது. உலகம் அதனால் பிரளய வெள்ளத்தில் ஆழந்தது. அத்தருணம் விஷ்ணு மூர்த்தி பன்றி வடிவம் கொண்டு, பிரளய வெள்ளத்தில் ஆழந்த உலகத்தைக் கொம்பினால் உயரத் தூக்கிப் படைத்தற் கடவுளாகிய பிரம்மதேவரை உந்தியங் கமலத்தில் தோற்றுவித்துச் சிருட்டித் தொழிலைச் செய்யும்படி கூறிப் பாற் கடலில் பள்ளிகொண்டார்.

இங்ஙனமாக, பிரம்மதேவர் உலகத்தைப் படைத்தார், பின்னர் தம்மால் படைக்கப்பட்ட புவனங்களையும் சராசரங்களையும் பார்க்க விரும்பிய பிரம்மதேவர் அன்ன வாகனத்தில் அமர்ந்து யாவற்றையும் பார்வையிட்டு அதனால் செருக்குற்றுப் பாற் கடலையடைந் தார். அங் கே விஷ்ணுமூர்த்தி யோக நித்திரை புரிவதைக் கண்டு, கிட்டேசென்று, ‘இங்கே நித்திரை கொள்பவர் யார் நீ? எழுந்திரு’ என்றார். இதனால் யோக நித்திரை நீங்கி விஷ்ணுமூர்த்தி, ‘நீ யார் என்று கேட்க நீ யார்? எனக் கேட்கச், ‘சராசரங்களைச் சிருட்டித்தலால் பரம்பொருளாகிய பிரம்மதேவரே, யாம்’என்றார். அத்தருணம் அப்படியில்லை.

‘காத்தல் தொழிலைச் செய்யும் யாமே பரம்பொருள்’ என்றார் விட்டனு மூர்த்தி. இது காரணமாக இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் எழும்பியது போர். நூறு வருட காலம் இந்தப் போர் நடந்தது. உலகம் அழியுமாறு யுத்தம் நடந்தது. இங்ஙனம் இவர்கள் புரியும் கோர யுத்தத்தைப் பரம்பொருளாகிய சிவன் திருவுளம் கொண்டு, இவர்கள் இறந்தொழிலார்களேயெனக் கருணை கூர்ந்து ஒரு மாசி மாதத் து அபரபக்கத் தீல் சதுர்த்தசி கூடிய அர்த்தராத்திரியில், விட்டு விட்டொளிரும் பெரியதோர் அக்கினிப் பிளம்பாக இருவருக்கும் மத்தியில் தோன்றியருளினார்.

இச்சோதியைக் கண்டு விட்டனுவும் பிரம்மாவும் வியப்படைந்தனர். ‘இதன் அடியையும் முடியையும் காண்பவர்களே பரம்பொருளாவு’ ரென ஒரு அசரிரீ கேட்டது. அதனைக் கேட்ட விட்டனு பிரம்மா இருவரும் முறையே பன்றியும் அன்னமுமாகி அடிமுடி காணச் சென்றனர். பாதாளமும் ஆகாயமும் புகுந்தும் பறந்தும் முடிவு காணாது களைப்படைந்து இருவரும் தருக்கடங்கி நின்றனர். சோதி மலையாகிச் சிவபெருமான் சிவலிங்கமாய்த் தோன்றக் கண்டு அதனை இருவரும் போற்றி வழிபட்டனர். அச்சோதிப் பிழம்பு சிவலிங்க ரூபமாகி அயன் மாலுக்குக் காட்சியளித்த இரவே சிவராத்திரியாகும் என்பதாகும்.

இன்னும், தேவி, விளையாட்டாகச் சிவமூர்த்தியின் திரிநேத்திரங்களையும் ஒரு முறை மூட உலகங்கள் இருண்டன. அப்போது 11 உருத் திரர்களும் திருவிடைமருதூரையடைந்து சிவபெருமானை வணங்கினர். அக்காலமே சிவராத்திரியாகும் எனவும் கூறப்படும்.

இனி இத்தினத்தின் சிறப்பைப் பார்ப்போம். இன்றைய தினம் மகாசிவராத்திரி. இன்னும் மாத சிவராத்திரி, யோக சிவராத்திரி, பக்க சிவராத்திரி, நித்திய சிவராத்திரி என வேறு தினங்களும் உள். மாசி மாதச் சிவராத்திரி நாள் மிக மகிமை நிறைந்த விரதநாள். இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் திரயோதசி தினத் தில் ஒரு பொழுதுண்டு, சதுர்த்தசியில் உபவாசமிருந்து துயில் நீக்கி, நான்கு யாமங்களிலும் சிவபிரானை வழிபட்டு, அடுத்த நாள் அடியார்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் அன்னதானம் செய்து பாரணம் பண்ணுதல் வேண்டும்.

இந்த நாளின் மகிமை பற்றித் திருநந்திதேவர் எடுத்து உபதேசிக்கச் சூரியன், முருகப்பெருமான், மன்மதன்: இயமன், இந்திரன், சந்திரன், அக்கினி, குபேரன் முதலானோர் கூட அனுஷ்டித்து வரங்கள் பெற்றுள்ளனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. விஷ்ணு இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துச் சக்கராயுதம் பெற்று இலக்குமியையும் பெற்றார், பிரம்மா

சரஸ்வதியைப் பெறும் பாக்கியமடைந்தார். இராச சேகர பாண்டியன் இத்தினத்திலே வெள்ளியம்பலத்திலே சிவபெருமானுக்கு நான்கு யாமமும் விசேஷ பூஜை செய்வித்து வெள்ளியம்பலத்தானைக் கால் மாறியாடச் செய் து பரமானந்தக் கடலிற் படிந் து பேரின்பமடைந்தானெனத் திருவிளையாடல் புராணம் கூறுகின்றது.

இங்ஙனமாக இன்னும் பலர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து வரங்கள் பெற்ற கதைகளும், சிவனடி சேர்ந்த செய்திகளும் உள். சிவமகா புராணம், ஸ்காந்த மகா புராணம், பிரமோத்தர காண்டம் முதலான புராணங்களிலும் வாதுளாம் முதலிய ஆகமங்கள் உபாகமங்களிலும் இதன் சிறப்புக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ் விரதத் தின் இக் கால நிலைமையை நினைக்கும்போது வெட்கமுந் துக்கமுமாகவே இருக்கின்றது. குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசும் நிலைமையாக மாறிவிட்டது. விரதங்கள், வந்தனை வழிபாடுகளில் நம்பிக்கை குறைந்துவிட்டது. இல்லையென்று கூடச் சொல்லலாம். விரதம் என்று சொல்லி ஏதோ நடக்கிறது. பாட்டுப் பெட்டிகள் வைத்துப் பாடியும், பொது இடங்களிலும், வீதிகளிலும் சீட்டுக்களாடியும், விடியும்வரை

விழிக்கிறார்கள். சினிமாக் கொட்டகைகளிலும் கூட 'விசேஷமாக இன்று நாலைந்து காட்சிகள் காண்பிக்கப்படும்' என்று விசேஷ விளம்பரங்கள் போட்டுக் காட்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இப்படியாக எப்படியோ இந்த நாளைக் கண்விழித்துக் கழித்துவிட்டால் போதும், என்பது இக்காலக் கருத்து.

இவர்களைப் பார்த்து 'ஏன்! இப்படிச் செய்கிறீர்கள்' என்று கேட்டால், என்ன சொல்கிறீர்கள், 'இன்று சிவராத்திரி தூங்கக் கூடாது: எல்லாரும் விழிக்கிறார்கள்: நல்ல பலன் கிடைக்குமாம்: நாங்களும் விழித்தால் நல்ல பலன் கிடைக்கும்' என்கிறார்கள். சிவராத்திரிக்கு விழித்திருக்க வேண்டுமா? எதற்காக விழிக்க வேண்டும்? சிவராத்திரி என்றால் என்ன? அன்று என்ன செய்யவேண்டும்? எனக் கேட்டால், 'அதைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது: இன்று நல்ல நாள் என்று சொல்கிறார்கள்: என்ன பாவங்கள் புரிந்தாலும் இன்று விழித்து இருந்தால் நல்லதாம். மோட்சம் கிடைக்குமாம்: ஆதலால் விழிக்கிறோம்' என்கிறார்கள்., சிலர் இதற்கு ஒரு புராணக் கதை சொல்வர்.

'காட்டிலே வேடனொருவன் வேட்டையாடச் சென்றான். அங்கேயொரு வேங்கையைக் கண்டான். கண்டவன் பயந்து ஓடினான். வேங்கையும் அவனைத்

தொடர்ந்து தூரத்தியது. அவன் ஒரு வில்வ மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். மரத்தினடியில் வேங்கையும் வந்து நின்றது. போகவில்லை. இருள் வந்துவிட்டது. தூங்கினால் கீழே விழுந்து விடுவான். விழுந்தால் புலி விழுங்கி விடும். எனவே தூக்கம் வராதிருக்க அம்மரத்தின் இலைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பறித்துக் கீழே போட்டுக்கொண்டிருந்தான். மரத்தினடியில் சிவலிங்கம் ஒன்றிருந்தது. அதன் மீது அந்த இலைகள் விழுந்தன. அன்றிரவு சிவராத்திரி நாள். அவன் பறித்துப்போட்ட இலைகள் சிவனுக்குச் செய்த அர்ச்சனை போலாயிற்று. அவனுக்குச் சிவலோகம் கிடைத்தது. ஆதலால் நாமும் எப்படியோ, கூத்தாடியோ, சினிமாப் பார்த்தோ, சீட்டாடியோ இன்று கண்விழித்து விட்டால் சரி. ஏதோ ஒரு பலன் இல்லாமலா போகும்! என்கின்றார்கள்.

இவர்கள் இதன் உட்கருத்தை அறியாது நித்திரை விழிப்பு ஒன்றையே நோக்காகக் கொண்டு, எப்படியும் அதனை நிறை வேற்றுதலே இந்த விரதத்தின் பயன், என எண்ணுகின்றனர். உண்மைகளை உணராது நடக்கின்றனர். உலகத்திலேயுள்ள உயிர்கள் இறைவனை மறந்து, இறைவழிபாட்டைத் துறந்து, பாவ புண்ணியங்களைப் பகுத்தறியாது, அருள் குறைந்து, மருள் நிறைந்து செருக்குக் கொண்டு நிலைகெட்டுத் தட்டழிந்து, தடுமாறித்

தீச்செயல்களைச் செய்யத் தொடங்கும். அப்போது பஞ்சமா பாதகங்களும் தன்னை அறியாமல் தொழிற்படும். வாரி வளங்குன்றும், சுருங்கச் சொன்னால் தருமம் மங்கி அதர்மம்பொங்கும். அப்போது இறைவனை மறந்து எதனையும் செய்யலாம் என்று ஒரு எண்ணம் மக்கள் இதயத்தில் உண்டாகும். இதனைத் தான் உலகத்தின் அழிவுக் காலம் என்பர். உகாந்த காலம், உலக முடிவுக்காலம் என முன்னர் குறிப்பிட்டதும் இதுவே தான். இன்றைய உலகத்தை உற்று நோக்குங்கால் உலக அழிவுக் காலம் அண்டிவிட்டதெனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

தீச்செயல்கள் நிறைந்த நாட்களில் இறைவன் உலகத்தை அழித்து உயிர்களை ஒடுக்கிக் கொள்ளத் திருவுளங் கொள்வான். உலகத்து உயிர்களைக் கொண்டே இறைவன் இதனைச் செய்விக்கின்றான். எப்படி என்று கேட்பீர்கள். பாருங்கள்: அனுகுண்டு, சலவாயுக்குண்டு, விஷப்புகைகள் இருக்கின்றனவே! மக்கள் தானே கண்டுபிடித்தார்கள். இவற்றைக் கண்டுபிடித்துச் சண்டை பிடிக்க உயிர்கள் அழியும். இன்னும் பூகம்பம் முதலிய இயற்கை யேதுக்களும் உயிர்களை அழிக்கும். எனவே, உலகம் அழியும். உலகம் முழுவதும் பேரிருள் சூழந்து கொவும். அப்பேரிருளில் உலகு மறையும். அனைத்தும்

சடுகாடு மயமாகும். அங்கே அந்தச் சடுகாட்டிலே ஒப்பற்ற ஓளிமயமாகிய, முடிவிற்கு முடிவாய், ஆதிக்காதியாய் மறைக்கஞ்சும் கடந்து நின்ற இறைவன் ஊழிக் கூத்தாடுவான். இவ்வாறு உலகாந்தத்தைச் செய்து, திருநடம் புரியும் இறைவனை, அறும் வளர்க்கும் செல்லியாகிய அன்னை உமாதேவி, உயிர்களிடத்திலே இறைவனுக்கு இரக்கம் உண்டாகும்படி பூஜித்து வணங்க, இறைவன் அதனை ஏற்று, ஆன்மாக்களிடத்தும் முகிழ் த்த பெருங் கருணையினாலே மறுபடியும் உலகத்தைப் படைத்துத் தந்து அருள் செய்கின்றான்.

இங்ஙனமாக, அழிந்துபோன பரம்பரையைத் திரும்பவும் அமைத்துத் தந்தவர் பரம்பொருள். அந்தப் பரம்பொருளை, அருட்சக்தியாகிய உமாதேவியார் பூஜித்தமைபோல ஆன்மாக்கஞ்சும் பூஜிக்கவிரும்பின. அதன்படி மாசிமாதத்து அமாவாசை நாளாகிய இன்றைய நாளை இறைவன் உலகையழித்த இருள் நாளாகக் கருதி உமாதேவி பூஜித்தமை போல, மக்களாகிய நாமும் பூஜித்து அருள் பெறுவதே சிவராத்திரியின் நோக்கமாகும். இதனால் என்ன விளங்குகின்றது? பிரளய காலத்தில் உமாதேவியார் தனித்து நின்று சிவபரஞ் சுடரொளியில் ஒடுங்கும் காலமே சிவராத்திரி எனப்படும் என்பது, சகல

ஜீவான்மாக்களும் இறைவனிடத்து இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் சாயுச்சிய நிலையின் உண்மையைத் தான் இப்புண்ணிய நாள் உணர்த்துகின்றது.

ஆகவே, பெறுவதற்காரிய, அருமையான மனிதப் பிழவியை அடைந்த நாம் சிவ விரதங்களையும், அவற்றின் உண்மைக் கருத்துக்களையும் உணர்ந்து அனுஷ்டித்து அவற்றின் பயனை அடைதல் வேண்டும். ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் சைவவினா விடையில் விரதவியல் என்றோரு பகுதியுண்டு. சிவ விரதங்களின் சிறப்பியல்புகளைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கின்றார்கள் அவர்கள் அதில். இன்றைய சமய நிலையில் எத்தனை வீடுகளில் சைவ வினாவிடை இருக்குமோ அறியேன். நம்மவர்களுக்கு வழிபாட்டில் இன்று நம்பிக்கையுமில்லை, நேரமுமில்லை வழிபடுவதற்கு. கோயில், தேவாரம், திருவாசகம் என்றால் வெட்கம். அவற்றைப் படிப்பது கெளரவக் குறைவு என்று கூடக் கருதப்படுகின்றது. என்னடா கடவுள்? போடா! அதெல்லாம் அந்தக்காலம் ஆம்! சிந்தனைக் கெட்டாத சிந்திக்க முடியாத விஷயங்களை இங்ஙனம் கூறி இகழ்பவர்களின் அறியாமைக்கு இரங்குவதன்றி வேறேன்ன செய்யமுடியும்?

பெரியோர்களே! மகத்துவம் நிறைந்த இவ்விரதத்தை, முறைப் படி அனுஷ்டிப் பவர்கள் முத் தியடைவார்கள். அவர்களுடைய இருபத்தொரு சந்ததியில் உள்ளவர்கள் கூட நன்மையடைவார்களெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்விரதத்தை 24 வருடங்கள் அன்றி 12 வருடங்களாவது தொடர்ந்து அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்போர் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றும் அமைந்த சிவ ஸ்தலங்களிலே சென்று நான்கு சாமங்களிலும் வணங்கி அபிஷேகம் அர்ச்சனை புரிந்து மறுநாள் தீர்த்தமாடி இயன்ற வரை அன்னதானம் செய்தல் வேண்டும். நான்கு சாமப் பூசைகள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள் நான்கையும் சிவன் திருவடியிற் சமர்ப்பித்தலைக் குறிக்கின்றன.

சிவலிங்காராதனை அநாதியாகவுள்ளது. மிகவும் புராதனமானது. முன்னர்க் கண்டுபிடித்த மொகஞ்சதரோ ஒரு நாகரிகமான புராதன நகரம். 5000 வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த நாகரீகத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றதெனக் கருதுகின்றனர் அறிஞர்கள். அந்நகரத்தின் பல பாகங்களில் பலவித அளவில் பலவித லிங்கங்கள் இருந்தனவாகக் கூறப்படுகின்றது. சிவலிங்காராதனை சிவாராதனை எவ்வளவு பழமையும் மகிழ்மையும் நிறைந்ததென்பதை இதன்மூலம் அறியலாகும்.

முக் தியடைய விரும் புவோர் இவ் விரதம் ஒன்றினையே முறையாக அனுஷ்டித்தல் போதுமானது. எல்லோருக்கும் தர்ம சாதனமானது. பாலர் முதல் விருத்தர் வரை யாவருக்குந் தகுதியானது. இரவு முழுவதும் விழித்திருக்க இயலாதவர்கள் லிங்கோற்பவ காலமாகிய அர்த்தயாமம் முடியும் வரையாதல் விழித்திருக்க வேண்டும். இப்புண்ணியம் கோடி பாவங்களையும் நசிப்பிக்கும். சகல சம்பத்தும் பெருகும். எனவே, இந்தப் புண்ணிய நன்னாளை நன்முறையில் அனுஷ்டித்து நற்பயனடைந்து நல்வாழ்வு வாழ அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி அமைகின்றேன்.

'நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாழ் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க'

மாசிமகம்

மாசி மாதத்திலே வரும் மகநட்சத்திரத்தோடு கூடிய புண்ணிய காலம் மாசிமகம் எனப்படும்.

ஆதிகாலத்திலே அரசனாருவனிருந்தான். அவன் மிகவும் கொடியவன். அவனை வெல்லுவதற்கேற்ற உபாயத்தை கூறும் பொருட்டு, அவனுடைய குரு, இருளிலே வருண தேவனிடத்தில் சென்றார். அவரைப் பகைவனன்று நினைத்த வருணன் தனது பாசத்தை அவர்மேல் வீசினான்.

உடனே குரு இறந்தார். அக்கொலைப் பாவத்தினால் ஒரு பிசாசு வடிவம் தோன்றியது.

அது அவனை இரண்டு கால்களோடு இரண்டு கைகளும் பொருந்தக் கழுத்தோடு கூடும்படி கட்டிச் சமுத்திரத்தினுள்ளே விட்டது. வருணன் அங்கே நெடுங்காலமாகத் துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு கிடந்தான். அதை நீக்க ஒருவராலும் முடியவில்லை.

மண் னுலகத் தவரும் விண் னுலகத் தவரும் சிவபெருமானை நோக்கி, ‘வருணனுடைய துன்பத்தை நீக்கியருஞுக’ என விண்ணப்பித்தார்கள். சிவபெருமான் இயைந்து சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளி வருணனுடைய கட்டை அறுத்தருளினார். வருணன் எழுந்து சிவபெருமானை வணங்கி, ‘மாசிமகமாகிய இத்தினத்திலே, இத்துறையிலே நீராடினவருடைய பாசத்தை நீக்கி அவர்களுக்கு முத்தியைக் கொடுத்தல் வேண்டும். தேவரீர் இத்துறையில் அத்தருணம் எழுந்தருஞ்தலும் வேண்டும்’ எனப் பிரார்த்தித்து வரங்களைப் பெற்றான்.

இந்தச் சரித்திரத்தை வியாக்கிரபாத முனிவர் இரணியவர்மச் சக்கரவர்த்திக்குக் கூறினார். அவன் மாசிமகத் தினம் வர, சிதம் பரத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுக்குக் கொடியேற்று வித்தான். தேவர்கள்,

முனிவர்கள் முதலானோர் வந்து விழாவைத் தரிசித்துக் ‘கனகசபைக்குத் தலைவரே! அருள் செய்க’ என்று வேண்டினார்கள்.

தேவர்கள், சிவபெருமான் சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளும் வழியை அலங்காரம் செய்தார்கள். சிவபெருமான் சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளினார். இதனை வருணன் கண்டு எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்தான். சிவபெருமான் வருணனது பாசத்தை நீக்கியருளிய துறையிலே திருமஞ் சனமாடி அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகித்துக் கனகசபையினுள்ளே புகுந்தருளினார்.

சிதம்பரத்துப் பத்துத் தீர்த்தங்களுள் பாசமறுத்த துறையும் ஒன்று. சிதம்பரத்திலிருந்து சுமார் ஒருமைல் தூரத்தில் உள்ளது. இத்தினத்தில் தீர்த்தோற்சவம் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் இதுபற்றி

‘மடலார்ந்த தெங்கின் மயிலையார் மாசிக்
கடலாட்டுக் கண்டான் கபாலீச்சர மமர்ந்தான்
அடலா னேறுாரு மடிக ஓடிபரவி
நடமாடல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்’

எனக் கூறியருளியமையும் இத்தினத்தின் மகிமையை விளக்குவதாகும்.

திருக்கைலாயத்திலே உமையம்மை இறைவனை நோக்கி ‘சவாமி! உமது உண்மை நிலையை உரைத்தருள வேண்டும்’ என்றார். இறைவன், ‘உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு ஜந்தொழில் புரிவோம். நீக்கமற யாண்டும் நிறைந்திருப்போம். எமக்கென ஓர் உருவமில்லை. அருளே எமது உருவமாகும்’ எனக் கூறியருளினார். இறைவி, ‘அருளே உருவமெனில் அவ்வருள் யான்தானே’ என்று தன்னை வியந்தாள். இதனாலே இறைவன் எவ்வுயிர்களும் இயங்கும் தன்மையை மாற்றினான். ஒன்றும் இயங்காமையை இறைவி கண்டு ஆச்சியமடைந்து ‘சவாமி! என் பொருட்டு இதனைச் செய்து காட்டினீர். அருள் புரிக’ என்றாள். இறைவன் அங்ஙனம் அருள் புரிந்து ‘இப்பாவம் உன்னைச் சேர்ந்தது. ஆதலின், பூமியிலே தக்கன் மகளாய் அவதரித்துத் தவம் செய்வாய்! யாம் வந்து உன்னை மணம் செய்வோம்’ என்று அருளினார்.

தக்கனும் உமையை மகளாய் பெறத் தவம் செய்து வரம் பெற்றிருந்தான். எனவே, அம்பிகை காளிந்தி நதியில் ஒரு தாமரைப் பூவில் வலம்புரிச் சங்கு வடிவாய் இருந்தாள். மாசி மகத்திலே தக்கன் வேதவல்லியோடு நீராட வந்தபோது வலம்புரிச் சங்கைக் கண்டு எடுத்தான். அது அழகிய ஒரு பெண் குழந்தையாயிற்று. இறைவியே குழந்தையாய் வந்த இத்தினம் மாசி மகம் ஆகும்.

பன்னிரண்டு வருடங்களுக் கொருமுறை இத்தினத்தில் வரும் புண்ணிய நாள் மாமாங்கம் எனப்படும். கும்பகோணத்தில் இவ்விழா மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறும்.

பங்குனித் திங்கள்

பங்குனி மாதத்தில் வரும் திங்கட்கிழமைகளில் கொண்டாடப்படுவதால் இப்பெயராயிற்று. பெரும்பாலும் இவ் விழா கண் ணகியம் மன் கோயில் களிலே கொண்டாடப்படுகின்றது. கண்ணகியைப் பத்தினிக் கடவுள் எனவும் கூறுவர். கோவலனோடு சுவர்க்கம் சென்றபின் இப்பெயருண்டாயிற்றேன்பர்.

பத்தினி - கற்புநெறியுடையவள். கண்ணகி கற்பிற் சிறந்தவள். கவுந்தியடிகள் கண்ணகி கற்பின் பெருமை பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில் நன்கு கூறுகின்றனர். கண்ணகி ஒரு வீரபத்தினி. திருச்செங்குன்று என்னும் மலையின்மீது தேவர்கள் - பூமாரிபொழிய ஆகாயத்தினின்றும் அழகிய விமானம் கீழே இறங்க - அவ்விமானத்தில் தெய்வவடிவோடு கோவலன் இலங்கக் களிப்போடு விமானத்திலேறி விண்ணுலகு அடைந்தாள்.

சோமன்னன் ‘பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியை நாம் போற்றி வழிபடவேண்டும்’ எனக்கூறிய அரசியின் விருப்பப்படி இமயமலையிற் கல் லெடுப் பித் துக்

கங்கையாற்றில் நீர்ப்படைசெய்து ஆலயம் அமைத்துத் தெய்வவடிவ மாயமைந்த கண்ணகியை நிறுத்தி வேள்வியும் விழாவும் மாண்புற நடத்தினான்.

கண்ணகி வழிபாடு பசு (ஆன்ம) வழிபாடாகும். இதற்கு ‘யாதொரு தெய்வம் கொண்ட அத்தெய்வமாகி பாகனார் தாம் வருவர்’ என்றாங்கு, சில பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகி மூலமாக அடியார்களின் வழிபாட்டுக்கேற்ற பலனைக் கொடுக்கின்றான். எனக் கொள்வதே பொருத்தமானது.

ஆதலின், ‘கற்புக் கடம்பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாகிய கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு புரிகின்றனர்.

குறிப்பு:- கண்ணகி போன பாதை பற்றிய பழைய பாடல்கள் யாழ் தென்மராட்சியில் சில கிராமங்களில் வழங்குகின்றன. அன்பர்கள் அவற்றைத் தெரிவிப்பின் உதவியாகும்.

பங்குனி உத்தரம்

இது சிவபெருமானைக் கல்யாணசுந்தரமூர்த்தியாகக் குறித்து அனுஷ்டிக்கும் விரதமாகும். பங்குனி மாதத்திலே உத்திர நடசத்திரம் கலக்குந்தினத்திலே இவ்விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படல் வேண்டும். பங்குனி மாதத்தில் பூமி

மீன் ராசியில் நிற்கச் சந்திரன் உத்திர நட்சத்திரத்தோடு கண்ணியில் நின்று பூரண கலை பெற்று அங்கிருந்து தன் பூரண கிரணத்தை உத்தர நட்சத்திர குணத்தோடு பூமிக்குக் கொடுத் தலால் இத் தினம் விசேடமானதாகும். பார்வதிபாகராகிய, சிவபெருமானைத் திருமணக்கோலத்தோடு தியானிப்பதாகவிளின் திருமணவிரதமெனவும்படும். பங்குனி மாதத்திலே உத்தர நட்சத்திரத்திலே அனுஷ்டிக்கப்படுவதால் பங்குனி உத்தரம் எனப் பெயராயிற்று.

அம்மையப்பன் வடிவங்களைப் பொன்னால் அமைத் து, அபிஷேக ஆராதனைகள் புரிந் து, சிவபெருமானை உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளச் செய்தல் வேண்டும். ஓர் அந்தணை மனையாளோடழைத்து வேண்டியன் கொடுத்து அமுது செய்வித்தல் வேண்டும். உமாபிராட்டியாரைத் திருமணம் புரியுந் தன்மையுடன் சிவன் திருக்கோலத்தை மனதில் தியானம் செய்தல் வேண்டும். ஆலயம் சென்று வணங்கி, அஸ்தமனத்தின் மேல் இரவிலே உணவுண்டு தருப்பையில் உறங்கவேண்டும்.

மற்றையநாள் காலையில் சிவபெருமானைத் தேவியோடு தாபித் திருந்த பொற் கலசத் துடன், பிறபொருட்களையும் தானமாகப் பிராமணருக்கு ஈந்து, வணங்கிச் சிவனடியாருடன் பாரணை செய்யின் எண்ணிய வரங்களையடைவர்.

திருமகள் இவ்விரதத்தையனுஷ்டித்து விட்னுவின் திருமார்பில் வீற்றிருக்கும் தகைமையைப் பெற்றான். இந்திரன் அனுஷ்டித்து இந்திராணியை அடைந்தான். பிரமன் சரசுவதியை நாவினிடத்தே வைத்துக் கொண்டு இருக்கும் தவம் பெற்றான். சந்திரன் அழகுவாய்ந்த இருபத்திஏழு கண்ணியர்களை மனைவியராகக் கொண்டு மகிழ்ந்தான். இவ்விரத மகிழ்மையை அளவிட்டுரைக்க இயலாது. இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் பயணடைந்தவர்களும் எண்ணிலடங்கார். இளைஞர்களுக்கும் கண்ணியர்களுக்கும் அருமையான இனிய விரதம் இது.

இன்னும், திருமயிலாப்பூரிலே சிவநேசர் என்றோரு செட்டியார், பெருஞ்செல்வர். சிவநேசரும்கூட. அவருக்குப் பூம்பாவை என்றோரு அருமைப்புதல்வி. சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளின் மகிழ்மையை அறிந்து தம் புதல்வியை அவருக்கே திருமணம் செய்து கொடுக்க எண்ணியிருந்தார். பூம்பாவை பூக்கொய்யைப் பூங்காவுக்குச் சென்று பாம்பு தீண்டி இறந்துவிட்டான். பாவம்! சிவநேசர் மிக வருத்தப்பட்டார். உடலைத் தகனம் செய்து எலும்பையும் சாம்பரையும் சேமித்து வைத்தார். சம்பந்த சுவாமிகள் திருமயிலாப்பூரை அடைந்த நாளில் இதனையறிந்தார். எலும்பு, சாம்பரடங்கிய குடத்தை அங்குள் எகபாலீச்சரமென்னும் தலத்திற்கு வரவழைத்தார். அன்று

கபாலீச் சரர் உற்சவ தினத்தின் ஒன்பதாம் நாள். கபாலீச்சரருக்குத் திருமண மகோற்சவநாள். இந்நாளில் மகத்துவம் பற்றி ஞானசம்பந்தர் பூம்பாவைப் பதிகத்திலே,

‘பலி விழாப் பாடல் செய் பங்குனி யுத்தர நாள் ஒலி விழாக் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்’

எனப் பதிகம் பாடிப் பூம்பாவையை உயிர்ப்பித்தருளினார். தேவர்கள், முனிவர்கள், நாயன்மார்களுக்கு இறைவன் காட்சியளித்து ஆசீர்வதித்த பெருநாள்.

‘பாரோர் புகழவரும் பங்குனி யுத்தரத்தில்
அரூர் வீதி யணுகினார் - நேரே
பணச்சர்ப்பந்தரித்துப் பொற்பதத்திற்கிண் கிணிச்சத்தம்
கிணுக்குக் கிண் கிணுக் கென்னவே’

எனத் திருவாரூர்த் தியாகேசப் பெருமான் வீதியில் பவனிவருவது குறித்துப் புலவர் ஒருவர் சந்தோஷித்துப் பாடியதும் இத்தினத்தின் மகிமையைக் குறிப்பிடும்.

சித்திரை வருடப்பிறப்பு

மேஷ சங்கிராந்தி: சித்திரை விஷா எனப்படும். விஷா என்றால் இரவும் பகலும் சமனானது. சூரியன் சித்திரை மாதத்தில் இராசிகளுள் முதலாவதாகிய மேஷ ராசியில் உதயமாவதால் சித்திரை வருடப்பிறப்பு விஷா புண்ணிய காலம் எனப்படும்.

இத்தினத்தில் மருத்து நீர் (பலவகையான மலர்கள், இலைகள், அறுகு, மஞ்சள், பால் முதலானவற்றைக் கொண்டு ஆக்கப்படுவது) தேய்த்து நீராடிப் புத்தாடை அணிகலன்களின்து ஆலய வழிபாடு செய்து, இயன்ற தான் தருமங்கள் புரிந்து, பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதம் பெற்று, உற்றார் உறவினர் இல்லங்களுக்குச் சென்று உறவாடிப் புதுவருடப் பலன்களை வாசித்தும் கேட்டும் உணர்ந்தும் மங்கலமாகக் கொண்டாடுவர்.

மேலும், மங்கலப் பொருட்கள் அணிந்து இல்லங்களில் பொங்கல் பூஜைகள் புரிந்து, சூரிய நமஸ்காரம் செய்து பிரகாசம் நிறைந்த நல்வாழ்வு வேண்டுவர். இந்நாளில் இவ்வழிபாடும் சிறிது அருகி வருகின்றது.

இச் சுபதினத் தில் இறைவனை மன மொழி மெய்களால் வணங்கித் துதித்தால் அந்த வருட முழுவதும் விக்கினங்கள் தீர்த்து தங்கள் காரியங்கள் நிறைவேறுதல் மாத்திரமன்றி, நல்வாக்கும் நல்மனமும், இலக்குமி கடாட்சமும், பிறவித் துண்ப நீக்கமும், நினைத்த யாவும் கைகூடுதலுமுண்டாகுமென்று தெய்வானுக்கிரகம் பெற்ற ஆன்றோர்கள் கூறுகின்றனர்.

நாமும் அங்ஙனமே செய்து இஷ்ட சித்திகளை அடைந்துயிவோமாக.

சித்திராபூரணை

பூரணை விரதம், அமாவாசை விரதம் என்னும் இவை பிதுர் விரதங்களாகும். இவ் விரண் டும் முக்கியமானவை. சோதிடகாரர், மாதுருகாரகன், பிதுர்காரன் எனச் சுந்திரனையும், சூரியனையும் கூறுவர். பூரணை விரதம் தாயார்க்குச் செய்யும் விரதமாகும். சித்திரை, ஜப்பசிப் பூரணைகள் மிகவும் சிறந்தன.

சித்திரை மாதம் தேவர்களுக்குப் பகல் 15 நாழிகை முதல் 20 நாழிகை வரையுள்ள ஜந்து நாழிகைப் பொழுதாகும். அது அவர்கட்கு மத்தியான வேளையாகும். மத்தியான வேளையும் பிதுர்க் காலமும் ஒன்றாதலால், இம்மாதப் பூரணை மிக விசேடமானதாகும்.

சித்திரை மாதமென்பது நட்சத்திரத்தோடு மதியாகிய சந்திரன் நிற்கும் காலமாகும். அச்சமயம் பூமி மேஷராசியில் நிற்கின்றது. சந்திரன் சித்திரையோடு கூடிச் சித்திரைக்குரிய துலாராசியில் நிற்கின்றது. மேஷத்திலிருந்து துலாம் ஏழாமிடமாதலால், பூமிக்கு ஏழாம் பாகையில் நின்ற சந்திரன் முழு வலி பெற்று, முழுக் கிரணத்தையும் சித்திரையின் கிரணத்தோடு கூட்டிப் பூமிக்கு அன்று தருகின்றது. சந்திரனால் பெறவேண்டிய குணக் கிரணத்தில் அந்நாள் விசேடமாயிருத்தலால் சித்திராபூரணை விசேடமானது. இப்படி ஒருநாள் ஒரு வருடத்தில் வேறு ஏற்பட இடமில்லையாதலின் இத்தினம் மிகமிக விசேஷமானது.

இம்மாதத்துச் சித்திரை நாளில் பிறந்தமையால் சித்திர புத்திரனார் எனவும், அன்று அனுஷ்டிக்கப்படும் விரதம் சித்திரகுப்த விரதமெனவும்படும். இந்திரன் விமானத்தில் இறங்கி இத்தினத்தில் பூஜித்தானாகலின் சித்திரைச் சித்திரை விசேஷமானதெனவும், இந்நாளில் விரதமிருத்தல் மிக விசேஷமானதெனவும், திருவிளையாடற் பூராணம் கூறுகின்றது.

இந்திரன் தனது தீவினை நீங்கப்பெற்று மதுரை சோமகந்தரப்பெருமானை நோக்கி, ‘சவாமி! உமது திருவடித் தாமரை மலர்களையே எந்நாஞும் பூசை செய்ய

விரும்புகின்றேன்’ என வேண்டியபோது, சோமசுந்தரப் பெருமான், ‘அன்பனே! இரு துகளுள்ளே சிறந்த வசந்தருதுவும், மாசங்களுள்ளே சிறந்த சித்திரை மாதமும், நட்சத்திரங்களுக்குள்ளே சிறந்த சித்திரை நட்சத்திரமும், திதிகளுள்ளே சிறந்த பெளர்ணாமி திதியும் கூடும் சித்திரைச் சித்திரை தோறும் வந்து நம்மைப் பூஜை செய்வாயாக:

இதனால் முந்நூற்றூபத்தைந்து நாளும், பூஜை செய்த பயன் கிடைக்கும். நீ சுவர்க்க லோகத்தில் சென்று பல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழக்கடவை. அதன்மேல் உனக்கு மலபரிபாகம் உண்டாக, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடைய பதங்களிலும் பிறவற்றிலும் நிராசையுண்டாகும். அப்பொழுது உனக்குச் சாயுச்சியந் தருவோம்’ என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

தமிழ்நாட்டில் விசேஷமாக எட்டிக்குடி முருகன் சந்திதானத்தில் இவ்விழா மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

இம்மாதம் பூரணையில் விரதமிருந்து தீர்த்தமாடிக் கடமைகள் புரியின் பிதுர்கள் சுகமடைவர்.

சித்திர புத்திர நாயனார் கதை

அண்ட புவனங்களங்கும் பாவபுண்ணியம் பலன் தெரியவேண்டிப் பரமசிவன் உமையம்மையார் மூலம் தங்கப்பலகை அழைப்பித்து உருவமைத்தருளினார். அதனை உமையாள் கண்டு அதிசயப்பட்டுக் கருவுருவாய்ப் பேசும்படி கிருபை பாலிக்க வேண்டுமென இரந்தாள். இறைவன் அப்படியே கிருபை செய்து மந்திரம் உபதேசித்துச் சித்திர புத்திரன் என்று பெயர் வைத்து அருள் புரிந்தருளினார்.

அண்ட புவனங் களிலுமுள்ள முன் னாட்கணக்குகளையும், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களுடைய பாவ புண்ணிய முதலானவற் றையும் தினமும் தமக்கறிவிக்குமாறு உத்தரவு செய்தருளினார். சித்திர புத்திரனார் கயிலையிலிருந்துகொண்டு கணக்குகளை எழுதிவந்தார்.

இங்ஙனமாக, தேவேந்திரன் மகவாசை கொண்டு தருமங்கள் பல புரிந்து இறைவனை நோக்கி இந்திராணியுடன் தவம் புரிந்தான். சிவபெருமான் காமதேனுவையழைத்து, இந்திரன் இந்திராணி தவத்தை எடுத்துரைத்துப் பின்னர், சித்திரபுத்திரரை இந்திரனுக்குப்

புத்திரனாகப் பிறந்து, அவன் வாஞ்சையைத் தீர்க்குமாறு அருள் புரிந்தருளினார். அங்வனமே சித்திரபுத்திரனார் காமதேனுவின் வயிற்றிலுதித்துப் பாவ புண்ணியங்களைப் பகுத்து வந்தார். இதனை,

‘ஆயிரங் கிங்கிலியர் அசைக்க வொண்ணாப் புத்தகமும் பொன்னி னெழுத் தாணியுமே பொற்பாகக் கைப்பிடித்துக் காதிலிடுங் குண்டலமுங் கணக்காகத் தான்பூட்டி அரனார் திருவருளால் ஆவின் வயிறுவிட்டுப் பொன்னின் கலத்திற் பிறந்தார் புகழ்வீர்.

...
...
...

பூமிவழி சிறக்கப் போர்வேந்தர் வந்துதித்தார் பாவபுண்ணி யங்கள் பதித்தெழுத வந்துதித்தார்.

எனப் புகழேந்திப் புலவரியற்றிய சித்திரபுத்திர நாயனார் கதை செப்புகின்றது. சித்திராபூரணை நாளில் ஆலயங்களில் இக்கதை படிக்கப்பட்டு அன்னதானங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. சித்திரைக் கதை, சித்திரைக் கஞ்சி எனவும் வழங்கப்படும்.

சித்திரபுத்திரன் கணக்குப் பார்த்தல்

தூலப்பொருள், சூக்குமப் பொருள் போலவே தூலவுலகம் சூக்குமவுலகம் எனவும் கூறப்படும். மனிதர் இறந்த பின்னர் ‘இறந்துவிட்டோம்’ என்ற தெளிவு ஏற்படும்வரை வீடுவாசல், மனைவி, மக்களின் பக்கமாக உலாவித் தம்மனதுக்கமையாதவற்றைத் தடுக்கவும், உவந்தவற்றில் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கவும் முயற் சிக் கிண் றனர். அது முடியாது போகும் நிலைமையிலேயே உண்மையாக இறந்துவிட்டதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆவகே, இறந்தவர்கள் ஒருவித மூர்ச்சையடைகின்றனர்.

ஜடவுலகில் கடினப்பொருள், திரவப்பொருள், ஆவிப்பொருள் போன்ற பல நிலைகள் இருப்பதுபோல கர்மலோகம், சுவர்க்க லோகம் முதலான சூக்கும லோகங்களும் படிமுறையான எழுவகைப் பொருள் நிலைகளைக் கொண்டனவாய் அமைந்துள்ளன. இறந்தவர்கள் மயக்கத்தில் ஆழந்தவுடன் கர்மலோகத்தின் நடுப்பகுதியாகிய நான்காம் பகுதியில் அதற்கெனவிருக்கும் தேவர்கள், இறந்தவர்களை அங்கு கொண்டு சென்றுவிடுவர். இந்த நான்காவது படியே யமலோகம் எனப்படும். மூர்ச்சை தெளிவடைந்த பின்னர், பாபம் செய்தோர்களைக்

கர்மலோகத்தின் கீழ் மூன்று படிகளுக்கும், புண்ணியம் புரிந்தவர்களை மேல் மூன்று படிகளுக்கும் அனுப்பி வைப்பார்கள். இங்ஙனம் அனுப்புபவர்களைத்தான் யம தூதுவர்கள் என்றும், இவர்களின் தலைவனையே யமன் என்றும், அவ்வப் பகுதிகளுக்கு அனுப்புவதையே யமலோகத் தீர்ப்பு எனவும் கூறப்படும். மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன், இறந்தவர்களின் பாவ புண்ணியத் தன்மைகளைப் பரிசீலனை பண்ணுவதைத் தான் சித்திரபுத்திரனார் கணக்குப் (பேரேடு) பார்த்தல் என்பர்.

உலகின் பல்வேறு மதங்களிலும் பலவிதமாக இதனைக் கூறுவர். கிறிஸ்தவர்கள் இதனை வெளிப்படுத்தல் ‘Purgatory’ என்பர். முஸ்லீம் மக்கள் நியாயத்தீர்ப்பு என்பர். சாதாரண மக்கள் மதத்தைக் குறித்து முட்டை முட்டையாகப் பேசுவார்கள். பேச் சுடன் சாரி: அநுட்டானம் இல்லை. ஆனால், ஆன்மீக வாழ்விலே ஊறி மிதக்கும் அநுட்டானம் நிறைந்த பெரியோர் சொற்பமே பேசுவார்கள்.

- ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

வைகாசி விசாகம்

விசாகம், வைகாசி, அனிலநாள், சோதிநாள் எனவும்படும். இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களில் விசாகமும் ஒன்று.

குரபதுமன் முதலான அசுரர்களின் கொடுமைகளைத் தாங்கொண்டத் தேவர்கள் சிவபிரானிடம் சென்று தமது குறைகளை முறையிட்டனர். அவர்கள் எம்பிரானை ஞோக்கி,

‘ஆதியு மீறு மன்பு மருவு மருவு மொப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கு மின்பமுந் துன்பமு மின்றி
வேதமுங் கடந்து நின்ற விமல! வோர் குமரன் தன்னை
நீதரல் வேண்டும் நின்பால் நின்னையே நிகர்க்க’

என்று பணிந்து வேண்டிக்கொண்டனர். கருணையங் கடலாகிய சிவபிரான் அசுரர்களுடைய கொடுமைகளினின்று அவர்களைக் காத்தருள விரும்பினார். தமது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் ஆறு தீப்பொறிகளைத் தோற்றுவித்தார். அவ்வாறு பொறிகளும் வாடு, அக்கினி, தேவர்களினால் கங்கையில் கொண்டு விடப்பட்டன. கங்கை சரவணப் பொய்கையிலே கொண்டு சேர்த்தது.

சரவணப் பூந்தடாகத்திலே ஆறு பொறிகளும் ஆறு திருக்குழந்தைகளாகி விளங்கின. விஷ்ணுமுர்த்தி கார்த்திகை முதலிய கன்னியர்கள் மூலமாக அக்குழந்தைகட்குப் பாலூட்டுவித்தார்.

ஆறு பொறிகளும் திருக்குழந்தைகளான தினம் வைகாசி மாதத்து விசாக நாள் ஆகும். ஆறுமுகப்பெருமான் அவதரித்த தினமாதலின் விசாகம் விசேஷ தினமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இதனைத் தமது கந்தர்களில் வெண்பாவில் குமரகுருபர சுவாமிகள் மிக அழகாகக் கூறுகின்றார்.

பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப் பாங்குறையு முக்கட் பரஞ்சோதி - யாங்கொருநாள் வெந்தகுவர்க் காற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி ஜந்து முகத்தோ டதோமுகமுந் - தந்து திருமுகங்க ளாறாகிச் செந்தழற்க ணாறு மொரு முகமாய்த் தீப்பொறியா றுய்ப்ப - விரிபுவன மொங்கும் பரக்க விமையோர்கண் டஞ்சுதலும் பொங்கு தழற் பிழும்பைப் பொற்கரத்தா - ஸங்க ணெடுத்தமைத்து வாயுவைக்கொண்டேகுதியென் றெம்மான் கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோ - யடுத்ததொரு பூதத்தலைவ கொடு போதியெனத் தீக்கடவுள் சீதப் பக்ரதிக்கே சென்றுயிய்ப்பப் - போதொருசற் றன்னவளுங் கொண்டமைதற் காற்றாள் சரவணத்திற் சென்னியிற் கொண்டுயிப்பத் திருவுருவாய் - முன்ன ரறுமீன் முலையுண்டமுது விளையாடி

நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவற் கண்ணியொடுஞ் சென்றவட்குக் காதலுருக் காட்டுதலு மன்னவள்கண் டவ்வுருவ மாறினையுந் - தன்னிரண்டு கையா லெடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புணைந்து மெய்யாறு மொன்றாக மேவுவித்துச் - செய்ய முகத்தி லணைத்துச்சி மோந்து முலைப்பா லகத்துண் மகிழ்பூத் தளித்துச் - சகத்தளந்த வெள்ளள விடைமேல் விமலன் கரத்திலளித் துள்ள முவப்ப வுயர்ந்தோனே' என்பது

'அருவமு முருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப் பிரம்மமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகிக் கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டும் கொண்டே ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலகமுய்ய.'

- கந்தபுராணம்.

ஜம் பூதமும் உயிருமாகிய ஆறினையும் திருமுகங்களாக உருவகித்துக் கூறி, எங்கும் நிறைந்த கடவுட் தன்மையை மக்களுக்கு நினைவுட்டக் கருதிய பண்டைப் பெரியோர் இறைவனை 'ஆறு மாழுகப்பிரான்' என்றனர். உயிர்களுக்கு நேரும் இன்னல்களை நீக்கும் பொருட்டு இறைவன் தன் நிலை முழுவதும் தோன்றி அருள்புரிவானென்பது,

‘ஜந்து முகத்தோ டதோமுகமுந் தந்து
திருமுகங்க ளாறாகி’ என்பதனாற் புலப்படும்.

‘ஆமே பிரான்முக மைந்தொடு மாருயி
ராமே பிரானுக் கதோமுக மாறு’

என்ற திருமூலர் திருவாக்கும் இதனை வலியுறுத்தும்.
எனவே, உலகத்து உயிர்கள் யாவும் உய்யும் பொருட்டு
எம்பிரானே தந்திருவிளையாடலாற் குழந்தையான
நாளாதலின் சைவமக்கள் வழிபாட்டிற்கு இந்நாள் மிகவும்
சிறந்ததாகும்.

‘சசனே யவனாடலால் மதலையாயினன் காண்
பேசி வாங்கவன் பரனோடு பேதக னல்லன்’
- கந்தபுராணம்

இத்தினத்தில் கோயில்களில் வசந்தோற்சவமும்,
பிரம் மோற் சவமும் நடைபெறும். இத்தினம் பல
சமயத்தாருக்கும் ஒரு புனித நாளாகும். வைணவத்தில்
நம் மாழ் வார் அவதார நாளாகவும் இந் நாள்
கொண்டாடப்படுகின்றது. இந்நாளில் திருச்செந்தூரில் மிகவும்
சிறப்பான வழிபாடு நடக்கும். புத்தன் (சித்தார்த்தன்)
அவதரித்ததும், (பிறப்பு) புத்தரானதும், (திருவருள்)
நிருவாணமடைந்ததும் (மறைவு) இதே திதியிற்தான் என்பர்.

அக்கினிநாள்

காண்டாவனன் இந்திரன், காண்டவதனன், அர்ச்சனன். இவ்வனம் காண்டாவனம், காண்டவம் எனவும் படும்.

சித்திராபூரணையின் மறுநாள் தொடங்கி வைகாசி அமாவாசையின்மேல் எட்டாம் நாளாகிய 21 தினங்கள் அக்கினி நாள் எனப்படும். காண்டாவனம் என்பது யமுனைக்கருகிலிருந்த ஒரு பெரியவனம். இந்திரனுடைய காவலில் இருந்தது. கொடிய வனவிலங்குகள் அங்கு வசித்து வந்தன. அக்கினிபகவான் எரிக்கத் தொடங்கினால் இந்திரன் மழை பொழியச்செய்து அதனை அழித்து விடுவான். அதனால் அக்கினி பகவானால் அழிக்க முடியவில்லை.

கிருஷ்ணனும் அர்ச்சனனும் ஒருநாள் யமுனைக்குச் சென்றனர். அக்கினிபகவான் அத்தருணம் ஒரு பிரமாண வேடம்பூண்டு அவர்களிடம் சென்று, ‘காண்டாவனத்தை உணவாகக் கொடுக்க வேண்டும்’ என வேண்டினார். அவர்கள் அக்கினிபகவானுக்கு உதவிபுரிய உடன்பட்டனர். அர்ச்சனன் தனக்குத் தேர், வில், அம்பு முதலியன வேண்டுமெனக் கூறினான். அக்கினிபகவான் உடனே வருணனிடம் சென்று தேர், காண்பை, அம்பறாத்தாணி

என்பன பெற்று, அர்ச்சனனிடம் கொடுத்துவிட்டு, வனத்தை எரிக்கத் தொடங்கினான். வனமெரிவதைக் கண்ட இந்திரன் உடனே பெருமழை பொழிவித்தான். கிருஷ்ணார்ச்சனார்கள் அம்மழையைச் சரக்கூடு கட்டித் தடுத்துவிட்டனர். அக்கினிபகவான் வெகு விரைவில் அவ்வனத்தை எரித்து 21 தினங்களில் சாம்பராக்கினான்.

பின்னர் தனக்குதவிபுரிந்த அர்ச்சனனை அக்கினி பகவான் நோக்கி, ‘காண்மெய் என்ற வில்லினாலும், அசூயம் என்னும் தூணியினாலும், வானரத் துவசமுடைய இரதத் தினாலும் நீ உன் பகைவர்களையெல்லாம் நாசம்செய்து நிகரற்றவனாய் வாழ்வாயாக’ என அருளி, விடை பெற்றுச் சென்றான். கிருஷ்ணார்ச்சனார்களும் பலவித லீலைகளைப் புரிந்து சந்தோஷத்துடன் மீண்டனர்.

இக்காலத்தில் அக்கினிக்காற்று வீசுவதுமுண்டு, தாங்க முடியாத வெப்பத் தினால் மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

ஆனி உத்திரம்

சிதம்பர நடராசப் பெருமானுக்கு ஒரு வருடத்தில் ஆறு அபிஷேகங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுள் மார்கழித் திருவாதிரையன்று நடைபெறும் அபிஷேகம்

மிகவும் சிறந்தது. ஏனெனில், மனிதர்களுக்கு ஒரு வருடம் கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். ஒரு நாளில் வைகறை, காலை, உச்சி, மாலை, இரவு அர்த்தயாமம் என அறுவகைப் பொழுதுகள் உள்ளன.

தேவர்கள் நாளில் வைகறைக்குச் சமனானது மார்கழி, காலைச் சந்திக்குச் சமனானது மாசி. உச்சிக்காலத்திற்குச் சித்திரை, மாலைக்காலத்திற்குச் சமனானது ஆனி. இரவுக்கு ஆவணி, அர்த்த யாமத்துக்குப் புரட்டாசி, ஆனிமாதம் உத்திர நட்சத்திரத்திலன்று நடக்கும் தரிசனமாகையால் இத்தினம் ஆனி உத்திரம் எனவும் ஆனித் திருமஞ்சனம் எனவும் படும்.

சில சிவாலயங்களில் ஆறுகாலப் பூஜைகள் நடைபெறுகின்றன. அவை இந்த ஆறு அபிஷேகங்களையும் குறிப்பதற்காகவேயாகும். தில்லை நடராசருக்குத் தினமும் ஆறு காலப் பூஜைகள் நடைபெறுகின்றன.

நடராசப் பெருமானும் சிவகாமியம் மையாரும் மார்கழி, ஆனிமாத மகோற்சவ புண்ணிய காலங்களில் ரதோற்சவத்தன்றும், மறுநாள் தரிசனத்தன்றுமே சிற்சபை விட்டு எழுந்தருளிப் பக்தர்களுக்கு காட்சியளிப்பர். புனிதமும் மகத்துவமும் பொருந்திய இப்புண்ணிய நாளில் அம்மையப்பனை வணங்கி அருள் பெற்றுயவோமாக.

ஆடிப்பிறப்பு

ஆகமங் களிலேனும் திருமுறைகளிலேனும் இக்கொண்டாட்டத்திற்கு ஆதாரங்கள் இல்லை. எனினும், மக்களுக்கு ஓராண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகும் என்னும் புராணக்கொள்கையின் வண்ணம் தொன்று தொட்டு மக்கள் இந்நாளை மகிழ்வுடன் கொண்டாட வருகின்றனர்.

உத் தராயணம், தட்சிணாயணம் என்ற சொற்றொடர்கள் முறையே குரியனின் வடதிசைச் செலவையும், தென்திசைச் செலவையும் குறிக்கும். உத்தராயணமும் தட்சிணாயணமும் முறையே ஆறு திங்கள் கொண்டுள்ளன. தை முதல் ஆனி முடிய உத்தராயணம். ஆடி முதல் தை வரை தட்சிணாயணம். இரண்டும் சேர்ந்து ஓர் ஆண்டாகும்.

மக்களுக்கு ஓராண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகும். தை முதல் ஆடி வரை தேவர்களுக்குப் பகற் பொழுதாகும். ஆடி முதல் மார்கழி இறுதியாக இராப்பொழுதாகும். பகற்பொழுது உழைப்புக்கும், இராப்பொழுது ஓய்வுக்கும் உரிய காலமாகும்.

பகலில் ஒளி பெருகி இருள் குறைய, இவில் இருள்பெருகி ஒளி குறைகின்றது. இதனைக் கொண்டுதான் உத்தராயண காலம் பகலென்றும், தட்சிணாயண காலம் இரவென்றும் கூறப்படுகின்றன.

உத் தராயண புண் ணியகாலம் முடிந் து
 தட்சினாயணம் ஆரம்பிக்கும் காலம் ஆடியாகும்.
 பிதூர்க்கிரியைக்குப் பிரதானமானது ஆடி. கற்புக்கரசியாம்
 கண்ணகிக்கு ஆட்டை விழாவெடுத்து, நாடுவளம் கண்டது
 இம்மாதமெனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. ஆடி என்னும்
 இயக்கணாருவன் தன் காதலியிடம் தூது விட்டுத் துயர்
 நீங் கியதும் இம் மாதமென்பர். மேனாடுகளில்
 பருவகாலங்களை இளவேணில் (spring) முதுவேணில் (Summer), இலையுதிர் காலம் (autumn), குளிர்காலம் (Winter)
 என வகுப்பர். (இவை முறையே பிள்ளைப் பருவம், காளைப்
 பருவம், தளர்ச்சிப் பருவம், முதுமைப் பருவம் என்பவற்றிற்கு
 உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.)

தட்சினாயணத்தில் ஆரம்பம் - கார்காலம்,
 மழைக் காலம், இருட்காலம் - ஓய்வுகாலத்தின்
 தொடக்கம்தான் ஆடிப்பிறப்பு ஆகும். ஆடி மாதத்திலே
 நற்கருமங்களைதுவும் தொடங்கார.

இன்னும்

‘ஆடி விதை தேடி விதை’
 ‘ஆடிக்காற்றில் அம்மியும் பறக்கும்’
 ‘ஆடி ஆவணி ஆன பூர்ட்டாதி
 காடி தோய்த்த கனபனங் காயதைத்
 தேடித் தேடித் தினமும் புசிப்பவர்

ஓடியோடி யுலகெலாம் பீச்சுவர்'

என்பன போன்ற பழம் பாடல்களால் எப்படியும் இம்மாதம் ஆனந்தமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்ததென்பது அறியக் கிடக்கின்றது.

ஆடிப் பிறப் பின் மகத் துவம் பற்றி நவாஸியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள் பாடிய பாடல்

ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை ஆனந்தம்
ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே,

என்னும் பாடலும் இங்கு குறிப்பிடக் கூடியதாகும்.

ஆடிப்பூரம்

இது உமாதேவியாருக்கு விசேஷமான தினம். தேவியார் பக்குவமடைந்த காலமெனப்படும். சிவன் கோவில்களிலுள்ள அம்பாளுக்குத் திருவிழா நடைபெற்று ஆடிப்பூரத்தில் தீர்த்தோற்சுவம் நடைபெறும் தினமாகும்.

தேவியின் சாமர்த்திய (இருது)ச் சடங்கு நிகழ்ந்த தினமெனவும் கூறப்படும். இத்தினத்தில் சிவாலயங்களிலுள்ள அம்மனுக்கு விசேஷ விழா நடைபெறுகின்றது.

ஆடி அமாவாசை

அமாவாசை என்றால் நம் ஜனங்களுக்கு மிகவும் பயபக்தி உண்டாகின்றது. ஆடி அமாவாசை சைவர்களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் ஒரு முக்கியமான தினம். பிதுர் வழிபாட்டைக் குறிக்கும் ஒரு புண்ணியமான சிராத்த தினமாகும்.

திதி என்பது குரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள தூரத்தை பாகத்தைக் குறிப்பிடும் ஒரு சொல். அமா என்றால், ஓரிடத்தில் பொருந்தியது (குவிந்தது - அடுத்தது) என்று பொருள். ஓர் இராசியில் குரியன் சந்திரன் இருவரும் சேர்ந்து உறவாகும் வாசியான நாள் அமாவாசை எனப்படும்.

வான மண்டலத்தில் தமது அளப்பு வேலையைச் சிருட்டியின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே தொடங்கிய இருவரும் அமாவாசை நாளன்றுதான் ஒன்று கூடுகின்றனர்.

குரியனும் சந்திரனும் ஒரே பாகையில் பூமிக்கு நேராக வரும் பொழுது அமாவாசைத் திதி உண்டாகும். சந்திரன் குரியனிலிருந்து பிரிந்து பூமியைச் சுற்றிவருகின்ற மார்க்கத்தில் பூமிக்கும் குரியனுக்கும் 180வது பாகையில் வரும்பொழுது பெளர்ணமித் திதி நிகழும்.

திதிகள் பூர்வபக்கத்திதிகள், அபரபக்கத்திதிகள் என இரு வகைப்படும். அமாவாசைக்கடுத்த பிரதமை முதல் பெளர்ணமி இறுதியாகவுள்ள 15 திதிகளும் பூர்வபக்கமெனப்படும். பெளர்ணமிக்கு அடுத்த பிரதமை முதல் அமாவாசையிறுதியாகவுள்ள 15 திதிகளும் அபரபக்கமெனப்படும். பூர்வபக்கம், அபரபக்கம் என்பன முறையே சுக்லபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம், வளர்பிறை, தேய்பிறை எனவும்படும்.

அமாவாசையின் கருத்தை ஞானமுறையில் கவனித்தலும் நல்லது. சூரியன் ஞர்ன்காரகன், ஆத்மகாரகன் ஆவான். பிராணிகளின் ஆத்ம அமைப்பு சூரியனாற்தான் நிகழ்கின்றது. ஆண்மை, ஆற்றல், பராக்கிரமம், வீரம், தீரம், தவம் யாவும் சூரியனாலேயே தோன்றுகின்றன.

சந்திரன் மனத்திற்கு அதிபதி, மகிழ்ச்சி, தெளிந்த அறிவு, உற்சாகம், இன்பம் முதலியன சந்திரனால் அடையத்தக்கன. இத்தகைய சூரிய சந்திரர் இருவரும் ஒரு ராசியில் சஞ்சரிக்கும் நாள் புனிதமான நாள்.

உயிர்களின் சுகபோகமாகிய மாறுதலையுணர்த்தும் நாள். சகல தேவர்களும் அமாவாசையின் அதிபர்களாவர். அன்று நோம்பு நோற்றல், விரதங்காத்தல், சிறந்ததும்

இறைவனுக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதும், பெருமை தருவதுமான நன்னாளாகும். இன்னும்,

நமக்கு இரண்டு சரீரங்கள் - சீவதேகங்கள் உள்ளன. அலை, தூலசரீரம், சூக்கும சரீரம், குணசரீரம் எனப்படும். நமது உடம்பு தூலசரீரம். இது தூலகாயம், தூலதேகம், புறவுடல் எனவும்படும். ஆயுள் முடிவில் முன் நுடல் வீட்டு மற் றோர் உடம் பெடுத் தற்கு ஏதுவாயிருப்பது அருவுடம்பு. இது சூக்கும காயம், சூக்கும தேகம், உள்ளுடம்பு எனவும்படும்.

இவற்றுள் தூலசரீரமானது, பஞ்ச பூதங்களாலும் பரிணமிக்கப்பட்ட உருஉடம்பு, சூக்கும சரீரமாவது காரணமாக தன் மாத்திரைகள் ஜந்தும், அந்தகரணங்கள் மனம், புத்தி, அகங்காரமெனும் மூன்றும் கூடியது அருவுடம்பு.

ஓருவர் இறக்கும்போது தூலசரீரம் அழிந்துபோகும். சூக்கும சரீரம் அழிவதில்லை. அவை சர்வசங்கார காலத்திலே அல்லது முக்தி நிலையிலாவது அழியும். ஓர் உயிர் தூலசரீரத்தை விட்டு நீங்கும்போது சூக்கும சரீரத்தோடு செல்லும். அங்ஙனம் சென்ற உயிர், பூமியில் தான் புரிந்த வினைகளுக்கேற்ப இன்பதுண்பங்களைச்

சவர்க்க, நரகத்தில் அனுபவிக்கும். சவர்க்கத்திலே இன்பங்களை அனுபவிக்கும்போது அச்சுக்கும் சரீரம் அதற்கென ஒரு சரீரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றது. அது பஞ்சடூதங்களின் சாரங்களினால் ஆக்கப்பட்டது. ஆதலின் அது பூதசார சரீரம் எனப்படும். தேவசரீரம் எனப்படுவது அதுவேயாகும். நரகத்திலே துன்பங்களை அனுபவிக்கிற சூக்கும் சரீரமும் அதற்கென்றே ஒரு சரீரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றது. அதுநோய் கொண்டதாயும், எவ்வகைத் துன்பங்களையும் தாங்க வல்லதாயும் இருக்கும். அது யாதனாசரீரம் எனப்படும். இவ்விதம் அனுபவித்துத் தொலையாமல் எஞ்சி நின்ற (பிராரத்துவ) வினைகளினாலே மீண்டும் பூமியில் வந்து பிறக்கும்.

இறந்தவர்களுடைய தூலவுடம்பும், சூக்குமவுடம்பும் பிறவிக்குக் காரணமான வினையுமெனப்பட்டவெல்லாம் தகனக்கிரியை, அந்தியேட்டி இவற்றால் நீங்கிவிடும். அபுத்திபூர்வமாகச் செய்தன அந்தியேட்டி, தகனக்கிரியைகளால் மாறும். புத்திபூர்வமாகச் செய்தன அனுபவித்தேயாக வேண்டும். உயிர் சபின்ஷகரணம் (பிதிர் பூஜை) என்னும் கிரியையினாலே சிவலோகத்தையடையும், அங்கு பிதாவினுடைய உயிர் ஸ்கந்த சொருபமாக இருக்கும். பாட்டனுடைய உயிர், சண்டபத்திலே சண்ட சொருபமாக இருக்கும்.

முப்பாட்டனுடைய உயிர் கணாதீச பதத்திலே காணாத சொருபமாக இருக்கும். இவர்களுக்குத் தலைவர்களாக ஸ்கந்த, சண்ட, காணாதீஸர் என்னும் மூவர் அதிதெய்வங்களாக விளங்குவர். இவர்கள்தான் பிதிர் தேவதைகள் என அழைக்கப்படுவர். இவர்களைப் பிரீதிசெய்து வழிபடுவதுதான் சிராத்தம் எனப்படும். நிருவாண தீட்சை பெற்றவர்களுடைய பிதுர்வேதர்கள் ஈசர்: சதாசிவர்: சாந்தர் எனப்படுவர்.

மண்டலங்கள் குரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், மேக மண்டலம், பூமண்டலம் எனப் பலவகைப்படும். இறந்துபோன உயிர்கள் தாம் செய்த புண்ணிய பாவத்திற்கேற்ப சுவர்க்க நரகங்களையடைவனவும் முத்தியடைவனவுமன்றி சில உயிர்கள் உடனே ஒரு தூல தேகத்தை எடுப்பனவுமாகவும் இருக்கும். அன்றி, அவை இறக்கின்ற காலநேரங்களைப் பொறுத்ததாக: உயிர்களை நற்பதவியடையச் செய்தலுக்குச் சிரார்த்தம் இன்றியமையாததாகும்.

குரியனும் சந்திரனும் ஒன்றுபட்டுப் பூமிக்கு நேரே நேர்படும் சமயமே இதற்கு மிகவும் சிறந்தது. ஒவ்வோர் அமாவாசையும் பிதிர்கருமத்திற்கு விசேஷமுமானது. எனினும் ஆடி அமாவாசை மிகவும் புனிதமும்

விசேஷமானதாகும். தை அமாவாசையும் சிறந்தது. ஏனெனில், சூரிய மண்டலத் துக்கு அப்பாலுள் எப்பிதிர்களுக்குரிய இடமாகும். இது பிதுர் லோகம் எனப்படும். வடக்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்கும் ஆரம்பகாலம் ஆடிமாசமாகும். ஆகவே, ஆடி அமாவாசை பிதிர் தர்ப்பணத்திற்கு மிகவும் சிறந்த காலமாகும்.

அமாவாசை, பெளர்ணமியினாட்களில் கடல் தீர்த்தமாடுதல் மிகவும் நல்லது. கடல்நீரை, நமது பாபத்தை கழுவும் பரிசுத்த நீராகவும், இறைவனது அருள் நீராகவும் நினைத்து, காலம்சென்ற பிதிர்களை எண்ணி, அவர்களது பாவத்தைப்போக்கி அவர்களுக்கு முத்தியளிக்கும் வண்ணம் இறைவனை வேண்டி நீராடல்வேண்டும்.

உடல் நலத்தின் பொருட்டும் கடல் நீராடுதல் நன்மையாகும். அமாவாசை பெளர்ணமியினாட்களில் கடலின் நிலையும் நமது உடலின் நிலையும் மாற்றமடைகின்றது. கடல் நீராடுவதனால் அநேக உள்ரோகங்களும், புற்ரோகங்களும் சொல்தமடைகின்றன. நீர்மினால் சரீரம் சுத்தமாகின்றது. ஆரோக்கியம், உற்சாகம் என்பன உண்டாகின்றன. மன ஒருமைப்பாடும், மனப்பரிசுத்தமும் உண்டாகின்றன. அதிக பசியுண்டாகின்றது. ஆதலின், இடையிடையே கடல் நீராடுதலும் அவசியமாகும்.

அமாவாசை நாளில் (மாதரின் இன்பந்துய்த்தல்) மாபாவமெனக் கூறப்படுகின்றது. ஆத் மகாரகனான சூரியனுடன் மனத்தின் காரகனாகிய சந்திரன் ஒருங்கே கூடியிருக்கும் கும் பொழுது மாணிடாரின் ஆத் மசக் தீ குன்றியிருக்கும். மாதரின் மனமும் மிகவும் சோர்ந்திருக்கும். இதனை மீறி இன்பந்துய்த்தால், அங்கவீனமுள்ள ஆண் பெண்ணைற்ற - அலிகள் போன்ற குழந்தைகள் பிறப்பார், எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

‘காலற்றன உடலற்றன தலையற்றன நாளில்
கோலக் குய மடவார்தமைக் கூடின்மல டாவர்
மாலிக்கொரு கோயில் செயின் அதுவும் வெகு பாடாம்
ஞாலத்தவர் வழிபோயின் நலமும் திடாரவமே பயன்’

ஆதலின், இப்புண்ணிய தினத்திலே மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் அமைந்த புண்ணிய தலங்களிலாயினும் வீடுகளிலாயினும் பிதிர் கருமங்களை முறைப்படி செய்தல் இன்றியமையாத தொன்றாகும்.

ஆடிவேல்

கொழும்பு மாநகரில் இந்து மக்களால் மிகவும் குதூகலமாகவும் கோலாகலமாகவும் கொண்டாடப்படும் விழா வேல் விழாவாகும். ஆடி மாதத் தீலே

கொண்டாடப் படுவதாலும் , வேல் எடுத் துச் செல்லப்பட்டமையாலும் ஆடிவேல் எனப்படும். கதிர்காம உற்சவகாலமாகையால் இவ்விழாவைக் கண்டு களிக்கப் பக்த கோடிகள் தீரள் தீரளாக வருவர். இவ்விழாக் கொண்டாட்டம் ஒரு வழக்கமாக நடைபெற்று வருகின்றது.

இவ்விழா நான்கு தினங்களுக்கு நடைபெறும். முதல் நாள் முதலாம் குறுக்குத்தெரு சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலிலிருந்து பம்பலப்பிட்டி முருகன் ஆலயத்திற்குப் பல பக்தர்கள் காவடிகள் கொண்டு ஆடிப்பாடிச் செல்வர். அக்காவடிகள் அங்கு மூன்று தினங்கள் தங்கும். பின் னர் அங்கிருந்து புறக்கோட்டையைச் சென்றடையும்.

இரண்டாம்நாள் , செட்டித் தெருவிலிருந்து சுப்பிரமணிய சுவாமியை அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்க இரத்தத்தில் பம்பலப்பிட்டிக் கதிரேசன் கோவிலுக்கு ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்வர். அங்கு மூன்று தினங்கள் வரை தங்கும். மூன்றாம் நாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஊர்வலமாக வந்து காலிமுகத்திடலை (Gall Face) அடையும். அங்கு பெரிய வாணவேடிக்கைகள் சிறப்பாக நடைபெறும். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செட்டித்தெரு சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலைச் சென்று சேர்வதுடன் வேல்விழா முடிவுறும்.

இவ்விழா வரலாறு பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது. கரிர்காம விழாக்காலத்திலே கொழும்பு, கண்டி, இரத்தினபுரி, பதுளை, கம்பளை, காலி முதலான இடங்களிலிருந்து கதிர்காமத்திற்கு ‘வேல்’ எடுத்துச் செல்லப்பட்டதென்றும், பின்னர், கதிர்காமத்தில் நடந்ததோரு கலகத்தினாலோ அன்றிக் கொள்ளை நோய் ஏற்பட்டமையாலோ அங்ஙனம் செய்தலை அரசாங்கம் தடை செய்துவிட்டதாகவும் அக்கால முதற் கொண் டு கொழும்பிலிருந்து சென்ற வேலை அந்நகரத்திலேயே விழாவாகக் கொண்டாடி வருவதாகவும், ஏனைய இடங்களில் இவ்விழா நின்று விட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

கொழும்பு மாநகரத் திலே இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டு வருவதும் மிகவும் பொருத்தமானதே. ஏனெனில், கொழும்பு இலங்கையின் தலைநகரம், அரசாங்கத் தலைமைத் தாபனங்கள் யாவும் அங்குதான் இருக்கின்றன பெரும்பாலும் லௌகீக சம்பந்தமான விவகாரங்களுக்கே இருப்பிடமானது. வைதீக அலுவலை அனைவரும் நினைப்பது குறைவு. நேரம் கிடையாது நினைப்பதற்கு, ஆதலின், வருடத்திலோரு நாளாயினும் தம்மை நினைத்து ‘முருகா’ எனக் கூறி உருகச் செய்து ஆன்மாக்கள் உய்தியடையட்டும், என்ற பெருங் கருணையினாலே பவனிவந்து காட்சியளிக்கின்றான் முருகன்.

‘முருகன் குமரன் குகளென்று மொழிந்
துருகுஞ் செயறந் துணர்வெண் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவுங்
குரு புங்கவவெண் குணபஞ் சரனே.’

முருகனுடைய ஆயுதம் வேல். ஆன்மாக்களுக்கு
முத்தி கொடுக்க விரும்பும் விருப்பமாகிய இச்சாசக்தியும்,
அதற்கு வேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவாகிய
ஞானசக்தியும், அறிந்தவை செய்யும் செயலாகிய கிரியா
சக்தியுமாகிய மூன்று சத்திகளின் அடுக்கு வேலாயுதமாகும்.
மாயைக்கு இருப்பிடமாகிய கிரெளஞ் சகிரியைப்
பொடிப்பொடியாக்கி நொடிப்பொழுதில் ஒழித்த -
அண்டகோளமும் அதிரும் வண்ணம் ஆங்கௌ செலுத்திய
குரன் சேனையைக் கணப்பொழுதில் அழித் துத்
தேவருலகத்தைக் காத்தருளிய சண்முகன் திருக்கை
வேலின் பிரவாகத்தை - வேலின் மாபெரும் சிறப்பைப்
பற்றித் திருவகுப்பிலே அருணகிரிநாதர்,

தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தானே.

பருத்தமுலை சிறுத்தவிடை வெளுத்த நகை
கறுத்தகுழல் சிவத்தவிதழ் மறச்சிறுமி
விழிக்குநிக ராகும்.

பணக்கைமுக படக்கரட மதத்தவள¹
கசக்கடவுள் பதத்திடுநி களத்துமுளை
தெறிக்கவர மாகும்

பழுத்தமுது தமிழ்ப்பலகை யிருக்குமொரு
கவிப்புலவ னிசைக்குருகி வரைக்குகையை
இடித்துவழி காணும்

பசித்தலகை முசித்தமுது முறைப்படுத
ஸொழித்தவண ரூத்துதிர நினைத்தசைகள்
புசிக்கவரு ணேரும்

சுரர்க்குமுனி வரர்க்குமக பதிக்கும் விதி
தனக்குமரி தனக்குநார் தமக்குமுறு
மிடுக்கண்வினை சாடும்

சுடர்ப்பரிதி யொளிப்பநில வொழுக்குமதி
யொளிப்பவலை யடக்குதழ ஸொளிப்பவோளி
ரோளிப் பிரபை வீசும்

துதிக்குமடி யவர்க்கொருவர் கெடுக்கவிடர்
நினைக்கினவர் குலத்தைதமுத ஸறக்களையு
மெனக்கொர்துணை யாகும்

சொலற்கரிய திருப்புகழை யுரைத்தவரை
யடுத்தபகை யறுத்தெறிய வநுக்கியெழு
மறுத்தைநிலை காணும்.

தருக்கிநமன் முருக்கவரி னெருக்குமதி
தரித்தமுடி படைத்தவிறல் படைத்தவிறை
கழற்குநிக ராகும்

இதனைப் பகலில் நாடோறும் பாராணயம்
செய்துவரின், ஞான சக்தி தரிசனம் கிடைக்கும் என்பர்
அனுபவிகள்.

தலத்திலுள கணத்தொகுதி களிப்பினுண
வழைப்பதென மலர்க்கமல கரத்தின்முனை
விதிர்க்க வளைவாகும்

தனித்துவழி நடக்குமென திடத்துமொரு
வலத்துமிரு புநத்துமரு கடுத்திரவு
பகற்றுணைய தாகும்

சலத்துவரு மரக்கருடல் கொழுத்துவளர்
பெருத்தகுடர் சிவத்ததொடை யெனச்சிகையில்
விருப்பமொடு குடும்

திரைக்கடலை யடைத்துநிறை புனற்கடிது
குடித்துடைய முடைப்படைய வடைத்துதிர
நிறைத்துவிளை யாடும்

திசைக்கிரியை முதற்குலிச னறுத்தசிறை
முளைத்ததென முகட்டினிடை பறக்கவற
விசைத்ததிர வோடும்

சினத்தவண ரெதிர்த்தரண களத்தில் வெகு
குறைத்தலைகள் சிரித்தெயிறு கடித்துவிழி
விழித்தலற மோதும்

திருத்தணியி லுதித்தருள மொருத்தன்மலை
விருத்தனென துளத்திலுறை கருத்தன்மயி
நடத்துகுகன் வேலே.’
எனக் கூறுகின்றார்.

நக்கீரர் :

‘அஞ்சு முகந்தோன்றி ஸாறுமுகந் தோன்றும்
வெஞ்சமரி லஞ்சலென வேல்தோன்றும்’

‘குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங் கமராடிப் தீர்த்ததுவும் - இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.’

‘வீரவேல் தாரைமேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் குர்மார்புங் குன்றுந்
தொளைத்தவே ஹுண்டே துணை.’

‘இன்ன மொருகா லெனதிடும்பைக் குன்றுக்குக் கொண்ணவில்வேற் கூர்தடிந்த கொற்றவா - முன்னம் பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட தனிவேலை வாங்கத் தகும்.’

எனப் பலவாறு வேலின் சிறப்பு, மகிமை என்பன பற்றிக் கூறுகின்றார்.

அன்பர் பயங் கெடுக்கும் அத்திகிரியைத் துளைக்கும் இன்பவல்லி கண்ணுக்கு எதிராகும் - மின்பரந்த வாகு தோளிலேறி மீறி வாகுசாரி யோடியாடி வேககுரன் மார்பிடந்த வேல் - வேலின் மகிமை

இங்ஙனம் அருணகிரிநாதர், நக்கீர், கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார், பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் முதலானோர் வேலின் மகத்துவம் பற்றி மேலும் பலவாறு பகர்ந்து போற்றியிருக்கின்றனர். வேல், கந்தன் திருக்கையில் விளங்குவது, அது சக்திவேல், வீரவேல், வடிவேல், வெற்றிவேல், ஞானவேல். அந்த வேலை வணங்கி முருகன் அருள் கிடைக்க முயற்சிப்பதுதான் நமக்குவேலை. வேலாயுதத்திற்கு மேலாயுதம் இல்லை. வேலும் மயிலும் வாழ்க.

விநாயக சதுர்த்தி

நாயகன் என்றால் தலைவன், நாயகன் என்னும் சொல்லுக்கு முன்னே ‘வி’ என்னும் உபசர்க்கம் இருக்கிறது. ‘வி’ இல்லை என்பது பொருள். விநாயகன் என்றால், தனக்கு மேலே நாயகன் (தலைவன்) இல்லாதவன் என்று அர்த்தம். விநாயகப் பெருமான் நிருத்தம் செய்த தினம். விநாயகக் கடவுளைக் குறித்து ஆவணி மாதப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தி திதியில் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் விநாயக சதுர்த்தி எனப்படும்.

விநாயகப் பெருமானுடைய உருவம் யானைமுகம் போன்றது. ‘பிரணவப்பொருள்’ என்றும் விநாயகருக்கு ஒரு பெயருண்டு. பிரணவம் ஓங்காரம், இல்லாமல் எழுத்துக்கள் இல்லை. ஓங்காரத்திலிருந்துதான் உலகம் தோன்றியது.

‘உ’ பிள்ளையார் சுழி. மக்களைல்லோரும் எதனையும் எழுதத் தொடங்கும்பொழுது இந்தக் குறியை முதலில் போட்டு எழுதவேண்டுமென்னும் ஒரு நியதி வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றது. விக்கினமின்றி எந்தக் காரியமும் ஆகவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் - பயபக்தியுடன் முதலில் போடும் குறி இது. இப்புனிதக் குறியின் அதிதெய்வம் விநாயகரேயாவார்.

விநாயகருக்குக் கணபதி, யானமுகன், விக்கினேஸ்வர், கணேசன், ஏரம்பன் முதலிய பல நாமங்கள் உள்.

முன்னொரு கற்ப காலத்திலே பிரம்மதேவன் சத்தியலோகத்தில் வீற்றிருக்கும்போது கொட்டாவி விட்டனன். அக்கொட்டாவியில் ஒரு புருடன் உதித்தான். அவன் செந்திறமும், பெருவலியும் படைத்து விளங்கினான். அதனால் சிந்துரன் எனப்பட்டான். தேவராலும் மற்ற எவராலும் எவ்வித தீங்கும் நேராவன்னம் பிரம்மன் அவனுக்கு வரங் கொடுத்தான். யாவராயிருப்பினும் தனது கரத்தால் தழுவுவானாயின் அவர்களுடைய உடல் நீராய்ப் போய்விடும்.

அத்தகைய பெருவலி படைத்த சிந்துரன் வரங்கொடுத்த பிரம்மனையே தழுவிப் பிடிக்க முயன்றான். அத்தருணம் பிரம்மன் அவனை நோக்கி, ‘முடனே! தீட்டின மரத்திலே கூர்பார்க்கத் துணிந்தாய்: இனி உன்னைக் கொல்ல விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தருஞ்வார்’ எனச் சபித்தான். சிந்துரன் இதனைக்கேட்டு அண்டகடாகங்கள் பிளக்கும் வகை அட்டகாசம் புரிந்தான். பிரம்மன் அஞ்சி நடுங்கி விஷ்ணு மூர்த்தியிடம் ஒடிச்சென்று முறையிட்டான். விஷ்ணுமூர்த்தி அனைத்தும் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கையில் சிந்துரன் பிரம்மனைத் தேடி அங்கு சென்றான்.

அவனைக் கண்டு அச்சமடைந்த விஷ்ணுமூர்த்தி: ‘கந்த வீரனே, யானோ ஓர் ஆலிலையில் ஒன்றிக்கொண்டிருப்பவன்: பிரம்மனோ வண்டேறத் தாங்காத பூவில் வசிப்பவன்: மலையோடு மலை யுத்தம் புரிந்தால் தான் மானமும் புகழும் உண்டாகும்: ஆதலின் வெள்ளி மலையில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானோடு எதிர்த்து உனது வீரதீர்பராக்கிரமத்தைக் காட்டு’ என்றார்.

இவையனைத்தையும் கேட்ட சிந்துரன் கயிலாய கிரியை அடைந்து சிவபிரானை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அத்தருணம் விநாயகப் பெருமான் பிராமண வடிவு கொண்டு இருவருக்கும் மத்தியில் ஒரு பராயுசத்தை நாட்டிவிட்டார். அப்பராயுசத் தடையைத் தடுத்து மேற்செல்ல முடியாத சிந்துரன் பயந்து பூலோகத்தை நோக்கி மீண்டான். அங்ஙனம் மீண்ட அவன் சோலைகள், வனங்கள், நாடுகள், நகரங்களையெல்லாம் தன் கரத் தினால் தழுவி நாசமாக்கினான். தேவர்கள் இதனைக் கண்டு அஞ்சிப் பிரம்மனிடம் முறையிட யாவரும் சென்று விநாயக மூர்த்தியை வணங்கினார்.

விநாயகப் பெருமான் கிருபை கூர்ந்து அவர்களுக்குக் காட்சியளித்து, ‘யாம் உமை வயிற்றிலே பிறந்து உமக்கிடர் புரியும் சிந்துரனைச் சம்கரிப்போம்’ எனத் திருவாய் மலர்ந்து - திருவுருக்கரந்தருளினார். இங்ஙனமாக:

மகேச்சரன் என்றோரு அரசன் இருந்தான். அவன் பிரகஸ்பதி தேவரைத் தினமும் அண்புடன் பூஜித்து வந்தான். ‘நமது பாதங்களில் அன்போடு வணங்கிய உனது சிரம், தேவர்கள், முனிவர்கள், பெரியோர்களால் வணங்கப்படுக’ எனப் பிரகஸ்பதி தேவர் அவனுக்கு அனுக்கிரகித்தனர். இதனால் மகிழ்ச்சிகொண்ட மகேச்சரன், ‘சவாமி! தேவரீர் திருவாக்கு எப்போது பலிக்கும்?’ எனக் கேட்டான். ‘நீ, எப்போது யானையினிடத்தில் உற்பத்தியாகுவையோ, அப்போது தப்பாமற் பலிக்கும்’ என்றனர்.

ஒருநாள் மகேச்சரன் தன் பரிவாரங்களோடு வழிச் செல்லும்போது, நாரதர் அவனுக்கெதிரே வந்தார். வந்தனை செய்யாமல் சென்ற மன்னனை நாரதர் நோக்கி, ‘நீ என்னை மதியாது செல்கின்றனயைதலின் மறுபிறப்பில் யானை முகத்தோடு பிறந்து கயமுகாசரன் என வழங்கப்பட்டுச் சிவபிரானால் உன் சிரமறுபட்டு அவனருள் பெறுவாயாக’ எனச் சபித்தார். அந்த மகேச்சரனே கயமுகாசரனாகப் பிறந்தான். சிவபிரான் அவனுடைய தோலினைத் தமது திருவரையிலுடூத்திச் சிரத்தினையோரிடத்து வைத்தருளினார். சிவபிரான் யானைத்தோலைக் கொண்டமை.

‘வாயே வாழ்த்து கண்டாய் -

மதயானையுரிபோர்த்து’ - அப்பர்

‘மத்தயானையை மறுகிடவுரி செய்து போர்த்தவர்’

- சம்பந்தர்

‘மத்தம் மதயானை யுரி போர்த்த மணவாளன்’

- சுந்தரர்

என்னும் திருப்பாசுரங்களினாலறியலாகும்.

சிவபிரான், தேவியோடு பூதகணங்கள் சூழப் பூலோகத் திழிந்து பரியிலி என்னும் வனத் தீல் எழுந்தருளியிருந்தார். சிந்துரன் பூலோகத்திலும் தன்னை எதிர்த்தவர்களையெல்லாம் தவிடு பொடியாக்கித் தருக்குற்றிருந்தான். அப்பொழுது அவன் கேட்கும் வண்ணம் ஒரு அசரிரி வாக்கு, ‘ஓ சிந்துரனே! உனக்கு அழிவுக்காலம் நேர்ந்தமையின் உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றாய்: உன்னைக் கொல்வதற்கு உமையிடத்திலே விநாயகமூர்த்தி கருவாகி வளர்கின்றனர்’ எனக் கேட்டது. இதுகேட்ட சிந்துரன் பரியிலிகானகத்துப் பூங்காவிலிருந்து உமையின் உதரத்திலே வாயுரூபம் எடுத்துச் சென்று கருவைச் சேதித்துச் சிரசை நருமதையாற்றங் கரையிலே போட்டுச் சென்றனன். (அச்சிரசு விழுந்த இடம் பள்ளமாகிக் கணேச குண்டமெனவும், சிரசினின்றும் பெருகிய உதிரம் ஆறாகவோடிச் சோணநதி எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று)

அப்பால்: யோகிகட்கு யோகியாயும், போகிகட்குப் போகியாயும் இருந்தருள் புரியும் சிவபிரான் தேவியோடும் பரியிலிவனத்தை நீங்கித் திருக்கயிலாயத்தை அடைந்தனர். அங்கு குழந்தை உருவத்தோடு விநாயகர் தோன்றினார். அதனைக்கண்ட தேவியார் பெரிதும் அச்சமடைந்தனர். திருமால், பிரம் மன் முதலான தேவர்களும் இவ்வதிசயத்தைக் காணத் திரண்டு வந்தனர். அப்பொழுது விநாயகமூர்த்தி பிரகஸ்பதி தேவரை நோக்கி, ‘ஓ, தேவகுருவே! மகேச்சுரன் என்னும் அரசன் உன்னைப் பக்தியோடு பணிந்து வணங்கிய நாளில் நீ அவனுடைய தலைக்குக் கொடுத்த வரத் தினால் அவன் கயமுகாசரனாகப் பிறந்து, சிவபிரானுடைய சூலாயுதத்தினால் அறுபட்டுச் சாருப பதவியைப் பெற்றான். அவன் சிரசு அக்கடவுளாலயத்தோர்பால் இருக்கின்றது. அதனை இங்கு கொண்டுவாருங்கள்!’ என அருளிச் செய்தனர். நாரதமுனிவர் இதனைக்கேட்டு, ‘சவாமி! அதனைத் தாங்கவும், கொணரவும்கூடிய வல்லமை அடியேங் களுக்கு இல்லை: தேவாரே அருள் புரிதல்வேண்டும்’ என்றார். உடனே, விநாயகர் யாவரும் காண அச்சிரசை வரும்படி செய்து, தம் திருமேனியில் சேர்த்துக் காட்சி கொடுத்தருளினார்.

பிரம் மாதி முனிவர்களும் தேவர்களும் இக்காட்சியைக் கண்டு தோத்திரம் செய்தனர். இதனால் விநாயகர்: கஜானனர் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார். இதனையறிந்து மிகவும் பராக்கிரமத்தோடு போர் புரிய எதிர்த்து வந்தான் சிந்துரன். விநாயகப் பெருமான் அவனைத் தமது துதிக்கையினால் வாரியெடுத்துச் சாந்துபோல அரைத்துக் குழைத்துத் தமது மத்தகத்தில் பூசிக் கொண்டனர். தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரும் தத்தம் இடர் நீங்கி மகிழ்ந்தனர்.

சிந்துரனைக் கொல்லும் பொருட்டு விநாயகர் திருவவதாரம் செய்தருளிய தினம் ஆவணி மாதப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தி தினமாகும். இத்தினமானது உலக காரணமாகிய சிவபிரானே பூஜித்ததும் மகிமையும் கீர்த்தியும் வாய்ந்ததுமான நாளாகும்.

யானை முகமும், பெருச் சாளி வாகனமும் விநாயகரின் விவேக புத்திகளின் அடையாளங்களென்று மதிக்கப்படுகின்றன. அவரது ஞானம், விவேகம், திறன், சுறுசுறுப்பு என்பனவற்றைக் கண்டே வியாச முனிவர் மகாபாரதத்தைத் தங்கு தடையின்றி எழுதுவதற்கு விநாயகப் பெருமானைக் கொண்டார்.

பண்டைக் காலத்துப் புலவர்கள் நூலாசிரியர்கள் விநாயகரை வணங்கியே தம் நூல்களைப் பாடினர். சிரசிலே

குட்டுதல்: தோப்புக் கரணம் போடுதல் என்பன விசேஷமாக விநாயகரை வசீகரிக்கும் வணக்க முறைகளாகும். தேகாரோக்கிய முறையில் நல்ல சக்தியும் உண்டாகின்றது. தேகாப் பியாசத் தைக் கூட நமது முன் னோர்கள் தெய்வீகமாகக் கி இருக்கின்றனரென்பது இதனால் அறியலாகும்.

முன்னொரு காலத்தில் பிரம்மதேவன் சிவபிரானைத் தரிசிக்கக் கயிலாயத்திற்குச் சென்றான்: அத்தருணம் சிவபிரான் விநாயகர், சுப்பிரமணியர் சமேதராகத் திருவோலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது நாரதர் கொணர்ந்த கனியொன்றைப் பிரம்மன் சொற்படி சிவபிரான் முருகனுக்கு அளித்தனர். இதனைக் கண்ட கணபதி கடுங்கோபத்துடன் பிரம்மனை நோக்கினார். அதுகண்டு அஞ்சிய பிரம்மன், ‘அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன் னிக்கவேண்டும்’ என விண்ணப்பம் செய்து வணங்கினான். இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்திரன் அவமதிக்கும் குறிப்புடன் நகை செய்தான். விநாயகக் கடவுள் இதனைக் கண்டு கோபித்து நோக்கி, ‘பெரியோர்கள் சபையில் அடக்கமின்றி நகைத்தனையாதவின் உலகத்திலே பிரகாசமின்றி மறைந்தபோகக்கடவை’ எனச் சபித்தருளினார்.

சந்திரன் ஒளி மறைந்தமையால் அமுதபானம் கிடைக்காத தேவர்கள் இந்திரனிடம் சென்று முறையிட்டனர். இந் திரன் ஏனைய தேவர்களோடும் சென் று விநாயகமுர்த்தியைத் தொழுது குறையிரத்து வேண்டி நின்றனர். அவ்வேண்டுதலுக்கிரங்கிய விநாயகப்பெருமான் இந்திரனை நோக்கி, ‘இந்திரனே! (வருடத்தில் ஒருநாள்) ஆவணி மாதப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தியில் சந்திரனை யாவரும் பார்த்தல் கூடாது. அங்ஙனம் பார்ப்பவர்கள் துண்பமடைவார்கள். ஏனைய நாட்களில் முன்போலப் பிரகாசத் துடன் கூடிய அவனுருவினை யாவரும் காணலாகும்’ என அருளிச் செய்தனர். பின்னர் இந்திரன் சத்திரனிடத்துச் சென்று விநாயகர் அருளிச் செய்த அருட்திறம் கூறி ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்து, அவர்களுண்ணயைப் பெற்றுயியும்படி கூறிச் சென்றான்.

சந்திரன் மனோதிடம் கொண்டு விநாயகரைக் குறித்து 22 ஆண்டுகள் ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தான். விநாயகப் பெருமான் அருள்கூர்ந்து சந்திரனுக்குப் பிரசன்னமாகி, ‘அங்காரக சதுர்த்திதோறும் நீ உதயமாகின்றபோது நம்மைப் பூஜிப்பது உன்னையும் யாவரும் துதி செய்யக்கடவர். உன்னை யாவரும் தொழும்படியாக உனது கலைகளுள் ஒரு கலைமாத்திரம் நமது திருமுடியின் மீதிருக்கக்கடவது என அருள்புரிந்தனர்.

இதனால் பாலச் சந்திர விநாயகர், என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

எல்லா வளங்களும் பொருந்திய மாளவதேசத்தில் சந்திராங்கதன் என்றோரு மன்னன் இருந்தான். மனைவி பெயர் இந்துமதி. அவன் ஆட்சிபுரிந்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அமைச்சர்கள் ‘அரசே! நாட்டையழிக்கவல்ல மிருகங்கள் காட்டிலே மிகுந்திருக்கின்றனவென ஒற்றார்களால் அறியலாணோம். ஆதலின் வேட்டைக்குச் செல்லவேண்டும்’ என்று விண்ணப்பித்தனர்.

அரசனும் இயைந்து சகல சேனைகளோடும் சென்று, துட்ட விலங்குகளை எல்லாம் துண்டித்து உதிர வெள்ளமோடச் செய்தான், இதனையோர் அரக்கி அறிந்து ஆவேசத்துடன் அரசன் கரத்தைப் பற்றுமாறு நெருங்கி வந்தாள். அவளது கடுநடையையும் கொக்கரிப்பையும் கண்டமன்னன் அஞ்சி: அவ்வனத்துள்ள ஒரு மடுவிற் பாய்ந்தான்: அம்மடுவில் நீராட வந்த நாககன்னியர் அவனைக் கண்டு, இன்று நமக்குப் பெருஞ்செல்வம் கிடைத்ததெனவெண்ணி அவனை நோக்கி, ‘அரசர் கோமானே! நாங்கள் நாகலோக நங்கையர்கள்: உனது புண்ணிய விசேஷத்தால் எங்களைக் காணப் பெற்றனன: உனக்கினி ஏதுகுறையுமில்லை: எங்கள் செல்வம்: நகரம் யாவும் உனக்கே: சாவா மருந்தும், கண்டு, கேட்டு உண்டு. உயிர்த்து, உற்றறிதலாகிய மகனிரின்பழும் யாவும்

உன்னுடையதே' என்று மனங்களிக்க இன்சொல்வழங்கிக் காமக்குறிப்புக் காட்டி நின்றனர்.

நாக கண்ணியாரின் சாகசத்தைக் கண்ட மன்னன் அவர்களை நோக்கி, 'நான் நீதிமுறை தவறாதவன், ஏகமந்தராசனுடைய புத்திரன்: பரஸ்த்ரீகளைக் கனவிலும் கருதேன்: என்னிடத்து உம்மவர் பிரசங்கம் செல்லாது' எனக் கடுமொழி கூறிக் கடிந்தனன். எனினும் அவர்கள் அவனை விட்டார்களில்லை. பல சரசவார்த்தைகள் பகன்று, அவனைத் தம் வசமாகக் கிச் சென்று, அளவற்ற உபசாரங்களைச் செய்து வந்தனர்.

வேட்டைக்கு வந்தவர்கள் மன்னனை எங்கு தேடியும் காணாமையால் இம்மடுவிற்றான் வீழ்ந்திறந்தானென்று நிச்சயித்து, நகரத்திற்கு ஓடிச்சென்று நாயகன் செய்தியை இந்துமதிக்குத் தெரிவித்தனர். அவள் மிகுந்த துயரமடைந்து சோந்து, நிலத்தில் வீழ்ந்தாள். உறவினர் தேற்ற ஒருவாறு தேறி, மாங்கலியமிழந்து கவலையுடன் இருந்தாள்.

ஒருநாள் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவர் அங்கு வந்தார். இந்துமதி அவரை வணங்கி உபசரித்து மனவாட்டத்துடன் நின்றாள். அவள் குறிப்பறிந்த நாரதர், 'மாதர் திலகமே! மனக்கிலேசத்தை ஒழிப்பாயாக: உன்

கணவன் நாகலோகத்தில் இருக்கின்றான். அவன் இங்கு வருவதற்கு ஒருபாயமுண்டு: அஃது விநாயகக்கடவுளின் சதுரத்தி விரதமாகும்:

அதனை நீ அனுஷ்டித்தால் உனது கணவனைப் பெறுவாய்’ என உறுதி கூறி, அதனை அனுஷ்டிக்கும் முறையையும் தெரிவித்து விடை பெற்றுச் சென்றார்.

இந்துமதி பன்னிரண்டு வருடங்கள் அவ்விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்து விநாயகமுர்த்தியினருள் பெற்றாள். நாக கன்னியர் சந்திராங்கதனிடத்துள்ள காதலையொழித்து, அவனை அலங்கரித்து, வேண்டிய திரவியங்களும் அளித்து, மடுக்கரையில் கொணர்ந்து, குதிரையில் ஏற்றி, ‘அன்பனே! இனி நீ உன் மனைவியோடு சேர்ந்திருப்பதே எங்கள் சுகமாகும்’ என்று விடைகொடுத்து அனுப்பி மீண்டனர்.

அரசன் நகரை நோக்கி வருதலைக் கண்ட நகரவாசிகள் இதனை ஓடோடிச் சென்று அமைச்சருக்கு அறிவித்தனர். அமைச்சர் பரவசப்பட்டு, நால்வகைப் படைகளோடும் சென்று அவனை வரவேற்று உபசரித்தார். மன்னனும் நகரத்தையடைந்து நடத்தனவெல்லாம் கூறினார்.

பின்னர், பெரியோர் பலரை மன்னன் அழைத்து, ‘சிவசங்கற்பத்தால் நடந்த செய்திகளை அறிந்தீர்கள்லவா? இனி யான் மனையாளோடு கூடிவாழ்தல் வேண்டும்: அவன்

அமங்கலத்தை அடைந்திருக்கின்றான்: ஆகையால் தருமசாஸ்திரங்களைப் பார்த்து இதற்கொரு பிராயச்சித்தம் சொல்ல வேண்டு' மெனக் கேட்டான். பெரியோர்கள், 'அரசே! உன்னைப் பிரிந்த நாளிலேயே உன் மனைவி விநாயகப் பெருமானையுபாசித்து அமங்கலத்தை ஒழித்து மங்கலத்தைப் பெற அருள் பெற்றாள்' எனக்கூறி, இருவருக்கும் மனைவினை முடித்து மகிழ்ந்தனர்.

சந்திரகாந்தனும் இந்துமதியும் இன்புற்று வாழ்ந்து வருகையில் ஒருநாள் நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருளினார். முனிவரை வணங்கி, இருவரும் உபசரித்தனர். நடந்த யாவையும் நாரதர் விபரமாகச் சொல்லச் சந்திரகாந்தன் அனைத்தையும் கேட்டு, விநாயகர் சதுர்த்தியை மனைவியோடும் இடைவிடாது அனுஷ்டித்து, இறுதியில் பேரின்ப வீட்டையடைந்தான்.

'அரும்பிய விடரெலா மறுக்கத் தக்கது
 பெரும்பிணி முழுவதும் பெயர்க்கத் தக்கது
 பொரும்பகை வலிகளும் போக்கத் தக்கது -
 விரும்பிய பொருளெலாம் விளைக்கத் தக்கது -
 தேவர்க டேவன் சிந்துர முகத்தவன் -
 மூவர்கள் முதல்வன்முத் தொழிற்குங் காரணன் -
 மேவர மகிழ்வது விளம்பு நாமமுந்
 தாவறு விநாயக சதுர்த்தி யென்பரால்'

நமது மனதுக்கும் யானைக்கும் ஓர் ஒற்றுமை உண்டு. மனமாகிய தத்துவ இருப்புக்கு நமது மண்டையில் யானை, மத்தகம் என்ற இரு உறுப்புக்களும், அதன் மத்தியில் கீழ்நோக்கித் தொங்கும் ஒரு நரம்பும் உள்ளது. அது யானை முகத்தை ஒத்த வடிவினையுடையதாய் விளங்குகின்றது. எதையும் முதலில் நினைக்கும் மனதின் இருப்பிடம் அவ்வாறு அமைந்திருப்பதால், முதற் தெய்வமாக விளங்கும் விநாயக வடிவமும் அவ்வாறு அமைந்துள்ளது போலும்.

திருமால் கூட இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் குருட்டுப் பாம்பாகும்படி உமையம்மையாரிட்ட சாபம் நீங்கப் பெற்றார். இவ்விரதத்தை இன்புறுவர். இட்ட சித்திகள் யாவும் பெற்று மகிழ்வர். இவ்விரத மகிமையைச் சொன்னால் கர்ப்பவதிகள் வேதனை நீங்கிச் சுகப்பிரசவமாவர். யாத்திரை நாட்களில் சூறினால் எவ்வகை இடர்களும் நேரிடாது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

ஓளியான திருமேனி யுமிழ்தான் மிகமேவும்
களியார வருயானை கழல்நாளு மறவாமல்
அளியாளு மலர்தாவு மடியார்க ஞளமான
வெளிதாகும் வலிதாய வினைகூட நினையாவே
- சிவப்பிரகாசம்.

ஆவணி மூலம்

செந்தமிழ் வழங்கும் பாண்டி நாட்டிலே திருவாதவூர் என்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. அந்த ஊரிலே - ஆமாத்தியப் பிராமண குலத்திலே - சம்புபாதாசிரயர் என்னும் சிவபக்தருக்கு ஒரு புத்திரர் அவதரித்தார். திருவாதவூர் என்று அவருக்குப் பெயரிட்டனர். அவர் சகல கலைகளிலும் வல்லுநராய் விளங்கினார்.

நாட்டையாண்ட மன்னன் அரிமர்த்தன பாண்டியன், திருவாதவூரரைத் தனக்கு முதன் மந்திரியாக்கினான்.

இச்சையே பிறவிக்குக் காரணமென்றும், பிறவித் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டுமென்றுந் திருவாதவூர் துணிந்து, உலகப் பற்றை வெறுத்துச் சிவப்பற்றை விரும்பினார்.

‘வெவ்வேயின் வருத்தமுற்றார். மென்னிழல் விரும்புமாபோல்’ சிவபெருமானை வழிபட்டு, உண்மை ஞானம் பெறுதற்கொரு சற்குருவை அடைதல் வேண்டுமென மனத்துள் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் மன்னன் 49 கோடிப் பொன் கொடுத்துச் சோழ நாட்டிலே குதிரைகள் வாங்கி வருமாறு அவரை அனுப்பினான். சுப தினமொன்றிலே தென்னவன் பிரமராயர் குதிரை வாங்கப் புறப்பட்டார்.

திருவாதவூரரை ஆண்டருளத் திருவுளம் கொண்ட பரமசிவன் கணநாதர்களோடு பரமாசாரியத் திருமேனிகொண்டு திருப்பெருந்துறையிலே எழுந்தருளிச் சிவாகம உபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தார். அங்கே சென்ற வாதவூர், ஏவலாளர் மூலம் அதனையறிந்து பரமாசாரியரை அடைந்து, உபதேசம் பெற்று அவருக்கு அடிமையானார்.

அந்தத் திருவாதவூரடிகளுக்காக நான் மறை அறங்களோங்க: மேன்மைகொள் சைவநீதி, விபூதி, பஞ்சாக்கரம் மேலும் மேலும் விளங்க, வேதமாகிய வெண்பரியின்மேல் குதிரை வர்த்தகராகத் திருக்கோலம் கொண்டு சோமசுந்தரப் பெருமானார் மதுரைக்கெழுந்தருளிய தினம் ஆவணி மூலமாகும். ஆலவாயரன் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டாக நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கித் திருவருள் பாலித்த புனிதநாள். எம்பெருமான் குதிரைச் சேவகராகி எழுந்தருளி மணிவாசகருக்கும் பாண்டியனுக்கும் மதுரையில் திருவிளையாடல் புரிந்த தினம் ஆவணிமூலம்.

அதன் காரணமாக மதுரை வீதிகளிற் சில இன்னும் ஆவணி மூல வீதியென வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இப்புனித நாள் சிறப்பாகச் சிவாலயங்களிலும் பிறதலங்களிலும் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

சேரமான் பெருமாணாயனார் காலத் தில் மதுரையையாண்ட மன்னன் வரகுண பாண்டியன்.

சிவபிரானின் சிறந்த தெய்வபக்தன். திருக்கயிலாயத்திலே சிவபிரானை வணங்க குதிரையின் மீது சென்றவர், மீண்டும்போது உருகிய பொன்துண்டு குதிரையின் குளம்பில் ஒட்டிக்கொண்டது.

சைவத்தை நிலைநாட்டல்: புத்தனை வாதில் வெல்லல் முதலான அருட்டிறங்களைப் பாலிக்கும் பொருட்டாகவும், ஒட்டிக் கொண்ட பொன்னைச் சிவப்பணி காக் கும் பொருட்டாகவும் நந் திதேவரைத் திருவாதவூரடிகளாக அவதரித்துக் குதிரைப் பணத்தை இறைவன் பணிக் காக்கி எம் பெருமான் புரிந் த திருவிளையாடல் எனவும் கூறப்படும்.

இறைவனே . எழுந் தருளி அருள் புரிந் து திருவிளையாடல் நிகழ்த்திய இத்தினத்தில், இறைவனை வணங்கி அவனருள் பெறுவோமாக.

ஆவணி ஞாயிறு

ஆவணி மாதம் ஜோதிட ஸாத் திரப்படி சிங் கமாதமெனப்படும். குரியன் சிங்கராசியில் பிரவேசிப்பதால் இம்மாதத்தில் வரும் ஞாயிறு வாரங்கள் சிறந்தனவாகும். இந்நாட்களில் பொங்கல் செய்தலால் குரியபகவானின் பிரீதியடையலாமென்பர் அனுபவிகள்.

ஞாயிறு, ஆதிவாரம், சூரியவாரம் எனவும்படும். இத்தினத்தில் விரதமிருந்து சூரியபகவானை வழிபடுதலாலும், பொங்கல் புரிதலாலும் நல்ல பலன் பெறலாகும்.

விண்ணுறு சூடரே யென்னுள் விளங்கிய விளக்கே போற்றி கண்ணுறு மணியே யென்னைக் கலந்தநற் களிப்பே போற்றி பண்ணுறு பயனே யென்னைப் பணிவித்த மணியே போற்றி எண்ணுறு மடியோர் தங்கட் கிணியதெள் எழுதே போற்றி

- திருவருட்பா

கடவுளையும், அவரை வழிபடும் நெறியையும் அதனால் எய்தும் பயனையும் உனக்குப் போதிக்கும் அருள் வடிவாகிய ஆசாரியர் ஒருவரே உன் உயிர்த்துணை. ஆதலால், அவரை ஒரு காலமும் மறவாதே.

நன்மை செய்தற்குச் சமயம் வாய்க்கும்பொழுது செய்யா தொழிலையாகில் பின் ஒரு காலத்தில் அரிது வாய்ப்பது அரிது.

-நாவலர் நீதிவாக்கியங்கள்

ஏகாதசி விரதம்

ஏகாதசி என்பது வளர்பிறை தேய்பிறைகளின் பதினோராம் நாள். இவ்விரதம் காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கப்படுவது. இது நித்தியம், காமியம் என இருவகைப்படும். நித்தியம், நிலையான முத்தியை விரும்பி அனுஷ்டிக்கப்படுவது. காமியம், நிலையாத இம்மைப் பயன்களை விரும்பி அனுஷ்டிக்கப்படுவது.

ஏகாதசி, சிவபிரானுக்குரிய திதியாகும். துவாதசி, திருமாலுக்குரிய திதியாகும். இவ்விரண்டு திதிகளும் பொருந்திவரும் விரதமாதலால் சைவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் இதனை அனுஷ்டிப்பார்.

ஒரு வருடத்தில் வரும் ஏகாதசி நாட்கள் இருபத்துநான்கு, இவற்றுள் பூர்வபக்கத்தில் வரும் பன் னிரண்டு ஏகாதசி திதிகளிலே இவ் விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படல் வேண்டும்.

இவ்விரதத்தைக் கார்த்திகை மாதம் பூர்வ பக்க ஏகாதசியை முதலாகக் கொண்டு அனுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பத் ஏனெனில் இம்மாதத்திற்கான மகாவிஷ்ணுமூர்த்தி துயிலெழிந்து எழுந்தருளுகின்றார். ஆதலின் மஹா

விள்ளுமூர்த்தி ஆட முதல் கார்த்திகை முடியவுள்ள ஜந்து மாதங்களில் நெடுந்துயில் கொள்ளுதலின் இவ்வைந்து மாதங்களில் நிகழும் ஏகாதசிகள் சிறந்தனவெனவும் கூறுவர். இக்காலத்து இவ்விரதம் மார்கழி மாதப் பூர்வபக்க ஏகாதசியை முதலாகக் கொண்டும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

एகாதசிக்கு முதல்நாள் ஒரு பொழுதுண்டு ஒரு மனத்தோடும் இறை தியானத்தோடும் பக்தி சிரத்தையோடும் துயிலல்வேண்டும். மறுநாள் குரியன் உதிக்க ஜந்து நாழிகைக்கு முன்னர் எழுந்து நித்தியகருமங்களை முடித்துச் சங்கற் பம் செய் துகொள்ளல் வேண்டும். பகல் உபவாசமிருந்து இரவு நான் கு யாமத் திலும் விள்ளுமூர்த்தியைப் பூசித்தல் வேண்டும். மறுநாள்காலை அடியார்கள், உறவினர்களுடன் பாரணம் செய்தல் வேண்டும். இயன்றவரை அன்னதானங்களும் புரிதல் நன்று.

மகத்துவம் நிறைந்த இவ்விரதம் பற்றிப் பல கதைகள் வழங்குகின்றன. இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பெரும் பயன் அடைந்தவர்களும் பலராவர்.

உருக்குமாங்கதன் குரியகுலத்து ஓரரசன். கோசல நாட்டை நீதி தவறாது ஆட்சிபுரிந்தவன். ‘சிவபெருமானை அன்புடன் வழிபாடு செய் பவர்கள், அருச் சனை

பண்ணுவோர், திருத்தொண்டுகள் புரிவோர் முதலானவர்கள் அவருடைய திருவடி நிழலையடைந்து இன்புற்றிருப்பர்:

சிவனையும், விஷ்ணுவையும் துளசியினால் அருச்சிப்பவர்கள் மேலான கதியடைவார்கள். துளசிச் செடியை வளர்ப்பவர்கள், துளசியோடு கலந்த நீரை உட்கொள்பவர்கள் நன்னிலையடைவார்கள்' என்பவற்றைப் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் மூலமாக அறிந்தான்.

இங்ஙனம் அறிந்த அவன்: தனது நகரத்திலே சிறந்தவோர் நந்தவனத்தை அமைத்தான். அதனைக் கவனிப்பதற்கு வேண்டிய காவலாட்களையும் நியமித்தான். அங்குள்ள மலர்களைப் பிராமணர்கள் முதலானோர் விதிப்படி எடுத்துச் சென்று சிவனையும் விஷ்ணுவையும் பூசித்து வந்தனர்.

இங்ஙனமாக, தேவலோக அரம்பையர்கள் இந்திரன் பூசைக்காக இப்பூஞ்சோலை மலர்களைக் கொய்து சென்று வரலாயினர். இதனால் மலர்கள் குறைந்தன. மலர்கள் காணப்பெறாமையால் பிராமணர்களும் முனிவர்களும் உருக்குமாங்கதனுக்குச் சம்பவத்தை முறையிட்டனர். அரசன் ஒருபுறம் அதிசயமும் மறுபுறம் ஆத்திரமும் கொண்டான். கடுங்காவல் செய்தான் பூந்தோட்டத்துக்கு.

எனினும், மலர்கள் மேலும் மேலும் காணாமல் போயின. காவலர்களும் பிறரும் இதனால் பெரிதும் அஞ்சினர். இதனையறிந்த மன்னன், காவலர்களைப் பார்த்து, இன்று தொட்டு மூன்று தினங்களுள் இங்கு மலர் பறிக்கும் கள்வரைக் கண்டுபிடிக்காவிடின் உங்களைத் தண்டிப்பேன்’ என எச்சரிக்கை செய்தான். மூன்று தினங்களும் கழிந்தன. காவலர் கள்வரையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

அரசன் தண்டனைக்கு அஞ்சியகாவலர்: அப்புஞ்சோலையில் தவம்புரியும் முனிவரோராருவரைப் பிடித்துச் சென்று, ‘மகாராசாவே! இவன்தான் பூஞ்சோலை மலர்களையெல்லாம் திருடுகின்றவன்’ எனக்கூறி நின்றனர். முனிவரைக் கண்டதும் மன்னன் அவரை வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து, ‘தவசிரேட்டரே! இம்மூடர்கள் அறியாமையால் செய்த பிழையைப்பொறுத்து அருள் புரிதல் வேண்டும்’ என்று கூறிப், பின்னரும் ‘கவாமி! பூஞ்சோலை மலர்கள் மாயமாக மறைவது, ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. அதனை அறியப் பெரிதும் விரும்புகின்றேன். தெரிவித்தருளல் வேண்டும்’ என வேண்டினான்.

அதனைக் கேட்ட முனிவர்: ‘அரசே! இந்திரனுடைய பூஜைக்காக அரம்பையர்கள் தினமும் வந்து மலர் பறித்துச் செல்கின்றனர்’ என்றார். அரசன் முனிவரை வணங்கி ‘தேவரீர்

அவர்களைக் காண்பதற்கு ஆனவோர் உபாயம் உரைத்தருள வேண்டும்' என்றான். முனிவர்: 'அரசே! பூஞ்சோலையில் கொம்மட்டிச் செடியை உண்டாக்கு: அரம்பையர் வந்து மலர்களைக் கொய்யும்போது கொம்மட்டிக்கொடி அவர்கள் பாதத்திலே தீண்டுமானால் அவர்கள் தங்களுடைய தேவதத்துவத்தையிழந்து செல்லமாட்டாது நிற்பர். அப்பொழுது அவர்களைக் காணுதல் ஆகும்' எனக் கூறித் தமது ஆச்சிரமத்திற்கு மீண்டார். அரசனும் பூஞ்தோட்டத்தில் கொம்மட்டிச் செடியை நன்கு வளரச்செய்தான்.

ஒருநாள் அழகிய பெண்ணொருத்தி அதிகாலையில் அச்செடியில் நிற்றலைக் காவலர் கண்டனர். ஓடிச்சென்று அரசனிடம் செய்தியைக் கூறினர். அத்தேவமங்கையைக் கண்ட மன்னன், 'நீர் யார்? இங்கு வந்த காரணம் யாது? என வினாவினான். அதற்கு அத்தெய்வரம்பை: 'அரசே! இந்திரன் பூசைக்கு இங்கு வந்து தினமும் மலர் பறித்துச் செல்வோம். இன்றும் மலர் பறிக்கும் பொருட்டு வந்தோம். கொம்மட்டிக் கொடியில் என் பாதம் தீண்டியமையால் தேவதத்துவத்தையிழந்து இங்கு நிற்கின்றேன். என்னுடன் வந்த ஏனையோர் சென்று விட்டனர்' எனக் கூறினாள்.

அது கேட்ட மன்னன் மனம்மிக வருந்தி, ‘இத்தோഴம் நீங்கும் மார்க்கம் யாதுமுண்டோ’ எனக் கேட்டான். ‘ஆம்! உண்டு. இப்புவலகில் ஏகாதசி விரதமனுஷ்டித்தவர்கள் யாவராயினும் அவ்விரதத்தின் ஒரு நாள்பலனை எனக்கு அளிப்பராயின், இத்தோழம் நீங்கி நிவிரத்தியாகும்’ என்றனள் தேவமாது. இதனைக்கேட்ட மன்னன், தன் ஏவலாளர்களை அழைத்து, ஏகாதசி விரதமனுஷ்டித்தவர்களை அறிந்து, அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டான். ஏவலாளர் நாடு, நகரம் எங்கும்திரிந்து தேடி, மீண்டு வந்து, ‘சிவராத்திரி விரதமனுஷ்டிப்பவரே அன்றி ஏகாதசி விரதம் அனுஷ்டிப்பவரை எங்கும் கண்டிலேம்’ என்றனர். இதனையறிந்த அத்தேவமாது: ‘அரசே! நீ சிறுவனாக இருந்த நாளில் உன்னை வளர்த்த செவிலித்தாயை இங்கு வரச்செய்’ என்றனன். அரசன் அவளை அங்கு அழைப்பித்தான்.

அந்நரை முதாட்டியைத் தேவமாது நோக்கி, ‘அம்மா! உன்னிடத்திலே ஏகாதசிவிரதப் பலன் இருக்கின்றது. அதில் பாதியை எனக்குத் தருதல் வேண்டும்’ என்றனள். இதனைக் கேட்ட நரைமுதாட்டி, ‘நான் அந்த விரதத்தை ஒருபோதும் நோற்றுதில்லையே’ என்றாள்.

அரமகள் அவனை நோக்கி, ‘அம்மா! முன்னொரு நாள் அம்மன்னின் தந்தை உன்னைக் கோபித்தான். அது உன் மனதை வருத்தியது. அதனால் அன்று முழுவதும் நீ உணவருந்தாது பட்டினியிருந்து மறுநாள் போசனம் செய்தாய். நீ பட்டினியிருந்த அத்தினம் ஏகாதசிப் புண்ணியநாளாகும். அவ்விரதபலன் உன்னிடம் உண்டு. அதில்பாதியை நீ எனக்கு அளித்தல்வேண்டும்’ எனக் கேட்டனள். அது கேட்ட அம்முதாட்டி மிகவும் ஆனந்தமடைந்து தனது விரதபலன் முழுவதையும் அத்தேவமகளுக்குத் தத்தம் செய்து கொடுத்தனள். அப்பலனைப் பெற்ற அவ்வரமகள் இழந்துபோன தேவதத்துவத்தை மீண்டும் அடைந்து விண்ணுலகம் சென்றனள்.

உருக்குமாங்கதன் இவற்றையெல்லாம் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தான். இன்று முதல் மக்கள் அனைவரும் ஏகாதசி விரதத்தை அனுஷ்டித்தல் வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான். தானும் அனுஷ்டித்து வந்தான். புத் திபூர்வமாகவேனும் அபுத்திபூர்வமாகவேனும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதன் பயன், இதனால் விளங்குகின்றதல்லவா! எவ்வகைப் பாவம் செய்தவராயினும் ஏகாதசி விரதத்தை விதிப்படி

அனுஷ்டிப்பவர்கள் பாவநிவிரத்தியடைந்து மேலான பதவியடைவார்கள்.

பஞ்ச பாண்டவர்களுள் ஒருவன் வீமன். இவ்விரதத்தின் மகிமையை அறிந்திருந்தான். ஆயின் உபவாசமிருக்க முடியாமையினால் அனுஷ்டியாதிருந்தான். துரியோதனன், கர்ணன், சகுனி முதலானோர் இதனைக் கண்டு வீமனை இகழ்ந்தனர். அதனால் நாணமடைந்த வீமன் வியாசமுனிவரிடம் சென்று, ‘சவாமி, ஏகாதசி மாதமிருமுறை வருகின்றது. வருடத்தில் 24 முறை வருகின்றது. இதனை என் னால் அனுஷ்டிக்க முடியாது. ஒரு முறை அனுஷ்டிப்பதால் முழுவருடப் பலனும் கிடைக்கும் பொருட்டு ஓர் உபாயம் சொல்லியருள்ள வேண்டு’ மெனப் பிரார்த்தித்தான். அதனைக் கேட்ட வியாசர், ‘மாசி மாதத்து வளர் பிறையில் வரும் ஏகாதசியை முறைப்படி அனுஷ்டிப்பையாயின் 24 ஏகாதசிகளையும் அனுஷ்டிக்கும் பலன் கிடைக்கும்’ என்றனர். வீமன் அனுஷ்டித்தமையினால் மாசிமாத ஏகாதசிக்கு வீமங்காதசி எனவும் ஒருபெயர் வழங்கப்படும்.

நந்தகோபன் முதலான வேறு பலர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பயனடைந்துள்ளனர். இவ்விரதத்தை

முறைப்படி அனுஷ்டித்தால் வறுமைப் பினி என்பன நீங்கும். கல்வி, அறிவு, வீரம், செல்வம் என்பன ஒங்கும். இப்பராம் இரண்டும் சித்திக்கும்.

மாளயம்

மாளயம் என்பது புரட்டாசி மாதத் திலே செய்யப்படும் ஒரு பொதுச் சிரார்த்தமாகும். மாளயம், மகாளயம் என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள், புரட்டாசி மாதத்து அபரபக்கப் பிரதமை முதலாகப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தி வரையுள்ள காலம் மாளயபகுதிமெனப்படும். சிரார்த்தம் என்பது சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது. இறந்தோர்க்குச் செய்யும் ஒரு கிரியை. இருபத்தொரு யாகங்களில் ஒன்று. இது பிதிர்தேவதைகளுடைய திருப்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் பிண்ட கருமம். சுபகருமத்தின் கண்ணும் அசுபகருமத்தின் கண்ணும் செய்யப்படும் சிரார்த்தம் சாந்தியென்றும் அப்பியுதமென்றும் சொல்லப்படும், பிரேத திருப்தியின் பொருட்டும் செய்யப்படுவது பிரேத சிரார்த்தம் எனப்படும். மரணமடைந்தோர் நரகமெய்யாதபடி சுகித்திருப்பதைக் குறித்துச் செய்யும் கிரியையாம். பிதிர தேவதைகளின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவது பைதிருக் சிரார்த்தம் எனப்படும்.

‘தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க
றானென்றாவ் கைம்புலத்தா ஞோம்ப றலை’ என்பது
வள்ளுவர் வாக்கு.

இதில் தென்புலத்தாரென்பது பிதிரரை, ‘பிதிரராவார்,
படைப்புக் காலத்து அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர்
கடவுள் சாதி: அவர்க் கிடம் தென் றி சயாதலின்
தென்புலத்தாரென்றார்’ என்கின்றார். பரிமேலழகர். தெற்கு
நோக்கிச் சஞ்சிக்கும் சூரியனின் தென்பாகத்து நடுப்பாகம்
புரட்டாசி மாதத்தில் பூமிக்கு நேரே நிற்கின்றது. அப்போது,
சந்திரனது (அபரபக்கம்) தென்பாகமும் நேராக நிற்கின்றது.
அத்தருணம் பிதிர்கருமங்களுக்கு விசேஷமான காலமாகும்.
எங்களுடைய ஒரு மாசம் பிதுரர்களுடைய ஒருநாள்.
பூர்வபக்கம் பகல்: அபரபக்கம் இரவு. பூர்வபக்கம் பிரதமை
உதயமாகும். இராக்கால முடிவு அமாவாசை, பகந்கால
முடிவு பூரணையாகும்.

சிரார்த்த கருமங்களுக்குரிய சிறந்த தலங்கள் காசி,
கயை, பிரயாகை, குருஷேத் திரம், கோகர்ணம்,
குருஜாங்கலம், புட்கல சேஷத்திரம் முதலியனவாகும்.
இவற்றுள் கயா சிரார்த்தம் மிக விசேடமுடையது.
இறந்ததினம், அமாவாசை, மாளை பட்சகாலம் என்பன
சிரார்த்தத்துக்குரிய காலமாகும்.

தேவர்கள் வருடக் கணக்கின்படி புரட்டாசி மாதம் நடுராத்திரியாகும். நடுராத்திரிகாலம் நிசப்தமாயிருக்கும். தேவர்களாராதனைக்கும் பிதுர்களுபசாரத்திற்கும் அக்காலமே உரியதும் சிறந் ததுமாகும். சாத் திரங் களினதும் நூன்முறைகளினதும் கூற்றுக்களும் அதுவேயாகும். எனவே, அக்காலத்தில் பிதிரர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து பிரீதிசெய்ய வேண்டிய அவசியமாகும்.

இறந் தவர்கள் தென் புலத் தீல்
எவ்வெவ்விடத்துள்ளார்கள் என்பதைப் பிதிரர்கள் அறிவர். இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் பிதிர் தர்ப்பணத்தால் அவரவர்களுக்குரிய பலன்களை அவர்கள் அவரவரிடத்தில் கொண்டு சேர்ப்பார். ஆதலின், அக்காலத்தில் உபவாசமிருந்து, பிதிர் தர்ப்பணம் செய்து, இயன்றவரை சாதுக்கள் அடியார்களுக்கு அழுது செய்வித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தல் பிதிரர்களுக்குப் பிரீதியளிக்கும்.

மாசியம்

மாசியம் என்பது இறந்தோர்க்கு மாதந்தோறும் செய்யும் கடன். எந்த மாதம் எந்தப் (பக்ஷம்) பக்கம் எந்தத் திதியில் மரிக்கிறானோ அந்தத் திதியிலே மாசியம் செய்தல் வேண்டும்.

மாசியம் செய்து வரும்போது ஆசௌசம் நேருமானால் அம்மாசியத்தை மறுமாசியத்தோடு சேர்த்துச் செய்தல் வேண்டும். எவ்னொருவன் மிகவும் வருத்தப்பட்டு இறக்கின்றானோ அவனைக் குறித்து ஏகோதிட்ட சிரார்த்தம் செய்தல் வேண்டும். அதனால் அவன் அமைதியும் இன்பமும் அடைகின்றான். மரித்த தினாங்தெரியாவிட்டால் அமாவாசையில் சேர்த்துக் கிரியை செய்தல் வேண்டும். தினம் தெரிந்தும் மாதம் தெரியாவிடின் ஆடி, பூர்ட்டாதி, மார்கழி, மாசி இம்மாதங்களில் அபரபக்கத்தட்டம் அல்லது அமாவாசையில் செய்தல் ஆகும். மாதந்தோறும் தர்ப்பணம் செய்வதும் மிகவும் உத்தமமாகும்.

அவிட்டம், சதயம், பூர்ட்டாதி, உத்தரட்டாதி, ரேவதி நட்சத்திரங்களில் மரித்தவர்களுக்கே உடனே சமஸ்காரம் (மந்திரசுத்தி பண்ணும் கிரியை) செய்தல் வேண்டும். இத்திதிகளில் இறந்தால் பஞ்சமி எனப்படும். இவ்வைந்து நட்சத்திரங்களும் தோடி நட்சத்திரங்கள் ஆகும். இவற்றிற்கு முறையே 6 மாதம், 3 மாதம், 1 மாதம் $1/2$ மாதம், 15 நாட்கள் பஞ்சகக் குற்றமாகும். அங்ஙனம் செய்யிற் தோடிம் நிவாரணமாகும். இறந்தகால தோடி நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சில கருமங்களை அதிகமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

குறித்த நட்சத்திரங்களில் மரித்தவர்களுக்கு நற்கதி கிடையாதாகையால் அதன்பொருட்டு என்னு, நெய், போன், துணி, மணி முதலியன தானம் புரிதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்யாவிடின் செய்ய வேண்டியவன் துன்பப்படுவான்.

புரட்டாதிச் சனி

விட்டனு சனிக்கு அதிபர், இது விட்டனுவைக் குறித் து இம் மாதத் தில் அனுஷ்டிப் பதாகலின் இப் பெயராயிற்று. விட்டனு ஆலயங்களிலேயே அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. சனி சிவபக்தருமாவர். ஆதலினாலும் சிவாலயங்களில் நவக்கிரக தேவர்களிருப்பதாலும் அங்கும் சென்று வழிபடுவர். இவ்வழிபாட்டால் சனிதோஷம் சாந்தியாகும்.

கன்னி (புரட்டாதி) மாதத்தில் கன்னிகா விருட்சம் வியாபகமாக்கப்பட்ட தினம் புரட்டாதி மாத முதல் சனிக்கிழமை. இத்தினத்திலே, சூரியபகவானுடைய சக்திகளுள் ஒன்றாகிய இச்சாசக்தி என வழங்கும் உதாதேவி, இருது ஸ்நானமாகிய நெமித்திக் ஸ்நானம் செய்து, தமது நாயகனாகிய சூரியனைக் கண்ட மாத்திரத்தே, இச்சையின் வடிவமாகிய காகவாகனத்துடன், சூரியனது மனோவேகம் போலச் சனீஸ்வரன் உதித்தான்.

சனிக்கு இயற்கையாகச் சாந்தகுணந்தானமெந்தது. விசுவகர்மாவின் மகளை மணந்து அவளோடு வாழ்வின்பம் நுகராது அவருக்குச் சந்ததி தோன்றாது செய்த காரணத்தால் அந்தக் கற்பரசி, ‘உமது பார்வை படுமிடமெல்லாம் கருகிப் போவதாக’ என்று சபித்தார். ‘சிவபூஜையின் பயனைக் கருதியாவது’ சாப நீக்கம் வேண்டுமென்று மன்றாடினார் சனிபகவான். ‘நீர் அமையும் தான்தைப் பொறுத்து அது கூடவும், குறையவும் கூடும்’ என்று வாக்கருளினார் அந்த அம்மை. சனிபகவான் அமையும் இடத்தைப்பொறுத்து மனிதர்க்குப் பலன்கள் அமைகின்றன.

‘இலங்கை இராவணனுக் கெட்டிலேசனி ராமனாலுயிர் மாண்டனன்.

நானிலந்தனில் சுக்கிரன் குருடனானதுஞ்சனி ரெண்டிலே பாவிகுர்ப்பனகை முக்கறுந்ததும் பகரருஞ்சனி ஜேனனமாம்’

என்றொரு பழைய பாடல் கூறுகின்றது.

‘அகப்பட்டவனுக்கு அஷ்டமத் தில் சனி: ஒடிப்போனவனுக்கு ஒன்பதில் குரு’ என்றபடி இராவணன் போர்முனையில் தனது வீரமும் களத்தே போட்டு ஒழியும் நிலைமையில் அஷ்டமச்சனி வந்தமையும் அறிக.

இன் னும் சனிபகவான் வானவீதியில் கிரகங்களுக்கெல்லாம் மேலே இருக்கின்றார். பன்னிரண்டு இராசிகளையும் ஒரு முறை வலம்வர முப்பது வருடங்கள் செல்லும். இதனாலேயே ‘முப்பது வருடம் வாழ்ந்தவனுமில்லை: முப்பது வருடம் கெட்டவனுமில்லை’ என்னும் பழமொழியும் வழங்குகின்றது.

சனிபகவானுடைய தொடர்பினால் துன்புறாதவர்கள் இல்லையெனலாம். நளன், அரிச்சந்திரன் முதலான மன்னர்கள் நாடு நீங்கிக் காட்டைந்து அனுபவித்த இன்னல்களே சான்றாகும்.

‘மஞ்சுதவ ழயோத்தியில் வாழ் தசரதன்றன்
மக்களையும் வனவாச மாக்கி வைத்தாய்.
பஞ்சவர்கள் சூதினாற் பதியிழந்து.
பஞ்சபடும் பாடவர்கள் படச்செய் வித்தாய்.
எஞ்சலிலா வரிச்சந்ரன் பெண்டை விற்றே.
இழிகுலத்தி லடிமையுற விசைய வைத்தாய்
தஞ்சமென்றே யுனைப்பணிந்தேன் எனைத்
தொடாதே
சனியனே காகமேறுந் தம்பிரானே.’

‘அண்டமா யிரத்தெட்டு மரசு செய்த
 அடல்குர பதுமனையு மடக்கி வைத்தாய்
 மண்டலத்தை யாண்டநளச் சக்ர வர்த்தி
 மனைவியோடு வனமதனி வலையச் செய்தாய்
 விண்டலத்தைப் பானுகோ பன்றன் னாலே
 வெந்தணலாகச் சுரரை வெருவச் செய்தாய்
 தெண்டனிட்டே னென்னாளு மெனைத் தொடாதே
 சனியனே காகமேறுந் தம்பிரானே.’

என்னும் இவற்றால் சனிபகவானின் தொழில்கள் நன்கு
 புலப்படுகின்றன.

மேலும் சனிபகவான் தொடர்புள்ளவர்களது வாக்கில்
 அமங்கலச் சொற்களே அதிகம் வரும். மங்கல வார்த்தைகள்
 வருவது அரிதினும் அரிதாகும். ஆசாரம், ஒழுக்கம்
 உடையவர்களைச் சனிபகவான் துன்பப்படுத்துவது அரிது.
 ஆன்மாக்கள் தங்கள் பாவங்களை நிவர்த்தி செய்யும்
 பொருட்டுப் பாபமாகிய கறுப்புத் துணியிலே எள்ளையிட்டுப்
 பொட்டணியாக்கிச் சனீஸ்வரனது கிருபா வெள்ளமாகிய
 நல்(எள்) எண் ஜெய்க்குள் அமிழ்ந்திச் சனீஸ்வர
 கோபாக்கினியாலே ஏற்றுவதனாலே தங்கள் பாபங்களுக்கு
 விமோசனம் செய்து கொள்ளுகின்றனர்.

இதுவே எள்ளுப் பொட்டணி எரிப்பதன் உண்மைப்
 பொருளாகும்.

என் கலந்த உணவை உட்கொள்ளுதல் நலம். என் விதைத்தால் செல்வம் பெருகும். பிறருக்கு என்தானம் புரிதல் நன்று. சனிவாரங்களின் காலையில் கருடதரிசனம், ஆஞ்சநேயர் தரிசனம் செய்தல் நலம். இந்நாளில் கடன் வாங்குதல், கந்தையுடுத்தல் கூடாது. காகத்திற்கு உணவிடும் போது என் ஞம் வெல்லமும் கலந்து ஆலிலையில் இடுதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்து வருவோர்க்குச் சனிபீடை தொலைந்து நலமுண்டாகும்.

நவராத்திரி விரதம்

நவராத்திரி என்றால் ஒன்பது இரவுகள். திருவருட்சக்தியும் உலகமாதாவுமாகிய உமாதேவியை விசேஷமாக வழிபட்டு நாம் ஈடேறுவதற்காகிய புண்ணியகாலம் நவராத்திரியாகும். புரட்டாதி (கன்னி) மாதத்துப் பூர்வபக்க பிரதமைத் திதி முதலாகவுள்ள ஒன்பது இரவுகள் நவராத்திரி எனவும், பத்தாம் நாள் விஜயதசமி எனவும்படும்.

கைடவன், மது என் னும் இரு அசுரர்கள் விட்னுவின் செவித்துவாரங்களினின்று தோன்றி அவ்விட்னுவை எதிர்த்தனர். விட்னு அவர்களை நோக்கி, ‘நீங்கள் பலசாலிகள்: ஆதலின் வேண்டிய

வரத்தைக் கேளுங்கள்’ என்றார். அசுரர்கள் விஷ்ணுவைப் பார்த்து, ‘எங்களை வெல்லமுடியாத உமக்கு வரமளிக்கும் வல்லமை எப்படியுண்டாகும்? உமக்கு வேண்டிய வரத்தை நாங்கள் அளிக்கிறோம்: கேளும்’ என்று அகம்பாவம் கொண்டவர்களாய் நின்றார்கள் தருணத்தைத் தவறவிடாது ‘உங்களிருவரையும் நான் கொல்லும் வரந்தரவேண்டும்’ என்றார் விஷ்ணு.

இதனைக் கேட்ட அசுரர் முதலில் சிறிது திகைத்தனராயினும், வாக்குத் தவறாமல் வரத்தைக் கொடுத்து, ‘எங்களை நீரில்லாத இடத்தில் சம்கரிக்க வேண்டும்’ எனக் கேட்டுக் கொண்டனர். அதன்படியே விஷ்ணு தமது தொடையை பெரிதாக்கியதிலே வைத்துச் சக்கரத்தால் அவர்களைச் சம்கரித்தார்.

நீரில்லாத இடத்தில் சம்கரித்தமையால் அவ்வசரர்களுடைய இரத்தம், மாமிசம் என்பன பூமியில் கலந்து கொண்டன. அதனால் பூமியில் அசுரசம்பந்தம் உண்டானது. இதனாற்றான் தபம், ஜௌபம், பூஜை, தியானம் செய்பவர்கள். ஆசனத்தின் மீதிருந்து நியமங்களைச் செய்தல் வேண்டுமெனவும், இல்லையேல் அவற்றின் பலன் கள் அசுரர்களை அடைந்து விடுமெனவும் கூறப்படுகின்றது.

இவர்களைக் கிருஷ்ணர் சம்கரித்த தினாந்தான் நவராத்தியின் முதல்நாள் எனப்படுகின்றது.

கம்பன், நிசம்பன் என்று இரு அசரர்கள், தேவர்களை வருத்தினரென்றும், அச்சமயம் தேவி தோன்றியருளி, அவர்களை வதைத்துத் தேவர்களைக் காப்பாற்றினாரெனவும் ஒரு கதையுண்டு. இன்னும்: மகிடாசரன் என்றொருவன். அவன் தேவர்களுக்குத் துண்பம் செய்து உலகத்தை வாட்டினான். துன் பத் தை தாங்கவியலாத் தேவர்கள் தவம் புரிந்தனர். தவத்தின் மகிழ்மயால் சக்தி தோன்றி மகிடாசரனைக் கொன்று தேவர்களுக்கருள் புரிந்தாள். அவ்வருட் செயலை நினைவுகூர்ந்து, தேவியின் பாதங்களை வணங்கி வரங்கோருவதையே நவராத்திரி தினங்கள் குறிக்கின்றன.

சக்தியின் திருநாமங்கள் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும். பரமசிவனின் இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளித் திருவருட்சக்தியாய்ப் பஞ்ச கிருத்தியத்திற்கும் காரணமாய் விளங்கும்போது உமாதேவி என்னும் திருநாமத்தோடு விளங்குபவள். காஞ்சிபுரத்திலே ஏகாம்பரநாதரின் இடப்பாகத்தில் காமாட்சி என்னும் திருநாமத்தைப் பெறுவாள். சிதம்பரத்திலே ஆனந்த தாண்டவம் செய்யும்போது நிருத்த சாட்சியாகச் சிவகாமசுந்தரி எனப்படுவாள்.

மதுரைச் சோமசுந்தரப்பெருமான் திருமருங்கில் எழுந்தருளி, இறைவன் சௌந்தர பாண்டியனான்போது தடாதகைப்பிராட்டி என்னும் திருநாமத்தைப் பெறுவாள். காசிவிசுவநாதப் பெருமாள் பாங்கில் விசாலாட்சி என்னும் திருநாமம் பெறுவாள்.

இன்னும் இலக்குமி, சரஸ்வதி, காயத்திரி, சாவித்திரி, தூர்க்கை, காளி, புவனேஸ்வரி, வாலாம்பிகை, பெரியநாயகி, மனோன் மனி, பருவதவர்த் தினி, தையல் நாயகி, இராசராசேஸ்வரி, வீரலக்குமி, விஜயலட்சுமி, தனலக்குமி முதலான அனந்த திருநாமங்களைப் பெற்று ஆன்ம கோடிகளுக்கு அருள் புரிவாள். நவராத்திரி தினங்களில் முறையே மகேஸ்வரி, கெளமாரி, வராகி, மகாலக்குமி, வைணவி, இந்திராணி, பிராஹ்மி, நரசிம்மி, சாமுண்டி என்கின்ற நவசொருபிகளாகி விளங்கி அருள்புரிகின்றாள். உமாதேவி கராசரங்களிடத்தே விளங்கிய அழகின் அம்சமாகும். ஆன்மாக்கள் சோர்வடைந்த காலத்து நவசக்திகளையூட்டி ஊக்கப்படுத்தி ஈடேற்றி அருள்புரிவாள்.

நவராத்திரியை வழிபடும் முறைகள் பலவுள் கலைமகள் பெண்மணி: அவளை வழிபட ஒன்றுமுதல் ஒன்பது வயதுடைய பெண்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும். முதல்நாள் ஒருவயதுடைய குழந்தையையும்,

இரண்டாம் நாள் இரண்டு வயதுடைய குழந்தையையும், இவ்வாறே ஒன்பது தினங்களும், அவ்வெண்ணிக்கைக்கேற்ற வயதுள்ள குழந்தைகளைக் கலைமகளாகவே கருதி, அலங்கார தீபதூப முதலியவற்றால் வழிபடவேண்டும். இது பண்டைநாளில் நடைபெற்றுவந்தது. ஒருமுறை குழந்தைகள் அங்ஙனம் வழிபடப் பின்னிற்றல் ஆகாது. ‘குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே’ என்பார்கள். தெய்வம் குழந்தையாயிருக்கின்றது. பாலசுப்பிரமணியன் குழந்தை. பாலகிருஷ்ணன் குழந்தை. தெய்வத்திற்குச் செய்யப்படும் வழிபாடுகளானைத்தும் குழந்தைக்குச் செய்தல் ஆகும். நவராத்திரி குழந்தை வழிபாட்டை நினைப்பூட்டுகின்றது. கண்ணி வழிபாட்டைச் செய்து கலைமகள் அருளைப் பெறவேண்டும்.

முதன் முன்று நாட்களும் வெற்றியை வேண்டித் தூர்க்கா தேவியையும், அடுத்த முன்று தினங்களும் செல்வத்தை வேண்டி இலக்குமியையும், இறுதி முன்று தினங்களும் கல்வியை வேண்டிச் சரஸ்வதியையும் வழிபடல் வேண்டும். ஒன்பதாம் நாளிரவு ஆயுத பூஜை எனப்படும். ஒவ்வொருவரும் தமது முயற்சிக்கு ஆதாரமான பொருட்களை - ஆயுதவகைகள், புத்தகங்கள், இரத்தினம், போன் முதலியவற்றை வைத்து வழிபடுவர்.

பத்தாம் நாள் விஜயதசமி எனப்படும். அன்று ஏடு தொடக்குதல் முதலான வித்தியாரம்பங்கள், வித்தை அறிந்தவர் அப்பியரசித்தல், ஆயுத வித்தைகள் ஆரம்பித்தல் என்பனவற்றிற்கு விசேஷ தினமாகும்.

இன்னும் மகிடாசுரவதம், கன்னிவாழை வெட்டுதல், மானம்பூ (தேவி அம்பு தொடுத்தல்) எனவும் இந்நாள் கூறப்படும். மகிடாசுரனைச் சம்கரித்து ஜெயமடைகின்றாள் சக்தி. தனது அம்சமாகிய அஷ்டலஷ்மிகளையும் எட்டுத் தினங்களும் அனுப்பித் தோல்வியடையவே, ஒன்பதாம் நாள் தானே போர்க்கோலங்கொண்டு சென்று அவனைச் சம்காரம் செய்தானெனவுங் கூறப்படுகின்றது. மகிடம் - எருமை. எருமை ஒரு மந்தமான முரட்டுத்தனமான மிருகம். இதுவே நமக்குள் அறிவின்மை. இது ஓர் அசுரன். இவ்வசுரனை மர்த்தனம் செய்து நமது அறிவையும் ஞானத்தையும் ஜெயிப்பதற்கு உதவிபுரியும் சக்தியே மகிடாசுரமர்த்தினி. சக்தியுபாசனை மிகவும் மேலானது. மும்மூர்த்திகளும் கூட தேவியுபாசனை செய்தனர் என்பதாகத் தேவிபாகவதம் கூறுகின்றது. பெண்களைத் தேவி ரூபமாகவே பாவனை பண்ணுதல் வேண்டுமெனப் பாரதியார் (சிவன் நீ, சக்தி உன் மனைவி, பிரம்மா நீ, சரஸ்வதி உன் மனைவி, விச்ணு நீ, இலக்குமி உன் மனைவி என்பதாகக்) கூறுகின்றார்.

சக்தி என்ற சொல்லும் ஒரு சக்தி வாய்ந்தது. தேவியையும் சக்தி என்கிறோம். ‘சக்தியின்றிச் சிவமியங்காது’ எனவும் கூறுகின்றனர். உண்மைதான். ஏனெனில், உலகத்தில் ஆண் தெய்வங்கள் யாவும் சக்தியோடு சேர்ந்திருப்பதையும், பெண் தெய்வங்கள் ஆண் தெய்வங்களில்லாது தனித்திருப்பதையும் காண்கின்றோம்.

இதனால் சக்தி பிரதானமென்பது புலப்படுகின்றது. இதிலே இன்னுமொரு சிறப்பு, எழுத்துக்கள் (சக்தி) கூட வல்ல எழுத்துக்கள். இந்த உலகத்தை ஒரு சக்தி இயக்குகின்றது. ‘என்னை ஏதோ ஒரு சக்தி தூண்டுகின்றது என்கிறோமல்லவா? இவற்றினால் சக்தியின் மகத்துவம் புலனாகின்றது. பராசக்தியும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேயாகும். ‘சக்தியும் சிவமுமாய் தன்மையில் உலகமெல்லாம்’ என்பது சிவஞானசித்தியார். பராசக்தியே பிரம்மனிடம் சிருட்டி சக்தியாகவும், விஷ்ணுவிடம் ஸ்திதி சக்தியாயும், உருத்திரனிடம் சம்கார சக்தியாயும் விளங்குகின்றது.

நவராத்திரி நாட்களில் மேற் கூறியவாறு அருள்புரிகின்றது. சகல ஜஸ்வரியங்களையும் அளிக்கும் மகாசக்தி பெண், கல்வி, சங்கீதம், கீர்த்தி, செல்வம், தானியம், வெற்றி, பூமி, தண்ணீர் முதலான எல்லா அம்சங்களுக்கும் தலைமை தாங்குவன பெண் சக்திகளே.

சக்தி, வீட்டின் திருவிளக்கு, குடும்பக் குலவிளக்கு, ஆண்களுக்கு வீரம், புகழ், கீர்த்தி, மதிப்பு யாவுமளிப்பன சக்தியே. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் குறிக்கோள்களைச் சக்தியின் மூலமே அடையலாகும். சாத்வீகம், இராசதம், தாமதம் என்பன முக்குணங்கள். இவை அமைந்துள்ள ஞானாசக்தி, கிரியாசக்தி, இச் சாசக்தியென்னும் மூவகைத் தோற்றங்களைக் கொண்டிருந்தும் பராசக்தி இலக்குமி, தூர்க்கை, சரஸ்வதி என்பார்.

பராசக்தியைத் தூர்க்கா ரூபமாக உபாசித்தால் பயநாசமுண்டாகும். இலக்குமி ரூபமாக உபாசித்தால் செல்வப் பெருக்குண்டாகும். சரஸ்வதியாக உபாசித்தால் கல்விப் பெருக்கு உண்டாகும். பார்வதி ரூபமாக உபாசித்தால் ஞானப் பெருக்குண்டாகும். நவராத்திரி நாட்களில் கொலு வைக்கப்படுகின்ற வழக்கமும் உண்டு. படைப்புக் கடவுளாகிய பிரம்மதேவருக்கு நடந்த சகல ஆபத்துக்களையும் போக்கி, முன் படைத்தது போலவே மேலும் படைத்தற்றொழிலை நடாத்த அருள்புரிந்த தேவியை நடுவே வைத்து, அருட்சக்தியைச் சுற்றி இந்த உலகப் பொருளையெல்லாம் அழகுபெறவைத்து உலகில் வாழ அருள்புரிந்த ஆதிசக்தியை வணங்குவதையே அது குறிக்கின்றது.

இந்த வணக்கத்தில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஜந்தொழில்கள் புரியும் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், உருத்திரன், சதாசிவன் என்னும் மூர்த்திகளும் அவர்களுக்குச் சக்தியாய் விளங்கும் சரஸ்வதி, இலக்குமி, பார்வதி, மகேஸ்வரி, மனோன்மணி இவர்களும் ஈடுபட்டு உபாசனை புரிகின்றார்கள். நவராத்திரி வழிபாட்டால் கல்வி, செல்வம், ஞானம், வீரம் எல்லாம் பெருகும். கைடவன், மது என்னுமிரு அசுரர்களைக் கிருஷ்ணன் இத்தினத்தின் முதல்நாள் கொன்றான்.

கிருதயுகத்திலே சுகேதன் என்னும் அரசனொருவன் இருந்தான். பக்தியில் சிறந்தவன். அவன் தனது பகைவரால் இராச்சியத்தை இழந்து, மனைவியோடு வனத்துக்குச் சென்றான். அங்கு ஆங்கீரசர் என்னும் ஒரு முனிவர் அவனைக் கண்டார். அவனது நிலைமையை அறிந்த அவர், நவராத்திரி பூசையின் மகிமையையும், வழிபடும் முறையையும் அவனுக்கு உபதேசித்தார். சுகேதன் நவராத்திரி பூசையைப் பக்தி சிரத்தையோடு அனுஷ்டித்துத் தனது இராச்சியத்தை மீண்டும் அடைந் தான் எனப்படுகின்றது.

இப்புண்ணிய தினத்தில் எவ்ரேனும் தேவியை வணங்கத் தவறமாட்டார்கள். தேவாலயங்கள் ,

வித்தியாலயங்கள், மடாலயங்கள், வீடுகள் முதலாக எங்கும் வழிபாடு நடைபெறும். ஆசிரியர்கள் பலவகை விருத்தங்கள், பாக்கள், கோலாட்டங்களை மாணவருக்குப் பயிற்றிப் பெற்றார். பெரியார் இல்லங்களுக்குச் சென்று அவர்களை மகிழ்வித்துச் சன்மானம் பெறுவர். அங்ஙனம் பாடும் ஒரு பழம் பாடல் பின்வருமாறு.

கன்னித் திங்கள் வருகிற தம்மா
 கருத்துடன் நவராத் திரிக்குக்
 கன்னிகையம்மன் பூசைகள் செய்யக்
 காச பணம் வேண்டும்
 பொன்னைப் போல நிறமுள கனியும்
 பூமடை காய் மடையும்
 புனிதா யப்பம் இளநீர் புட்பம்
 புனுகு சவ் வாதுடனே
 வன்னைப் பள்ளியிற் படிக்கும் பிள்ளைகள்
 மாதா மனை தோறும்
 வாங்கும் பணமும் அரிசியும் கொண்டு
 வந்திடு பூசைக்கு
 அன்னைப் பரிமள குங்கும மகில்கமழ்
 அழகிய மெய்யாளே
 அம்பிகை கச்சிக் காமக் கோட்டத்(து)
 அபிராமித் தாயே.
 இக்காலத்து இப்பழக்கம் குன்றிவிட்டது.

நவராத்திரி வழிபாடு மிகவும் புராதன காலந்தொட்டே கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. நந்தாய் நாட்டில் இமயம் தொட்டுக் கண்ணியாகுமரிவரை இவ்வழிபாடு இன்னும் சிறப்பாக நடந்து வருகின்றது. சந்திரருப்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் இது ஒரு வீர விழாவாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. மற்போர் வீரர்களும் மற்றும் பலசாலிகளும் இந்த நாட்களில், பிரதானமாக விஜயதசமியில் ஒன்றுகூடித் தங்கள் திறமைகளைக் காட்டுவார்களாம்.

கலா விற்பனைர்கள்கூடத் தங்கள் திறமைகளைக் காட்டியும் பரிசு பெறுவார்களாம். அக்பர் போன்ற மொகலாய சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் இவ்விழா, ‘தசரா’ என அழைக்கப்பட்டு வந்தது. சிவாஜிமன்னன் காலத்திலும் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. பல தெய்வங்களின் சிறப்பு ஆற்றல்கள் சேர்ந்த மூர்த்தமே தூர்க்கா தேவியாவள். சக்தி வணக்கக்காரர் என்று வழங்கப்படுகிறவர்கள் வங்காள மக்கள். அவர்கள் தூர்க்கையை வணங்குகின்றார்கள். குஜராத்தில் நவராத்திரிப் பண்டிகையின்போது பெண்கள் கும்மியடித்துச் சக்தியை வணங்குகின்றார்கள். இந்த நடனத்துக்குக் ‘கரயோ’ என்ற பெயர். இந்நாட்களில் பக்தியின் அறிகுறியாகச் சக்திக்கு, ஆடு, கோழி பலிகளைக் கொடுக்கிறார்கள். அதாவது, வாயில்லாப் பலவீனரே பலிப்பொருளாகின்றனர்.

இந்த மனப்பான்மை மாறவேண்டும். சக்தியால் உலகம் இயங்குகின்றது. வாழ்கின்றது. நாம் வாழ விரும்பினால் சக்தியை வணங்குதல் வேண்டும். சக்தியை வேண்டினால் சக்தி பெறலாகும்.

கனத்தாள்வெங் கயமுகனும் கந்தனும்சம் பந்தனும்ப லுண்ட கும்ப தனத்தாளே யறம்வளர்த்த கரத்தாளே திரிபுரங்க டழலாய் வேவச் சினத்தாளே சிறியோர்கள் செய்தபிழை பொறுத்திரக்கம் செய்யும் செய்ய மனத்தாளே நின்கமல மலர்த்தாளே யென்றலைமேல் வைத்தாள் வாயே.

கேதாரீஸ்வரர் விரதம்

கேதாரம் இமாலய பர்வதத்திலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். நான்கு வேதங்களின் சிரம் போன்று சிறப்புடன் விளங்குவது. கேதாரீஸ்வரரைக் குறித்து உமாதேவியார் அனுஷ்டித்த விரதமாகும். இது ஜப்பசி மாதத்துக் கிருஷ்ண பட்சத்துச் சதுர்த்தசித் திதியில் அனுஷ்டிக்கப்படுவது. புரட்டாதி மாதப் பூர்வபக்கத்து அஷ்டமித் திதிமுதல் அமாவாசை வரையுள்ள இருபத்தொரு நாட்கள் அன்றி, அபரபக்கப் பிரதமை முதல் சதுர்த்தசி ஈராகவுள்ள பதினான்கு நாட்கள், அன்றி, அட்டமி முதல் சதுர்த்தசி ஈராகவுள்ள ஏழு நாட்களில் இவ்விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படும்.

அன்றி, கிருஷ்ணபகுத்துச் சதுர்த்தசியாகிய ஒரு நாளாயினும் கேதாரநாதரைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கப் படுவதாகும்.

இவ்விரத நாட்களில் இருபத்தொரு இழையிலாகிய காப்பை ஆடவர்கள் வலக்கையிலும், பெண் கள் இடக்கையிலும் கட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். முதல் இருபது நாளும் ஒவ்வொரு பொழுது குரியாஸ்தமனத்தின் பின் போசனம் செய்து இரவில் தர்ப்பையில் சயனித்தல் வேண்டும். இறுதி நாளாகிய சதுர்த்தசியன் று கும்பந்தாபித்துப் பூசை அர்ச்சனை புரிந்து, கேதாரநாதரை வணங்கி உபவாசமிருத்தல் வேண்டும். மறுநாள் உதயத்தில் பாரணம் பண்ணுதல் வேண்டும். உபாவசமிருக்க இயலாதவர்கள் கேதாரநாதருக்கு நிவேதிக்கப்பட்ட உப்பில்லாப் பணியாரம் உண்ணக்கடவர்.

ஆதிகாலத்திலே திருக்கைலாசத்திலே பார்வதி சமேதராகப் பரமேஸ்வரன் வீற்றிருந்தருளினார். குரியன், சந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், தும்புரு, நாரதர், சனகாதி முதலான முனிவர்கள், அட்டவசக்கள் முதலான யாவரும் தினமும் கூடிப் பார்வதி பரமேஸ்வரனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து வணங்கிச் சென்றனர்.

இங்ஙனமாக ஒருநாள் பிருங்கி என்னும் முனிவர் யாவரும் நகைக்கும் வண்ணம் கோணைக் கூத்தாடி நடித்தார். அங்ஙனம் நடித்துப் பரமேஸ்வரனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணம் செய்து வணங்கிப் பார்வதியை வணங்காது சென்றார். பார்வதி கோபம் மூண்டு, ‘முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், முனிவர்கள் யாவரும் நம்மிருவரையும் பிரதக்ஷிணம் செய்து வணங்கிச் செல்லப், பிருங்கி மாத்திரம் நம்மை வணங்காது செல்கின்றானே. இம்முனிவன் செயலுக்குக் காரணமென்ன?’ எனப் பரமேஸ்வரனைப் பார்த்துக் கூறியருளினார்.

பரமேஸ்வரன், ‘பார்வதியே! பிருங்கி முனிவன் பாக்கியத்தை விரும்பினவனல்ல. மோட்சத்தை விரும்பினவன். மெளனநிலை வகித்த பெருந் தவமுடையவன். காரணப் பொருள் ஒன் நேயெனக் கருதுபவன். மற்றொன்றிருப்பதாகக் கருதாதவன். ஆதலின் என்னை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணம் செய்தான்.’ எனக் கூறியருளினார். அத்தருணம், சென்றுகொண்டிருந்த முனிவரைப் பார்வதி தேவி விளித்து, ‘பிருங்கியே! உனது உடம்பிலேயுள்ள இரத்தம் மாமிசம் என்பது எனது அம்சமாதலினவற்றைக் கொடு’ வெனக் கூறினார். தன்னுடம்பிலுள்ள இரத்த மாமிசத்தை உடனே உதறிவிட்டான். அவனது உடல் வலிமை நீங்கிப் போய்விட்டது. அதனால் நிற்க முடியாத நிலைமையனாகி நிற்கும் பிருங்கியை, ‘நீயே அசத்தனானாய்’

என இறைவன் கேட்கப் பிருங்கி, ‘ஸ்வரா! தேவியை விட்டுத் தேவீரை மாத்திரம் வணங்கினமைக்குத் தேவியளித்த தண்டனை இது’ என விண்ணப்பித்து நின்றான். பரமேஸ்வரன் கருணை கூர்ந்து ஒரு தண்டை ஈந்தருள, அதனை ஊன்று கோலாகக் கொண்டு தன்னாச்சிரமம் போயடைந்தான்.

பார்வதிதேவி இவ்வவமதிப்பையும் சிவபெருமான் பாராதிருந்தனரே என்று திருவுளத்துக் கொண்டு, கயிலாசத்தை நீங்கிப் பூலோகத்தை அடைந்து, கௌதமர் என்னும் முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் இருந்தருளினார். பன்னிரண்டு வருடம் மாரியின்றி மடிந்தும், ஒடிந்தும், வாடியுமிருந்த ஆச்சிரமத்து நந்தவனமானது துளிர்த்துத் தழைத்துப் புஷ்பித்துப் பரிமளித்து எங்கும் நறுமணம் வீசியது. விருட்சங்கள் முதலாயின பூத்துக் காய்த்துப் பொலிந்து அழகுடன் மிளிர்ந்தன.

பஞ்சாச்சரத்தைச் செபிக்கும் நாவினையுடைய வருக்கும், மான்தோல் உடையையுடையவரும், ஓட்டையும் செம் பொன்னையும் ஒன் றெனக் கருதியவருமாகிய கௌதமர் தர்ப்பை முதலியவற்றிற்காக வெளியே சென்றவர்: உமாதேவியர் எழுந்தருளியிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவராய்ப் பூங்காவைக் கண்டதிசயித்தார்.

அதனைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். வரும்போது ஒரு வில்வமரத் தழியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் உமாகேவியாரைக் கண்டார். ‘தாயே! கயிலாசத்தை நீங்கிப் பூலோகத்திலே அடியேனுக்குக் காட்சியளித் தருளிய தன்மைக்கு, யான் என்ன தவம் செய்தேனோ?

என் முன்னோர் புரிந்த பெருந்தவமோ? அன்றி, இவ்வாசசிரமந்தான் செய்த புண்ணியமோ? என்று தோத்திரித்து வணங்கி நின்று, ‘ஸஸ்வரியே! நீர் பூலோகத்திற்கு எழுந்தருளிய காரணம் யாதோ?’ எனக் கேட்டார். பார்வதிதேவி கயிலாசத்தில் நடந்த சம்பவங்களை எல்லாம் கூறினாளாக, முனிவர் கேட்டுச் சிம்மாசனம் ஒன்றின்மீது எழுந்தருளச் செய்து வேண்டும் உபசாரங்கள் செய்து வணங்கி நின்றார்.

இங்ஙனமாகத் தேவி கௌதமரை நோக்கி, ‘தபோதனரே! சிவபெருமானுக்கு வாம பாகத்தில் கலந்துகொள்ளும் பொருட்டு, இப்பூவுலகில் யான் ஒரு விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்: மிகவும் மகத்துவம் நிறைந்த விரதமொன்றும், அதனை அனுஷ்டிக்கும் முறைமையும் உரைத்தல் வேண்டும்’ எனக் கேட்டார். முனிவர், ‘தாயே! பூவுலகில் அனுஷ்டிக்கப்படும் சிறந்த விரதம் ஒன்றுண்டு.

கேதாரீஸ்வரர் விரதம் (கேதார விரதமெனவும் படும்) என்று அதற்குப்பெயர்' எனக் கூறி, அதனை அனுஷ்டிக்கும் முறையையும் கூறினார். இங்ஙனமாகக் கெளசி இவ்விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்துப் பரமசிவனை மகிழ் வித்தார். சந்திரசேகரணாகிய பரமேஸ்வரனும் பார்வதியின் தவத்திற்குக் கணிந்து சிவகணங்களோடும் ஆங்கெழுந்தருளினார். தேவியார் பிரான் திருவடிகளை மணம் நிறைந்த மலர்களால் அர்ச்சித்துத் துதித்து வணங்கினார். பின்னர் பிரானை நோக்கி, 'ஸ்வாமி! அடியாள் அனுஷ்டித் த சிறந்த இவ் விரதத் தை யாவர் அனுஷ்டித்தாலும், அவர்கட்கெல்லாம் இவ்வுலகிலுள்ள ஆயுள் வரையில் சிறந்த புத்திரப் பேற்றையும், வேண்டிய மற்றும் சகல செல்வங்களையும் அளித்து, இறுதியில் தேவரீர் திருவடித் தாமரைகளையும் அனுக்கிரகித்தருள வேண்டும்' எனப் பிரார்த்தித்தார். சிவபிரான் பிராட்டியார் பிரார்த்தனைக்கு அனுக்கிரகித்துக் கொதம முனிவருக்கும் திருக்கண் பாலித்துத் தேவியோடும் அர்த்தநாரீஸ்வரராகிக் கயிலாயத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

புதுவிரி பொன்செயோலை யொருகாதோர் காது
 புரிசங்க நின்று புரள
 வீதி விதி வேத கீத மொருபாடு மோத
 மொருபாடு மெல்ல நகுமால்
 மது விரி கொன்றை துன்று சடைபாக மாதர்
 குழல் பாக மாக வருவர்
 இது விவர் வண்ண வண்ண மிவள் வண்ணவண்ண
 மெழில் வண்ண வண்ண மியல்பே.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

சித்திராங்கதன் என்னும் கந்தருவன் வச்சிரதேயன்
 என்னும் அரசனுக்கு இவ்விரதமகிமையை உபதேசித்தான்.
 அவன் அதனை அனுஷ்டித்துப் புதல்வரால் சிறந்த, புகழும்
 பெருக ஆட்சிபுரிந்தான். உச்சைனி நகரத்திலுள்ள
 புண்ணியவதி, பாக்கியவதி என்னும் இரு கண்ணியர்கள்
 இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பெற்றகரும் பேறுகள் யாவும்
 பெற்று வாழ்ந்தனர். திருமால் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து
 வைகுந்தப் பதவியடைந்து, தம் மை வணங்கும்
 அடியவர்களுக்குப் பொருந்திய பதவிகளையும், மற்றும்
 வேண்டுவனவற்றையும் கொடுத்தருளினார். பிரமன்
 அனுஷ்டித்து உலகைப் படைக்கும் உயர்பதவிபெற்றான்.

இந்திரன் அனுஷ்டித்துப் பொன்னுலகை ஆண்டு வெள்ளை யானையையும் வாகனமாகக் கொண்டான். விசுத்தனென்னும் அந்தனை அனுஷ்டித்து நாறு புதல்வரைப் பெற்றுச் சிறப்புற்று வாழ்ந்து, சிவன் திருவடியை அடைந்தான்.

இவ்விரதத்தின் மகிமையை இத்தன்மைத்தென்று யாவராலும் அளவிட்டுரைத்தல் இயலாது. இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதால் ஜகவரியம் பெருகும். வறுமையொழியும். நினைத்த எல்லாம் கைகூடும்.

உமாமகேச்சுர விரதம்

இவ்விரதம் கார்த்திகைமாதப் பெளர்ணமி தினத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுவது. உமாமகேச்சுர மூர்த்தம் மிகவும் மேலான மூர்த்தமாகும். இருபத்தைந்து விக்கிரக பேதமாகிக் கிருத்திய பேதங்களுள் ஒன்றாகியும் உமையோடு கூடிய மூர்த்தமாகும்.

நித்திய கருமங்களை முடித்துக் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தைச் சுத்தி செய்து கும்பம் வைத்துப் பொன்னாலேனும், வெள்ளியாலேனும் செய்த உமை, சிவன் திருவுருவங்களை (மூர்த்த பிம்பங்களை)ப்

பஞ்சகவ்வியத்தினால் அபிஷேகம் செய்து, புதிய வஸ்திரமணிந்து திருவழகம் படைத்துத் தீபதூபம் காட்டி, மனமுருக வணங்குதல் வேண்டும். பின் னரச் சிவாலயமடைந்து, தம்மனதில் கருதிய ஒரு பொருளை விரும்பித் தோத்திரம் செய்து, ஒரு பொழுதுண்ணல் வேண்டும். மறுநாள் உதயத்தில் முன்னாள் தாபித்த கும்பத்தையும் விம்பத்தையும் முன்போல வணங்கி, அந்தணருக்கு அவற்றைத் தானமாகக் கொடுத்து, அடியார்களுடன் திருவழகம் செய்தல் வேண்டும். வருடந்தோறும் இந்த நோன்பியற்றுவோர் இம்மையில் சகல செல்வங்களும் பொருந்தப்பெற்று மறுமையில் முத்தியுமடைவர்.

திருணபிந்து என்றோரு முனிவன், கண்பார்வை குன்றி நீண்ட காலம் வருந்தினான். இவ்விரத மகிமையை அறிந்து அனுஷ்டித்துப் பார்வை பெற்றான். கிருஷ்ணன் பதினாறாயிரம் தேவியரை அடைந்து: ஒன்பது கோடி பேரைப் பெற்று உலகாண்டு சிறப்புற்றான். பிரம்மன் காயத் திரி, சரசுவதி, சாவித் திரி இவர்களை மனைவிமாராகப் பெற்றுச் சிறப்படைந்தான். இந்திரன், சயந் தனை மகனாகப் பெற்றான். வசிட்டர் தெய் வீகமுடைய காமதேனுவைப் பெற்று உயர்வடைந்தார்.

மிதிலையரசன் சீதையைப் புத்திரியாகப் பெற்றான். சித்திரசேனன் என்றோருவன் ஊர்வசியை மனையாளாகப் பெற்றான்.

சுதன்மா என்றோரு வேதியன், தான் படித்தறிய வேண்டிய வேதபாராயணத்தில் மனமின்றி நெடுநாள் வீணே கழித்தனன்.

இவ் விரத முறையைக் கேள் வியுற் யு அனுஷ்டித்தான். அதனால் அருங்கலை வல்லவனானான். இந்துசேனன் என்றோரு மன்னன் பகைவர்க்குத் தோற்றுக் காட்டையடைந்து, காய்கனிகளை அருந்திக் காலம் கழித் தான். அகத்திய முனிவர் அவ்வனத்தை அடைந்தபோது தன் குறைகளை முறையிட்டான். அவர் இவ்விரதமுறையை அவனுக்குரைத்து அனுஷ்டித்தான். சிவபெருமான் குபேரன் மூலம் அவனுக்கு வேண்டிய யாவையும் அருளினார். அவ்விந்துசேனன் பகைவழைப் புறங் கண் டு, நீண்டகாலம் ஆட் சிபுரிந் து விண்ணுலகடைந்தான்.

‘இத்திறந் திறம்புறா தியல்பி னோற்றவர்
புத்திர ரொடும்வளம் பொருந்தி வாழ்ந்துபின்
அத்தகை யவரொடு மமர ரேத்தப்போய்
முத்திசென் றடைந்தனர் முதல்வ ராகுவார்.’

உபதேசகாண்டம்.

உள்ளமெனும் கூடத்தி லூக்கமெனும்
 தறிநிறுவி யுறுதியாகத்
 தள்ளியவன் பெண்ணுந் தொடர்பூட்டி
 யிடைப்படுத்தித் தறுகட்பாசக்
 கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக்
 களித்துண்டு கருணையென்னும்
 வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
 நினைந்துவரு வினைகங்கப்பாம்.

திருப்புராணம்.

திருவாதிரை விரதம்

இது மார்கழி மாதத்திலே, திருவாதிரை நட்சத்திரம்
 கலக்கும் தினத்திலே: சபாநாயகராகிய சிவபெருமானைக்
 குறித்து அனுஷ்டிக்கும் விரதமாகும். குறித்த தினத்திலன்று
 வைகறைத் துயில் எழுந்து நீராடி, நித்தியானுட்டானங்களை
 முடித்துத் திருவாலயத்தை அடைந்து, பிரதட்சினம் செய்து
 வணங்குதல் வேண்டும்.

சவாமிக் கு நிவேதனப் பொருட் களீந் து,
 நெய்விளக்கேற்றி, அபிடேகம் செய்வித்தல் வேண்டும்.
 பெருமான் திருவடித்தியானத்தோடு இல்லம் சென்று,
 அவனடி மறவாச் சிந் தையராகி, உணவின் றி

உபவாசமிருத்தல் வேண்டும். மறுநாள் உதயத்தில் நீராடி, நீறணிந்து, நெற்றிக் கண்ணனைப் பணிந்து, அந்தணருக்கு அன்னதானம் செய்து, பாரணம் பண்ணுதல் வேண்டும்.

மார்கழித் திருவாதிரை கலந்த தினத்திலே, சிதம்பரத் தலத்திலே, இந்திராதி தேவர்களும், நாரதராதி மாதவர்களும் நிலைத்து வசிப்பர். நாற்பத்தெண்ணாயிரம் இருடிகளும் அன்புடன் அணைவர். மகாமேரு முதலான பர்வதங்களும், கங்கை முதலான தீர்த்தங்களும், சப்த சமுத்திரங்களும் வெவ்வேறு வடிவு கொண்டனவாய் அத்தலத்தைப் பிரதட்சினம் செய்வன. கிம்புருடர், கருடர், கிண்ணரர், நாகர் முதலானவர்களும் மறைந்து வசிப்பர். இதனாலே சிதம்பரத்திலிருந்து கொண்டு இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பது மேலானது. இவர்கள் யாவரும் மூன்று யுகங்களிலும் யாவருக்கும் தோன்றும் வண்ணம் வணங்கியிருப்பர். இழிவாகிய இக்கலியுகத்திலே ஒருவருக்கும் தோன்றாதபடி துதி செய்வர்.

முன்னொரு காலத்தில் அனுபட்சமான ஒரு சுப்பிரமணியர் இத்தலத்தில் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கயிலையில் எம் பெருமானைக் கலந் தருளினார். வியாக்கிரபாத முனிவர் அனுஷ்டித்து உபமன்ய முனிவரைப் பெற்றார். விபுலனென்னும் ஒரு ஞானி அனுஷ்டித்துச் சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரைகளை அடைந்தான்.

விநாயகர் சுக்கிர வார விரதம்

வைகாசி மாதத்துப் பூர்வபக்க முதல் சுக்கிர வாரந் தோறும் விநாயக் கடவுளைக் குறித் து அனுஷ்டிக்கப்படும் விரதமாகும். (உமா சுக்கிர வார விரதத் தில் கூறியவாறு) கும் பம் அமைத் து, வெள்ளியாலேனும் பொன்னாலேனும் செய்த திருவுருவை அமைத்துத் தேங்காய், கட்டிக்கரும்பு, இளநீர், என்பொரி, முக்கணி முதலியன வைத்துப் பிரார்த்தனை புரிதல் வேண்டும். இரவில் கனிவர்க்கம் முதலியன புசித்துக் காலையில் அந்தணருக்குத் தானம் கொடுத்து, அடியாருடன் பாரனை செய்தல் வேண்டும்.

அத்திரி முனிவர் இதனை அனுஷ்டித்துச் சோடச (16) கலைகளையுடைய சந்திரனை மைந்தனாகப் பெற்றார். பிரம்மன், குபேரன், தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானோர் அனுஷ்டித்து எந்தையாகிய விநாயகப்பெருமான் திருவருள் பெற்றனர்.

மண்ணி னல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலு
மெண்ணி னல்ல கதிக் கியாது மோர் குறைவிலைக்
கண்ணி னல்ல. துறுங் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணினல் லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே.
- திருஞானசம்பந்தர்.

நல்ல சொற் பொருணானு நடாத்தவும்
எல்லை காணாம் பேரின்ப மெய்தவும்
வெல்லும் யானை முகத்தினை மேவிவாழ்
வல்லபைக்குரியானை வழுத்துவாம்.

- திருப்புராணம்.

ஜப்பசி வெள்ளி

வேற்படை தாங்கிய விமனுக்குரிய விரதம். இது ஜப்பசி மாதத்து முதல் வெள்ளிக்கிழமை முதலாக இவ்விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படுதல் வேண்டும். அன்று காலையில் நீராடிக் கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அறுமுகப் பெருமான் திருவுருவைப் பசும் பொன்னால் செய்வித்துக் கும்பம் வைத்துத் திருவுருவை அதன் மீதமர்த்திச் சிறந்த அர்ச்சனை யாகியவற்றைச் செய்த பின்னர், ஆலயம் சென்று வணங்குதல் வேண்டும். அங்கே விசேஷ தீபம், நெவேத்தியம் முதலியவற்றுடன் சிறந்த பூசை புரிதல் வேண்டும்.

இரவில் பால் பழமருந்தித் துயில் புரிந்து, மறு தினத் தில் கும்பத்தையும் அறுமுகப் பெருமான் திருவுருவையும் அந்தணருக்குத் தானமளித்து, ஒன்பது நாழிகைக்குள்ளாகப் பாரணம் பண்ணுதல் வேண்டும்.

இவ்விரதம் மூன்று வருட காலம் அனுஷ்டிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

தங்கள் நயத்தின்பொருட்டு மாத்திரம் அன்றி, பிறர் நயத்தின்பொருட்டும் பிரயாசப்படுகின்றவர்களே உத்தமர்.

நீ பிறர்க்கு ஒன்றை வாக்குத்தத்தம் செய்யுமுன், அது உன் னால் இயலுமோ இயலாதோ என ஆராய்ந்துகொள்.

- நாவலர் நீதிவாக்கியங்கள்.

விநாயகர் சஷ்டி விரதம்

இது பெருங்கதை விரதமெனவும் படும். கார்த்திகை மாதத்துக் கிருஷ்ணபக்கப் பிரதமை முதலாக மார்கழி மாதச் சஷ்டி இறுதியாகவுள்ள இருபத்தொரு தினங்களும் அனுஷ்டிக்கப்படுவது. பிள்ளையார் கதை பிள்ளையார் விரதம் எனப்படும்.

முன்னொரு காலத்தில் விஷ்ணு பொய்ச்சாட்சி சொல்லிய குற்றத்திற்காக உமாதேவியார் அவரைக் குருட்டுப் பாம்பாகும் படி சபித்தனர். அவர் உடனே பாம்பாய் ஓர் ஆலம் பொந்தினிடமாக இருந்து தவம் செய்தார்.

விநாயகக் கடவுள் அச்சாபத்தை நீக் கி அருள்செய்தார். அச்சாபம் நீங்கிய தினம் மார்கழி மாதத்தில்

வரும் பூர்வபக்கச் சஷ்டியாகும். இத்தினத்தில் மெய்யடியார்கள் பலர் விநாயகக் கடவுளைப் பூஜித்துப் போக மோட்சங்களை அடைந்தார்கள்.

மக்களாகிய நமக்கு விநாயப் பெருமானை வழிபடாது எக்கருமமும் செய்ய இயலாது.

முதலில் விநாயகரை வணங்கியே எக்கருமத்தையும் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்ற நியதி உண்டு.

இக்காலத்தில் அதிகாலையில் தூயநீராடி, ஆசாரசீலராய் ஆலயம் சென்று பூஜித்தல்வேண்டும். இவ்விரத காலத்தில் இருபத்தொரு இழைகளினாலாகிய காப்புக் (காவல்) கட்டிக்கொள்வர். இருபது தினங்களும் ஒருபொழுதுண்டு, இறுதி நாளில் உபவாசமிருந்து, பெருங்கதை எனப்படும் விநாயகருடைய சரித்திரங்களைக் கேட்டு, இளநீர், கரும்பு, மோதகம், அவல், எள்ளுண்டை முதலான பொருள்களை நிவேதித்து விசேஷ ஆராதனை பண்ணல் வேண்டும்.

முற்காலத்தில் பெரிய தபோதனர்கள், அந்தணர் முதலான யாவரும் அனுஷ்டித்த விநாயகப்பெருமானின் பெருங்கருணை பெற்று விளங்கினரென விநாயக புராணம் கூறுகின்றது.

ஒற்றை மருப்பு மோரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமுன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனத்தி
லெப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.
- விநாயகர் துதி.

துவாதசியின் மகிமை

இந்நாளின் மகத்துவத்தை விளக்க ஒரு கதை
வழங்குகின்றது. குதாடித் தோல்வியடைந்த பாண்டவரை
வனத்திற்குத் துரத்திய துரியோதனன் அம்மட்டோடு
மகிழ்ந்தானில்லை. பாண்டவர் அட்சய பாத்திரம் பெற்றுள்ள
மகிமையினால், ஆரணியத் திலும் அன்னதானம்
செய்கின்றனரென அறிந்து பொறாமைப்பட்டான். குழ்ச்சி
புரிந்து பாண்டவரை மேலும் துன்புறுத்த வேண்டுமெனத்
தீர்மானித்தான். எக்காரணத்தாலோ அவனது விருப்பம்
போலத் துருவாச முனிவரும் அத்தருணம் எதிர்ப்படலானார்.
துரியோதனன் தனது மனக் கருத்தை மறைத் து
விருந்தளித்து, மிகச் சாதுரியமான வேண்டுகோள் ஒன்றை
(விருந்துக்குச் செல்லுமாறு) அவரிடம் விடுத்தான். அவரும்
தமது சீடர் குழாத்தோடு பாண்டவர் வாழும் காட்டுக்குச்
சென்றார். அன்று துவாதசி நாளாகும்.

பாண் டவர் அனைவரும் அதிகாலையில் விருந்தினருடன் பாரணை பண்ணி, அட்சய பாத்திரமும் கவிழ்க்கப்பட்டாயிற்று. இந்நிலையில் துருவாசர் சீடர்களோடு அங்கு வந்தார். தருமர் அவரை உபசரித்து, ‘நீங்கள் சீடர் குழாத்துடன் சென்று கங்கை நீராடி வாருங்கள், இதோ உணவு தயார்’ எனக் கூறினார். விதி செய்த விளையாட்டைத் திரெளபதி உணர்ந்தாள். மனதிலே கண்ணனைத் தியானித்தாள். கண்ணபிரானும் ஓடோடி வந்து ‘திரெளபதியே! பசி அதிகமாயிருக்கிறது’ என்றார். ‘கண்ணா! உணவுண்டு. அட்சய பாத்திரத்தை இப்பொழுதுதானே கவிழ்த்து விட்டுவேந்தேன்’ என்றாள்திரெளபதை. ‘அதற்கென்ன, பாத்திரத்தை இங்கே கொண்டுவா பார்ப்போம்: ஒரு சிறு பருக்கை இருந்தாலும் போதும்’ என்றான் கண்ணன். திரெளபதை பதை பதைப்போடு சென்று பாத்திரத்தைக் கொணர்ந்தாள். பார்த்தான் கண்ணன். அதில் ஒரு கீரத் தண்டும் பருக்கையும் இருந்தன. அவற்றையுண்டு, நீரும் மொண்டு, ஆனந்தம் கொண்டு, ஏப்பழும் விட்டான் கண்ணன்.

கங்கைக்கு நீராடச் சென்ற துருவாசரும் சீடரும் அதே சமயத்தில் நீராடும் பொருட்டு நீரில் மூழ்கினர். மூழ்கியதுதான் தாமதம்! அனைவரின் வயிறும் ஆகாரம் நிறைந்தது போல் புடைக்கலாயிற்று. அஜீரண ஏப்பழும் வரத் தொடங்கியது.

வணங்காமுடி மன்னன் குழ்ச்சியையும் கண்ணன் வரவையும் அப்பொழுதான் உணர்ந்தார் தூருவாசர். உடனே சென்று பாண்டவரை ஆசீர்வதித்துக் கண்ணனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டார்.

பாண்டவர்க்கு முனிவரின் ஆசியும் கண்ணனின் ஆசியும் கிடைத்தது. எனவே, இப்புண்ணிய நாளில் ஞானிகள், அடியார்கள், அதிதிகருக்கு அழுது படைத்தல் சானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தல் போலாகும். இத்தினத்தில் மனமுவந்து விரதமிருந்து, அன்னதானம் செய்வோருக்கு மேலான புண்ணியம் உண்டாகும். செல்வமும் புகழும் சிறப்பும் பெருகும்.

பிரதோஷ விரதம்

புண்ணிய விரதங்களுள் இதுவுமொன்று, பிரதோஷம் என்றால், இராத்திரியின் முன் என்பது பொருளாகும். சமஸ்கிருதத்தில் ரஜினிமுகம் எனக் கூறப்படும். வளர்பிறை தேய்பிறை எனத் திதிகள் இருவகை. இவை: பூர்வபக்கம், அபரபக்கமெனவும், சுக்கிலபட்சம் கிருஷ்ண பட்சமெனவும் வழங்கப்படும். இவற்றில் வரும் திரயோதசித்திதியிலே, சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன் முன்றே முக்கால் நாழிகை தொடங்கி, அத்தமித்து முன்றே முக்கால் நாழிகை வரையுள்ள காலம் பிரதோஷ காலமாகும். இக்காலத்திலே

சிவபெருமானை நோக்கி அனுஷ்டிக்கும் விரதம் பிரதோஷ
விரதமெனப்படும். பிரதோஷம், பிரதோஷ புண்ணிய
காலமெனவும் வழங்கப்படும்.

பிரதோஷ காலத்திலே சிவபெருமானை வழிபடுமுறை :

இடபதேவரை முதலில் வணங்கி, அங்கு நின்றும்
இடமாகச் சென்று சண்டேசுவரரைத் தரிசித்து, சென்றவழியே திரும்பி வந்து மீண்டும் இடபதேவரைத்
தரிசித்து, அங்கு நின்றும் வலமாகச் சென்று, வடதிசையைச்
சேர்ந்து கோழுகையைக் கடவாது, முன் சென்றவழியே
திரும்பிவந்து, இடபதேவரைத் தரிசித்து, அங்கு நின்றும்
இடமாகச் சென்று சண்டேசுரரைத் தரிசித்து, அங்கு
நின்றுந்திரும்பி, இடபதேவரைத் தரிசியாது வலமாகச்
சென்று, வடதிசையைச் சேர்ந்து அங்குநின்றும் திரும்பிவந்து
இடபதேவரைத் தரிசியாது இடமாகச் சென்று சண்டேசுரரைத்
தரிசித்துத் திரும்பிவந்து இடபதேவரைத் தரிசித்து,
அவருடைய இரண்டு கொம்பினடுவே பிரணவத்தோடு
கூட ஹர ஹர என்று சொல்லிச் சிவலிங்கப்பெருமானைத்
தரிசித்து வணங்கல் வேண்டும். - நாவலர்

திருப்பாற்கடலைத் தேவர்கள் கடைந்த காலத்து,
அதினின்றும் ஆலகாலவிடம் கொதித்தெழுந்தது. அதுகண்டு
தேவர்கள் அஞ்சினர்.

'அப்பனே! எம்முயிர் காத்து! காத்து' என ஒலமிட்டுக் கொண்டு கயிலையங்கிரிக்கு ஓடினர். அங்குமிங்கும் அவலப்பட்டு ஓடின தேவர்கள், சந்நிதானத்தின் கண்ணுள்ள இடபதேவருடைய அண்டத்தில் ஒளிந்துகொண்டனர். அப் பொழுது கருணைக் கடலாகிய சிவபெருமான் இடபதேவருடைய இரு கொம்பு களினிடையிலே தோன்றியருளித் தமது திருக்கரத்தினால் அந்த ஆலகால விடத்தை ஏற்று உண்டு, தேவர்களைக் காத்தருள் புரிந்தனர். சிவபெருமான் தேவர்களுக் கமைந்து அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் காளத்தையுண்டார். காளம் - நஞ்சு. அது கண்டத்தில் நின்றமையால் காளகண்டனானார். அதன் நிறம் நீலம். எனவே திருநீலகண்டன் எனவும் பட்டார். தேவர்கள் முனிவர்கள் பிறர் யாவரும் அச்சமும் கலக்கமும் ஒழிந்து அப்பனைத் துதித்தனர். அத்தருணம் அம்மையை அப்பன் அருகில் அமர்த்தி இடபதேவரது இரு கொம்புகளின் மத்தியிலே நின்று திருநடம் செய்தருளினார்.

சிவபெருமான் நஞ்சனை டு தேவர்களைக் காத்தருளியது வளர்பிறையும், திரயோதசியும், சனிக்கிழமையும் கூடிய முற்குறிப்பிட்ட காலமுமாகும். தேவரும் முனிவரும் தேவிபாகனைப் பூஜித்து நன்மை பெற்றது இந்த நேரத்திலேதான். ஏனைய தினாங்களிலும் சனிப் பிரதோஷம் விசேஷமானதாகும்.

சித்திரை, வைகாசி, ஜப்பசி, கார்த்திகை இம்மாதங்களுள் ஒன்றில் வரும் சனிப்பிரதோஷ நாளை முதலாகத் தொடங்குதல் வேண்டும். பூர்வபக்க அபரபக்கங்களில் வரும் திரயோதசி தினத்தில் அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். குறித்த கால எல்லையிலே உத்தியாபனம் (விரதம் முதலியன முடித்தல்) செய்தல் வேண்டும். அன்று பகல் உணவொழித் துச்சுரியாஸ்தமனத்திற்கு முன்னர் நீராடிச் சிவதரிசனம் செய்து, பிரதோஷகாலம் கழிந்த பின்னர், பாரணம் செய்தல் வேண்டும்.

பிரதோஷ விரத காலத்திலே துயிலல், நீராடல், உணவுண்ணல், எண்ணெயிடுதல், ஜூபித்தல், பிரயாணங்க் செய்தல் என்பன கூடாதவர்.

உச்சயினி என் நோரு நகரத் திலே
 சந்திரசேனனென் நோரு மன்னனிருந்தான். அவன் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்த இம்மையில் ஏனைய அரசர்கள் வணங்காநிற்க நல்லாட்சி புரிந்தான். இம்மன்னன் பூஜை புரிந்தமையை இடைச் சிறுவனொருவன் கண்டான். அவனுக்கும் அப்பூஜையிலே மனம் சென்றது. இடைச் சிறுவனல்லவா? வீதயிலே ஒரு சிலையைச் சிவலிங்கமாக அமைத்து பாவனை பண்ணிப் பூஜித்தான்.

உண்மையன்போடு வழிபட்ட அவனுக்குச் சிவபிரான் அருள்கிடைத்தது.

இப்புண்ணிய காலத்திலே மெய்யன்போடு சிவனை வழிபடல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழிபடின் நோய், வறுமை, பாவம், பசி, கிலேசம், அவமிருது, மரணவேதனை முதலான யாவும் ஒழியும். எனவே நன்மை பெருக, தீமை அருக, அல்லல் நீங்க, செல்வம் ஒங்க, முத்திநிலை சித்திக்கச் செய்யும் இவ்விரதத்தைச் செவ்வனே அனுஷ்டித்துப் பயனடைவோமாக.

‘இரண் நல்குர விரும்பவ மிரும்பசி யுரோகம் அரணு றும்பயங் கிலேசங் கேதம்மவ மிருத்து மரண வேதனை யிவையெலா மகற்றேன வணங்கிப் புராண நாதனைப் பிரதோடத்தில் போற்றிடத் தகுமால்.’

- கடம்பவனபுராணம்.

கந்த சஷ்டி

சஷ்டி என்பது ஒரு திதி. சட்டியெனவும்படும். அமாவாசை, பூரணையின் பின்னர் வரும் ஆறாம் நாள். ஜப்பசி மாதத்திலே அமாவாசைக்குப் பின்வரும் பிரதமை முதல் ஆறுதினங்கள் கந்தசுவாமியாரைக் குறித்து

அனுஷ்டிக்கப்படுவது கந்தசஷ்டியாகும். சுப்பிரமணியர் சஷ்டி விரதமெனவும்படும். சுப்பிரமணியர் குரனைச் சம்கரித்து அவனுக்கும் யாவர்க்கும் அருள் புரிந்த தினம் சஷ்டி.

‘சங்கரன் பிள்ளை சட்டியிலே மாவறுத்தார்’ என்பார்கள். சங்கரன் - சிவன், சட்டி - திதி, மாவறுத்தல், மாமரமாக நின்ற குரனைச் சம்கரித்தல், குரன்போர், குரசம்காரமெனவும் இந்நாள் வழங்கப்படும்.

தேவர்கள் துயரந்தீர்த்தந் பொருட்டுச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் குரனோடு போர் தொடங்கி ஆறாவது நாள் அவனைத் தமது வேலாயுதத்தினால் பிளந்து கொன்றார். பிளவுபட்ட கூறுகள் அவர்களினால் மயிலும் சேவலுமாக வர அவற்றை வாகனமும் கொடியுமாகக் கொண்டிருளினார். குரனால் துயரடைந்த தேவர்கள் முதலானோர் அந்த ஆறு தினங்களும் எம் பெருமானைப் போற்றித் துதித்து நற்பேறடைந்தனர். இந்த ஆறு தினங்களும் உபவாசமிருந்து முருகன் புகழ்மாலைகளைப் பாராயணம் செய்தும், புராணம் கேட்டும் முறைப்படி விரதமனுஷ்டிப்பவர்கள் முருகனருள் பெறுவர். ஆறு தினங்களும் உபவாசமிருக்கவியலாதவர்கள் ஒரு பொழுதுண்டு ஆறாவதுநாள் உபவாசமிருத்தல் வேண்டும்.

ஆறுமுகப் பெருமான் அடியார் துன்பங்களை அகற்றத் திருவுளம் கொண்டார். ஞானசக்தியாகிய வேற்படையைச் செலுத்தினார். அந்த ஞானகுரியன் வருதலைக் கண்ட, தேவர் முகங்களாகி தாமரை மலர்கள் மலர்கின்றன. அசுரர் முகங்களாகிய குழுதங்கள் கூம்புகின்றன. எனகிறார். கச்சியப்ப சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் கந்தபுராணத்தில், வேலாயுதத்தினால் குரனும் சுற்றமும் அழிக்கப்படுகின்றன. தேவர்கள் விடுதலை பெறுகின்றனர். இதனை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஆன்மாக்களை மாயையினின்று நீக்கி ஞானத்தைக் கொடுத்து அருள் புரிதலே கந்த புராணத்தின் தத்துவமென்பது புலப்படும். முருகப் பெருமான் குரனைக் கொண்ற நாள் ஆன்மாக்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்த நாள். அந்த இன்ப நாளைக் குறித் தே கந் தசஷ்டி கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆறுமுகங் களையுடைய பிரானுக்கு ஆறுநாள் கொண்டாட்டம். ஆறாம் நாள் பெருங்கொண்டாட்டம். ஆறுநாள் கொண்டாட்டம் ஆறு நாள் நோன் பு. காமக் குரோதலோபமோக மத மாற் சரியமாகிய அறுபகைகளையும் அகற்றுவதாகும்.

சுப்பிரமணிய சுவாமிக்குக் கார்த்திகை நட்சத்திரமும், சஷ்டி திதியும், சுக்கிரவாரமும் சிறந்தன. செவ்வாய்க்குச்

சுப்பிரமணியர் அதிபர்: ஆகையால் செவ்வாய்கிழமையும் சிறந்தது. கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரம் முதலாகச் சுப்பிரமணியரைக் குறித்து விரதமிருப்பவர் அவனருள் பெறுவர்.

இத்தினத்தில் நாரதர் முதலான முனிவர்கள், முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி முதலான மன்னர்கள், நக்கீர், அருணகிரிநாதர், பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் முதலானோர் முருகனை வணங்கி அவனருள் கைகூடப் பெற்றவர்கள் ஆவர்.

முருகன் குமரன் குகளென்று மொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவுங்
குருபுங் கவவெண் குண பஞ்சரனே.

- அனுபூதி

குரன் போர்த் திருவிழா

நம்மை நல்லவர்களாகவும், தீயவர்களாகவும் ஆக்குவன நம் செயல்களே. உலகில் இரு சக்திகள் உள். ஒன்று அல்லது. மற்றது, எதிரிடையானது. தேவர்கள் தம் செயல் களினாலே தீய சக்திகளால் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள் என அறிகின்றோம். அதனால்

அவர்கள் தாங்கள் புரிந்த தவறுகளின் பலாபலன்களை அனுபவிக்கின்றனர். அனுபவித்து முடிந்தபின் அவர்களை மீட்க, ஆட்கொள்ள அறுமுகப்பெருமான் திருவுள்ளம் கொள்ளுகின்றார். ஆறு தன்மைகள் அவருடைய ஆறு திருமுகங்களாயின. ‘ஞானந்தானுருவாகிய நாயகன்’ என்கின்றார் கச்சியப்பர். ஞானபண்டிதன் ஞானமே உருவாகவுடையவர். அவர் கையிலிருப்பது ஞானசக்தியாகிய வேல். வேல் வணக்கத்துக்குரியது. அது அடியார் இன்னல்களைத் துளைத்து அறுப்பது. அன்பர் இதயத் தாமரைகளை அறிவினால் மலரச் செய்வது.

‘இன்ன மொருகா லெண் திடும்பைக் குன்றுக்குக் கொன்னவில் வேற் கூர்திட்ட கொற்றவா - முன்னம் பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட தனிவேலை வாங்கத்தகும்’ என்கிறார் நக்கீர்.

இறைவனுடைய கருணை அறக் கருணை, மறக்கருணை என இருவகைப்படும். நல்லவர்களை அறக்கருணையாலும் தீயவர்களை மறக்கருணையாலும் ஆட்கொள்ளுகின்றான் இறைவன். சூரன், தான் பெற்ற பெருவரத் தின் மகிழமயால் தேவர்களுக்கும் நல்லவர்களுக்கும் துன்பங்கள் பல புரிந்தான். அவன்

இங்ஙனம் பல பாவச் செயல்களை நீண்டகாலம் இவ் வுலகில் செய்வானாகில் மீளா நரகிற் கு ஆளாவானென்பதனையும், தவத்தினால் பல வரங்கள் பெற்ற அவன்: மாபெரும் பாவியாகி விடக்கூடாது என்பதனையும் கருணையே உருவமான இறைவன் திருவுளம் கொண்டார். ஆதலின் தேவர்கள் வேண்டுதலுக்கமைந்து, அவனை ஆட்கொள்ளவேண்டிக் குமரப் பெருமானாகத் தோன்றி வேலாயுதத்தால் அவனது உடலினை இரு சூறாக்கினார். ஒருக்கறு மயிலாகவும் மறுக்கறு சேவலாகவும் ஆனது. மயிலை வாகனமாகவும் சேவலைக் கொடியாகவும் தன்னோடு சேர்த்தருளினார். இதனை விளக்கவே ஆலயங்களில் இவ்விழா நடைபெறுகின்றது.

குரன் ஆணவமலம் நிறைந்த ஓர் உயிர். ஆணவம் முதிர்ந்த உயிர் ஒருபோதும் இறைவனைக் காணாது. அந்த ஆணவ முனைப்பு ஒடுங்கினாற்றான் உயிர் இறைவனைக் காணும். ஆணவமலம் நிலை நிற்கும் காலம்வரை அது பிறந்து இறந்து, பிறந்து இறந்து பேதமையற்றுத் தவிக்கும்.

ஆகவே, அம் முனைப் பாகிய அரக் கனைக் கொன்றாலன்றி உயிருக்குப் பிணி மூப்புச் சாக்காடோழிந்து

இறைவனோடு ஒன்றிவாழ இயலாது. அவ்வாணவ மலத்தைப் போக்கும் ஆற்றலுடையவன் இறைவனே. அவன் உயிர்களிடத்தும் கொண்ட கருணையால், ஆணவ மலமாகிய சூரனது தூல உடம்பைக் கொன்று, ஆணவமலம் நீங்கின அநாதித் தன்மையுள்ள ஆத்மாவாகிய அவனது உயிரினைத் தன் னோடு சேர்த் துக் கொள்ளுகின்றான். சூரனை சுவாமி சம்கரிக்கவில்லை. மறுக்கருணையால் அவனை ஆட்கொண்டார் என்பதே சூரன் போரின் தத்துவப்பொருளாகும்.

ஆற்றிரு தடந்தோல் வாழ்க! ஆறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக் கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க! குக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க! யானைதன் னணங்கும் வாழ்க! மாறிலா வள்ளி வாழ்க! வாழ்க சீரடியா ரெல்லாம்.

வைரவர் விரதம்

தை மாதத்தில் வரும் முதல் செவ்வாய்க்கிழமை: சித்திரை மாதத்தில் வரும் பரணி நட்சத்திர தினம், ஐப்பசிப் பரணி இம்முன்று தினங்களும் வைரவக் கடவுளுக்குரிய விசேஷ தினங்களாகும்.

நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்து, வைரவக் கடவுளைத் தீயானித்து ஒருபொழுது பகலிலே உணவருந்தி, மறுநாள் ஆலயம் தொழுது அடியார்களுக்கு

அமுதளித்தல் வேண்டும். குரியன் அனுஷ்டித்து அழியாத (கஞ்சகம்) அங்கியைப் பெற்றான். இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியினிடத்தே தவறாது சிறப்புற்றிருப்பர்.

பரமனை மதித்திடாப் பங்க யாசனன்
ஒருதலை கிள்ளியே ஒழிந்த வானவர்
குருதியு மகந்தையும் கொண்டு தண்டமுன்
புரிதரு வடுகளைப் போற்றி செய்குவாம்.

வீரபத்திரர் விரதம்

சித்திரை முதல் செவ்வாய்க்கிழமையில் இவ்விரதம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது. வீரபத்திரர் திருவுருவைத் தாபித்து, அபிஷேகம், பூஜை, அர்ச்சனையியற்றி வழிபாடு புரிந்து உபவாசமிருந்து மறுநாள் கலசத்திலே தாபித்த வீரபத்திரர் திருவுருவை அந்தணருக்களித்துத் தானம் கொடுத்துப் பாரணை பண்ணுதல் வேண்டும்.

பிரம்மன் அனுஷ்டித்து, எம்பெருமான் தக்கனுடன் போர்புரிந்த நாளில் தேர்ச்சாரதியாகும் பாக்கியம் பெற்றான். இந்திரன் கற்பகநாட்டு அரசரிமையைப் பெற்றான். கணக்கிலாத வேதியர் அனுஷ்டித்து மெஞ்ஞான நிலைமை எய்தினார்கள். இதனை அனுஷ்டிப்பவர்கள் சிவபிரான் திருவடி நீழலடைந்தின்பூறுவர்.

தீபாவளித் திருநாள்

தீப + ஆவளி = தீபாவளி. தீபவரிசை,

விளக்குகளின் வரிசை எனப்படும். தீபாவளி எனவும் வழங்கப்படும். இது ஜப்பசி மாதத்துக் கிருஷ்ணபட்சத் திரயோதசியிரவிற் பொழுது புலரும் காலத்தில் வரும் சதுர்த்தசி தினத்தில் கொண்டாடப்படுவதாகும். நரக சதுர்த்தசி எனவும் கூறுவர்.

பூர்வகாலத்தில் பிரகஜோதிஜபுரம் என்னும் நகரத்திலே நரகாசரன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பிரம்மனைக் குறித்து அருந்தவமிருந்து பெறுதற்காரிய பெரும் வரங்களைப் பெற்றான். அவற்றின் மகிழ்ச்சியால் அவன் பாதாளம் பூலோகங்களை அழித்து இடர்பல விளைவித்தான். பின்னர் தேவருலகையும் வருத்த எண்ணினான். தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரனோடு போர்ப்புறிந்து அவனையும் தோற்கடித்தான். இந்திரனது அன்னையின் காதணியாகிய மகர குண்டலங்களையும் கவர்ந்து கொண்டு தன் நாடு திரும்பினான். இங்ஙனமாக,

பத்ரிகாச்சிரமத்து முனிவர்களும் அந்நரகாசரனால் முன்னாலே துன்புறுத்தப்பட்டு வருத்தமடைந்திருந்தனர். இந்திரன் ஏனைய தேவர்களோடும், அம்முனிவர்களோடும் துவாரகாபுரி சென்று கிருஷ்ணபகவானிடம் தங்குறைகளை

முறையிட்டார். பகவான் அவர்களின் முறையீட்டுக்கு அமைந்து, நரகாசுரனோடு போர் புரியச் சத்தியபாமா சமேதராகப் புறப்பட்டார்.

போர்புரியும் பிரகஜோதிஜபுரம் சேர்ந்த பகவானோடு, தனது பாரியசேனைகளைத் தூண்டிவிட்டான் அரக்கன். கிருஷ்ணபகவான் அச்சேனா சமுத்திரத்தை வதங்செய்து விட்டார். அது கண்டு கொடிய வெங்கோபம் கொண்ட நரகாசுரன், பிரளயகாலவருத்திரன் போன்று மிகவுக்கிரமாக பெரும் போர் புரிந்தான். அத்தருணம் அவன் ஏவிய சில அத்திரங்களினால் பகவான் சிறிது சோர்வடைந்தார். சத்தியபாமை அதனைக் கண்டு விசனமடைந்து முதலில் கிருஷ்ணனைத் தேற்றினாள். பின்னர்ச் சத்தியபாமையே எண்ணிறந்த பாணங்களைத் தொடுத்து இடைவிடாது நரகாசுரன் மேற் பிரயோகித்தாள். அப்பாணங்கள் சென்று அவனுடலைப் பல இடங்களிலும் துளைத்துக் குருதி பெருகச் செய்தன. முதலில் சிறிது சோர்வடைந்தானெனினும், அச்சோர்வு நீங்கி மீண்டும் அதிவன்மையோடு போர்புரியத் தொடங்கினான். அது கண்ட பகவான் தனது சக்கராயுதத்தை அவன்மீது ஏவிவிட்டார். அது அவன் உடலைப் பிளந்து மீண்டது.

இறக்கும் தறுவாயில் கிடந்த நரகாசரன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, ‘பகவானே! யான் இதுவரை உலகுக்குப் புரிந்த கொடுமைகள் அனந்தம்: யான் புரிந்த சூற்றங்களைப் பொறுத்து அருள் புரிதல் வேண்டும்: கொடியவணாகிய யான் இறந்து போகின்ற இந்தநாளை, என்றும், எங்கும், யாவரும் மங்களகரமாகக் கொண்டாடிச் சந்தோஷமடைந்து இன்புறுதல் வேண்டும்: இந்த வரம் தந்தருள வேண்டும். எனது கொடுமை நீங்கி மக்கள் இன்பமடையும் நாள் இந்நாள். இந்நாளில் என்னை நினைவுகூர்ந்து நீராடிக் கோடியுடேத் தி, ஆலய தாரிசனம் செய் து தானதருமம் செய் வோர்க் கு அகவமேதயாகம் செய்த பலன் கிடைக்க அருள்புரிதல் வேண்டும்’ என வேண்டினான். பகவானும் அவன் வேண்டுதலுக்கமைந்து வரங்கொடுத்து அவனைப் பரமபதம் சேர்த்தருளினார். அப்பால் அவன் மகன் பகதத்தனைப் பிரக்ஞோதிஜபுரத்தரசனாக்கித் துவாரகையை அடைந்தார். நரகாசரன் இறந்த தினமே தீபாவளித் தினமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

மேலும், ‘சிவனும் விட்டனும் ஒருருத் தாங்கி வந்து கொன்றாலன்றி வேறேவராலும் நான் கொல்லப்படாதிருத்தல் வேண்டும்’ என பிரம்மதேவரிடத்திலே வரம் பெற்றானெனவும்,

தன்னால் அவனை ஜெயிக்க முடியாத நிலையிலே சிவனுடன் ஒருஒருவாகிக் கொன்றாரெனவும் ஒரு வரலாறு கூறுகின்றது.

இன்னும், பூர்வகாலத்திலே பூமாதேவியை அசுரனொருவன் அபகரித்துச் சென்றான். மகாவிஷ்ணு வராக ரூபமாகச் சென்று அவனைச் சம்கரித்துப் பூமாதேவியை மீட்டுக் கொணர்ந்தார். அச்சமயம் பகவானிடத்திலேயுண்டான வியர்வைக்கும் பூமாதேவிக்கும் புத்திரனாகப் பிறந்தவனே நரகாசுரன். இவனால் தன் ஆட்சிக்குப் பங்கம் வருமெனக் கருதிய இந்திரன், கிருஷ்ணனிடம் சென்று முறையிட்டான். கிருஷ்ணனும் இந்திரன் முறையீட்டுக்கு இணங்கிப் போர்ப்புறிந்தான். பூமாதேவியும் சத்தியபாமையாக அவதரித்து அவனைச் சம்கரித்தானெனவும் கூறுவர்.

‘தன் தாய் கையினாலன்றி வேறொலும் தனக்குச் சாவில்லை’ என்னும் வரம் பெற்றிருந்தான். ஆதலால் தன் தாயே தன்னைச் சம்கரித்தாள் என்பதையுணர்ந்து வணங்கினானெனவும் ஒரு கதை கூறுகின்றது. தீபாவளி சம்பந்தமான இன்னும் பல கதைகள் கூறப்படுகின்றன வெனினும், எப்படியும் அசுர அட்டுழியம் அழிந்த நாள் இந்நாள் என் பதும், இதில் அருந் தத் துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதும் புலனாகின்றது.

புராணங்களில் அசுரர்கள் தேவர்கள் என இருவகையினர் தொடர்புகள் கூறப்படுகின்றன. இவர்களுக்கிடையே போர் நடைபெற்று அசுர ஏகாதிபத்திய அழிவும், தேவர்களின் விடுதலை வாழ்வு முதலியனவும் கூறப்படுகின்றன. இதனைச் சிலர் நம்புவதில்லை. இவையாவும் கட்டுக்கதை, கற்பனை, வேடிக்கை என்கின்றனர். அப்படியன்று: புராணங்கள் நல் வாழ் வக் கான வழிகாட்டுகின்றன. இவைபற்றிச் சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியார் சொல்லுகின்றார். “ஏன் இம்மாதிரியான கற்பனைகளை நம்முடைய முன்னோர்கள் செய்தார்கள். காரணம் உண்டு. நன்மையும் தீமையும் வெயிலும் நிழலும் மாதிரி, பகவானுடைய லீலையில் அதாவது உலக அமைப்பில் இம்மாதிரித் துவந்துவங்கள் இன்றியமையாதவை. பாவம், புண்ணியம், இருட்டு வெளிச்சம், சுகம் துக்கம், குளிர் வெப்பம், புகழ் இகழ் இவ்வாறு: இது ஜகத்தின் பேரிரகசியம். இதை ஆராய்ச்சி செய்வது கஷ்டம். ஆயினும் ஒருவாறு உணரலாம். நோய் இருந்தால் ஒழிய ஆரோக்கியமென்பது உணரக்கூடியதல்ல. துக்கமிருந்தால் ஒழியச் சுகத்தை அனுபவிக்க முடியாது. இருப்பது இல்லாதது என்ற இரண்டு நிலையுமிருந்தால்தான் உலகம். அவ்வாறு இல்லாவிடில் வாழ்வு குனியமாகும்.” இக்கற்றிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் ஊன்றி நோக்கிச் சிந்திக்கற்பாலனவாகும்.

நரகாசுரன் இடர்புரிந்த நாட்களில் எவரும் தத்தம் இடங்களை விட்டு வெளிச் செல்ல இயலவில்லை. ஆலயங்களில் பூஜை, விழாக்கள் கூட இல்லை. வீடு, வாயில், கோயில், குளங்கள் முதலான யாவும் அந்தகாரத்தில் மூழ்கிக்கிடந்தன. அவன் இறந்தபோது அந் தகாரம் நீங் கியது. தேவர் முதலானோர் தாமிழந்தனவற்றை மீண்டும் பெற்றுக் களிப்படைந்தனர். சிறைப்பட்டிருந்த மக்களும் பிறரும் மகிழ்வுடன் விடுதலை பெற்று விளக்குகளேற்றி வழிபாடு புரிந்தனர். உற்றார் உறவினர் இல் லங் கள் சென் று கொண்டாடிக் களிப்படைந்தனர். எங்கும் பிரகாசம் பொங்கிப் பொலிந்து விளங்கியது.

ஓவ் வொருவரும் ஞானப் பிரகாசரத் தை - ஞானஷலியை அடைவதுதான் தீபாவளியின் தத்துவார்த்தமாகும்: நல்லெண்ணமாகிய எண்ணையை நம்முடம்பில் பூசுதல்வேண்டும். சித்தமாகிய அரப்பினால் தேய்த்து ஊத்தைகளாகிய அழுக்காறு முதலானவற்றைப் போக்குதல் வேண்டும். ஞானமாகிய வெண்ணிற உடைகளை உடுத்திப் புனிதமாக இருத்தல் வேண்டும். இந்திரியங்களாகிய அரக்கர்களைப் பட்டாஸ் முதலான திடவறுதிகளினால் சுட்டுப் பொசுக்குதல் வேண்டும்.

அப்பொழுது நம்மையறியாமலே நம் அகத்தில் ஒருவித ஒளிப் பிரகாசம் தோன்றும். நமக்கு என்றுமில்லாதவோர் ஆனந்தநிலை உண்டாகும்.

தீபாவளிக்கும் பெண்ணுலகத்திற்கும் பெரிய பொருத்தமுளது. பெண்களின் வீரத்திற்கும் பெருமைக்கும் தனிச்சிறப்பைத் தரும் நாளாகும். அதர்மம் குன்றித் தருமம் பெருக அருள் புரிந்தவள் சத்தியபாமை. சத்தியபாமையின் வீரம் பெண்ணுலகத்தின் வீரம் எனலாகும்.

நரகாசுரனைக் கொன்று உலகிற்கு விமோசனமளித்த கிருஷ்ணனின் பெருமையை - சத்தியபாமையின் விரதத்தை நினைவுட்டுவது தான் தீபாவளி திருநாளாகும்.

பண்டுதொட்டுப் பழந்தமிழ் மக்களால் புனிதமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்த மகிமை செறிந்த குதூகலமான இந்த விழாவை ஆடறுப்பு விழாவாக்காது முறைப்படி கொண்டாடிச் சிறப்புடன் வாழ்தல் வேண்டும்.

சோமவார விரதம்

இது கார்த்திகை மாத முதல் சோமவாரம் தொடங்கிச் சோமவாரந்தோறும் சிவபெருமானைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கும் விரதமாகும். அன்று உபவாசமிருந்தல் உத்தமம். அது கூடாதவர் ஒரு பொழுது இரவிலே போசனம்

செய்யக்கடவர். அதுவும் சூடாதவர் ஒரு பொழுது பகலிலே பதினைந்து நாழிகையின் பின்போசனம் செய்யக்கடவர். இவ்விரதம் வாழ்நாள் முழுவதுமாயினும் அன்றி ஒரு வருட காலமாயினும் அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். ஒரு வருடமாயினும் அனுஷ்டிக்க இயலாதவர் கார்த்திகை மாதத்தில் மாத்திரமாவது அனுஷ்டிக்கக் கடவர்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் குலசேகரன் என்னும் பாண்டிய மன்னனுக்குக் கனவிலே தோன்றிக் கடம்பவனத்தை நகராக்குமாறு பணித்த தினம் சோமவாரமாகும். பாண்டியனுக்கு இராசதானியாய் விளங்குவது மணவூர் நகரம். அந்நகரத்திலே தனஞ்சயன் என்றோரு வணிகன் இருந்தான்.

அவன் பிறவூர் சென்று வாணிகம் செய்து தன்னாருக்கு மீண்டான். கடம்பவனத்தை அடையும்போது சூரியன் அஸ்தமனமாயினான். அப்பொழுது ஒளிபொருந்திய விமானமொன்றை அவன் கண்டான். அதற்குச் சமீபமாகப் போய் அங்கு எழுந்தருளி இருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு இருந்தான். அன்று சோமவாரமாகையால் தேவர்கள் வந்து பூஜை செய்து வணங்கினர். இதனைத் தன் ஞான நோக்கினாலே அறிந்த தனஞ்செயன் பூஜாதிரவியங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களிடத்திலே

கொடுத் துவிட்டுக் கோயிற் புறத் தேயிருந்த தனது இஷ்டலிங்கத்தைப் பூஜித்தான். சூரியனுதித்த பின்னர் அங்கே எவரையும் காணாது சோமசுந்தரக் கடவுளையே கண்டு வணங்கிப் பாண்டியனிடம் சென்று நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினான்.

அன்றிரவு சோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியனிடத்துக் கணவிலே தோன்றி, ‘கடம்பவனத்தை நகராக்குதி’ எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். குலசேகரன் கடம்பவனத்தை நகராக்கிக் கோயில் அமைத்தான். சோமசுந்தரப் பெருமான் தமது திருச்சபையில் தரித்திருக்கும் சந்திரக்கலையிலுள்ள அமிர்தத்தைக் கங்கா ஜலத்தோடு கலந்து எங்கும் சிதறியருளினார். அது அந்த நகரம் முழுவதும் பரந்து தன்மயமாக்கிச் சாந்தி செய்தது. மிகவும் மதுரமான தன்மையினால் (கடம்பவனம்) மதுரை மாநகரமெனப் பெயராயிற்று.

சோமவாரம்: அஷ்டமி முதலான புண்ணிய காலங்களில் ஆலயதரிசனம் செய்தல் மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்.

சோமவார விரத மகிழை

திங்கட்கிழமை, சோமவாரமெனப்படும். ஆதலின் சோமவார விரதமெனப்பட்டது. இவ்விரதத்தைப் போலச் சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியான விரதம் வேறொன்றில்லை.

கார்த்திகை மாதம் முதல் சோமவாரத்தில் ஆரம்பித்து விதிமுறைப்படி அனுஸ்திக்கப்படல் வேண்டும்.

முன்னொரு காலத்தில் கயிலையங்கிரியிலே சிவபெருமான் : தேவர்கள் , முனிவர்கள் , சித்தவித்தியாதார்கள், கந்தருவர், கிண்ணார், கிம்புருடர், முனிவர்கள் முதலானோர் புடைசூழ வீற்றிருந்தனர். அத்தருணம் பார்வதிதேவி அங்கு வந்து சிவபிரானைப் பணிந்து வணங்கி இருந்தனர். அச்சமயத் தில் யாவருமதிசயிக்கும் வண்ணம் எம்பிரான் தமது சடாபாரத்தை யசைத்தருளினார். சடாபாரத்திலிருந்த சந்திரனைக் கண்ட அனைவரும் ஆனந்தம் கொண்டனர். பார்வதிதேவி இறைவனை நோக்கித் ‘தேவரீர்: யாவர்க்குமரிதாய தமது திருச்சடாமுடியின் கண்ணே இச்சந்திரன் வந்து வீற்றிருக்கும் காரணமென்ன?’ என்றனர். சிவபெருமான்: ‘பார்வதியே. எனக்கு மிகவும் பிரீதியான சோமவார விரதத்தை இவன் முறைப்படி அனுஸ்தித்து இப்பேறு பெற்றான்.’ என அருளிச் செய்தனர். அதுகேட்ட உமையவள் மிக மகிழ்ந்து: ‘கவாமி! அப்படியானால் அடியாளுக்கும் அவ்விரத முறையைக் கூறியருளவேண்டும்’ எனப் பணிந்து நின்றாள். உமையவளுக்கும் : மற்றும் யாவருமறிந்து உய்யும்பொருட்டும் சிவபிரான் அதனைக் கூறியருளினார். அது பின்வருமாறு.

இத்தினத்தில் நீராடி நித்திய கருமங்கள் முடித்துச் சிவபூசை புரிந்து நற்குணமமெந்த ஒரு வேதியனையும் அவன் மனைவியையும் அழைத்து, அவர்களைச் சிவனாகவும் உமையாகவும் பாவனை செய்து இயன்றவரை தானம் செய்தல் வேண்டும். குரியாத்தமனத்தின் பின்னர் ஒருவேளை புசித்துச் சிவனைத் துதிசெய்தல் வேண்டும். சிவபூஜை வரம்பில் ஸாதவர்கள் ஆலயம் சென்று பஞ்சாமிர்தத்தினால் அபிஷேக அர்ச்சனைகள் நடாத்திப் பிராமண போஜனமும் செய்வித்து அடியார்களுக்கும் அன்னமளித்து ஒருவேளையுணவு கொள்ளல் வேண்டும். அன்று முழுவதும் உபவாசமிருந்து அன்றிரவில் நித்திரை புரிதலும் உத்தமமாகும். இவ்வாறு அனுஷ்டிப்பவர்கள் திருக்கயிலாய் பதவியை அடைவார்கள் என்பதாம்.

சீமந்தனி என்னும் ஒருத்தி அரசர்குலத்தில் அவதரித்தாள். அவள் இவ்விரதத்தை முறைப்படி தவறாது அனுஷ்டித்து வந்தாள் : இங் நன்மாக நாடாளும் மன்னனொருவன் சீமந்தனியின் மனவுறுதியை அளவிட்டறிய விரும்பினான். இரண்டு பிரமச்சாரிகளில் ஒருவனைப் பெண் வடிவடையவனாக அலங்கரித்து அவள் பால் அனுப்பினான். சீமந்தனி பிரமச்சாரியைச் சிவனாகவும், பெண் வடிவினனை உமாபிராட்டியாகவும் பாவனை

செய்தாள். அதனால் அவன் பெண்குறியுற்றவனாகச் சிறந்தான்.

வேதங்களை நன்குணர்ந்த சத்தியவந்தன் என்றொருவன் இருந்தான். அவனுக்கு விராடனென்னும் பெயருடைய குமாரன் ஒருவனிருந்தான். அவன் சன்மார்க்கந் தவறினவன். திருடுவான்: கள்குடிப்பான்: புலால் புசிப்பான்: அந்நிய மாதரைக் களவில் புணர்வான். ஒருநாள் சோரமகளிருக்குத் தான் திருடிய பொருளைக் கொடுக்கச் சென்றபோது, காவலர்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

அவன் மழையில் நனைந்து ஒடிச் சென்று முட்புதர்கள் நிறைந்த காட்டையடைந்து பெரும் பசிக்கொடுமையினால் வருந்தி நின்றான். இத்தினம் கதியளிக்கத்தக்க சோமவாரமாகும். அவ்வார விசேஷத்தை அவனறியான். காட்டிலே, கோபம்கொண்ட கொடும் பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டு மாண்டான். இதனையறிந்த யமதூதர்கள் பாசத்தைவீசி மலைபோன்ற அவன் தோள்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு போயினர்.

சிவகணத் தலைவர்கள் இதனையறிந்து எதிர்சென்று தடுத் து யமதூதர்களை விலக்கி அவனைப் பொன்விமானத்தில் ஏற்றிக் கயிலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

தூதுவர்கள் சென்று இயமனிடம் இதனை முறையிட்டனர். உடனே இயமன் தூதுவர் பின்தொடரக் கடிதில் சென்று, ‘பாவிகளுள் பாவியாகிய இவனுக்கு இங்ஙனம் செய்தல் தகுதியன்று. பாதங்களெனக் கூறப் படுவன யாவுக்கும் இவனே ஒரு பற்றுக் கோடாயிருந்தான். தெய்வீகமுடைய இவ்விமானத்தைத் தொடுதற்கும் பாத்திரனாகான். நீங்கள் யாது செய்தீர்கள்? மனவிகற் பத் தினாலேயே இங்ஙனம் செய்தீர்கள்: இவனிடத்தில் புண்ணிய கருமங்களிருக்குமாயின் கூறுவீராக’ என்றான்.

சிவகணத்தவர், ‘இயமனே! சோமவாரத்திலே, நடுராத்திரியிலே இடிமுழக்கத்தோடு கூடிய மழையிலே மூழ்கினான். காட்டிலே உணவின்றிக் காய்களிகளைப் புசித்திருந்தான். தீப்பொறி சிந்தும் கண்களைக் கொண்ட பாம்பினாலே கடியுண்டு இறந்தான். அப்படியிறந்த அவனுக்குத் தவப்பயனுண்டானமையின் சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்றான். கற்பகாலம் வரையில் கயிலாயத்தில் வாழ்ந்து சிவபிரான் திருவடித்தாமரையைப் பொருந்துவான்: நீயேன் எங்கள் பின்னே தொடர்ந்து வருகின்றாய்?’ என்று கூறிச் சென்றனர். விராடன் சிவபெருமான் திருவருளினால் பல்லுாழி காலங்கழித்துச் சிவகதியடைந்தான்.

சந்திரனும் இவ்விரதத்தைக் கடைப்பிடித்துத் தன் பெயரோடும் பொருந்தி இவ்விரதம் வழங்கப்படல் வேண்டுமென்னும் வரம்பெற்றான். வசிட்டர், சோமசன்மர், தன்மவீரியர், கற்பர் என்போர் இதனை அனுஷ்டித்து முறையே அருந்ததி: பெருஞ்செல்வம், நற்கதி, புத்திரப்பேறு என்பனவற்றையடைந்து இனிது வாழ்ந்தனர். பட்டராகன் என்னும் அந்தணன் அனுஷ்டித்து வறுமைநீங்கிச் சகலபாக்கியங்களும் அடைந்து சிவனருள் பெற்று முக்தியடைந்தான்.

சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷ நாளாகிய இந்நன்னாளிலே விரதமிருந்து வேண்டும் பேறுகளை அடைந்து வாழ்வோமாக.

திருக்கார்த்திகைத் தீப மகிமை

இவ்விழா தமிழ்நாட்டிலே மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் ஒரு விழாவாகும். இது கார்த்திகை மாதத்திலே வரும் கார்த்திகை (கிருத்திகை) நட்சத்திரத்திலே கொண்டாடப்படுவது. கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு முன்னர் பரணியும் பின்னர் ரோகிணியும் உள். கார்த்திகைப் பூரணை - சில காலத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்துடன் நிகழும். சில காலத்தில் பரணியோடு கூடி நிகழும். சில சமயம் ரோகிணியுடன் கூடி வரும். இவற்றுள் கார்த்திகையுடன்

பெளர்ணமி சேர்ந்தால் அது மகாகார்த்திகை எனப்படும். இத்தினம் திருக்கார்த்திகை விரதம், கார்த்திகைத்தீபம்: விளக்கீடு எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும்.

பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் தமக்குச் சிவபிரான் ஜோதிரூபம் காட்டிய பொழுது, இச்சோதியை அடியேங்களுக்கு என்றும் காட்டியருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சிவபெருமான், ‘கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் காட்டுவோம்’ என்றார்ஜினார். அச்சோதியைக் குறிப்பதற்காகவே எங்கும் விசேஷமாக விளக்கேற்றப் படுகின்றது.

‘அகனக ரெல்லாம் அரும்பவிழ் முல்லை
நிகர் மலர் நெல்லொடு தூஉய்ப் பகன்மாய்ந்த
மாலை மணி விளக்கங் காட்டி.....’

- சிலப்பதிகாரம்.

மனை விளக்குறுத்து மாலை தொடரி’

- அகநானாறு

இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொள்ளிடு
நெல்லும் மலரும் தூஉய்க் கைதொழுது’

- நெடுநெல்வாடை..

இவை முதலான சங்ககால நூல்களினால்
இவ்வழிபாடு தொன்றுதொட்டுக் கொண்டாடப்பட்டு வருவது
புலானகின்றது.

இன்னும் இடைவிடாத தியானத்தின் பயனாக ஒரு சாதகன் முதலில் காண்பது ஜோதிக் காட்சியோகும். அத்துடன் கிளர்ச்சியும் உற்சாகமும் கொண்ட ஓர் ஆனந்தத் தன்மையும் கூடத் தொடர்ந்து தோன்றுகின்றது. ஆன் மீகசாதனையில் படிப்படியாக முன் நேரிச் செல்லும்போது ஆழந்த தியானநிலை கிட்டும். அப்பொழுது, ஆரம் பத் திலே தோன் றிய ஜோதிக் காட்சி, காட்சிக்கடங்கொணாப் பேருருத் தாங்கி எங்கும் பரந்து விரிகின்றது: ‘அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாய்’ எனத் தாயுமானவர் கூறுவதுபோல, அந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்க்கும் மனம் அதிலே கலந்துவிடுகிறது. இலயித்து விடுகின்றது. எனவே, அப்பரஞ்ஜோதி, வாக்கு மனம் கடந்த தன்மையை அடைகின்றது.

நாமரூபங்களைப் படைக்கும் வாக்கு பிரம்மா: மனத்திற் கதிபதியாகிய காக்கும் சக்தி விஷ்ணு, பிரம்மா அன்னமாய் மேலே உயரப் பறந்தும் ஜோதியின் முடியைக் காண முடியவில்லை. விஷ்ணு அகங்காரமான பன்றியிருவெடுத்து அந்தக் கரணங்களின் கீழ் ஆழந்து சென்றும் அதன் அடியைக் காண முடியவில்லை. நான் என்ற அகங்கார முனைப்புக் கெட்டுவிடுகின்றது. மனம் இலயமடைகின்றது. அப்போது ஜோதி தோன்றுகின்றது.

எமது உடல் ஒரு மனை, உள்ளம் பாத்திரம், அதில் உணர்வாகிய நெய்யை ஊற்றுதல் வேண்டும். உயிரென்னும் திரியை இட்டுப் பிராணன் என்னும் காற்றை நிறுத்தி அறிவுச் சுடரை ஏற்றி அன்பினால் தூண்டிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இடைவிடாது தூண்டிக் கொண்டிருந்தால் ஆணவமாகிய மாயவிருள் அகலும். சிவபரஞ்சோதி தரிசனம் கிடைக்கும். கார்த்திகைத் தீபதரிசனத்தின் உண்மைத் தத்துவம் இதுவேயாகும்.

‘உடம்பெனு மனையகத்து உள்ளமே தகளியாக மடம்படும் உணர்நெய்யட்டி உயிரெனும் திரிமயங்கி இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்துநோக்கிற கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே’

‘ஆடிப்பாடி அண்ணாமலை தொழி, ஓடிப்போம் நமதுள்ள வினைகளே’ என்கின்றார்.

- அப்பர் சுவாமிகள்.

‘அண்ணாமலை தொழுவார் வினை வழுவா வண்ணமறுமே’ என்கின்றனர் சம்பந்தப்பெருமான். இவற்றால் இறைவன் ஒளிவடிவினன்: எல்லா விளக்கும் இறைவன் விளக்கமே யென்பது சொல்லாமலே அமையும்.

இறைவன் சோதியே சொருபமாக உடையவன்.
 ‘கற்பனை கடந்த சோதி’: ‘பாசம்பரஞ்சோதி’: ‘ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் சோதிக்கவேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி’: ‘தூண்டு சுடரனைய சோதி’: கதிரை மறைத்தன்ன சோதி’ சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே’: ‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதி’: ‘சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே’: ‘மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே’: ‘கோழில் பரஞ்சோதி’: ‘சோதி திறம்பாடி’: ‘சோதியுமாயிருளாயினார்க்கு’: ‘மூவிலைச் சூலப்படையானே பரஞ்சோதி’: ‘துண்ணென வென்னுள மன்னியசோதி’: ‘சீரொளிய தழற்பிழம்பாய் நின்ற தொல்லைத் திகழோளியை’: ‘திருவையாறுகலாத சொம்பொற்சோதி’: ‘இன்றெனக்கருளி யிருள் கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று’: ‘தீமேனியானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி’: ‘தேகடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி’: ‘எண்டிசைக்கு மொண்சுடராய் நின்றாய் நீயே’: ‘தேச விளக்கெலாமானாய் நீயே’: ‘ஒளிவளர் விளக்கே’: ‘தேசனடி போற்றி’: ‘மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே’: ‘மாது பாதி விளங்குசோதி கொண்மேனியாய்’: ‘அகண்ட செஞ்சோதி சுடர் விடுவடிவு’: ‘தோற்றாச் சுடரொளியாய்’: ‘ஆரழல்போற் செய்யா வெண்ணீறாடி’: ‘பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி’:

‘வெண்ணீற்றர் செம்மேணியர்’: ‘செழுந்தழல் புரைதிரு மேணியுங்காட்டி’: ‘ஓங்காரத்துள்ளொளிக்குள்ளே’: ‘உறவாதி தனையுணரும் ஒளிவிளக்குச் சுட்ரேற்றி’: ‘ஆதிமுதற் பரமாய பரஞ்சுடரண்ணுவதாகாதே’: ‘பொன்னியலுந் திருமேனி’: ‘இருநிலனாய்த் தீயாகி: எங்கும் நிறைந்து அமுதாறு பரஞ்சுடர்’: ‘எரிசுடராய் நின்ற இறைவா போற்றி’: ‘ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றாய் போற்றி’: ‘இன்புற வென்னுளத் தேற்றிய விளக்கே’ என்னும் இவை முதலான தேவார திருவாசகங்களும் பிறவும், இறைவன் திருமேனி விளக்கம் சோதி சொருபம் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

எப்பொருளையும் விளங்கக் காட்டுவது ஒளி, ஒளி இல்லாவிட்டால் அப்பொருளைப் பார்த்தல் இயலாது, ஒளிச் சக்தியினாலேயே கண்கள் பிறபொருள்களை உணருகின்றன.

இருவிழிகள் வாண்முகத் தில் இருந்தாலும் வானிரவியெழுந்தா வன்றிக் கருது நிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரி தாழுலகில்’

குரியன், சந்திரன், அக்கினி இவற்றின் ஒளியுதவி கொண்டே கண்கள் பொருள்கள் அறிகின்றன. எனவே, ஒளியின் மகிழை எத்துணையது என்பது புலனாகின்றது.

தீபமேற்றுதல், தீபதரிசனம் இவற்றால் பாப நிவிர்த்தி பெறலாகும். அங்ஙனம் செய்தல் இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்கும் உவப்பான செயலாகும். தீபம் சிற்சத்தி. சிற்சத்தியாகிய தீபம் ஆண்மாவினது மலத்தைப் போக்கி ஞானத்தை அளிக்கின்றது. தீபம் சமர்ப்பித்தலின் கருத்து இதுவேயாகும்.

இறைவனைக் காண்பதற்கு அவனருள் வேண்டும். அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கினால் அவனைக் காணலாம். நாவுக்கரசர் கண்டார்.

தேடிக் கண்டு கொண்டேன் - திருமாலொடு

நான்முகனுந்

தேடித் தேடொணாத் தேவனை யென்னுளே

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்'

என்கின்றார் அவர். கார்த்திகைத் தீபோற்சவத்திற்கு முதல் நாள் வீடுகளிலும் பிறவிடங்களிலும் தீபமேற்றிக் குதூகலமாகக் கொண்டாடுவர். இத்தினம் எல்லாத் திருக்கோவில்களிலும் திருவிழா நடக்கும். சில இடங்களில் தீபங்களைக் கொண்டு உயர்மாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் சொக்கப்பானையை எரிப்பது வழக்கம்.

சொக்கப்பானை என்று நம் மவர்கள் பலர் கூறுவதுண்டு. சொர்க்கப்பானை எனவும் கூறுவர் சிலர். அது பிழை, 'சுட்சுப்பனை' என்னும் சொற்றோடர் திரிந்து சொக்கப்பானை என வழங்கப்படுகின்றது. சுட்கம் என்பது வறட்சி. உலர்ந்த தென்னை, பனை, கழுகு, வாழை இவற்றின் தண்டினைத் தீபதண்டமாகக் கோயில் சந்நிதானத்தில் நட்டு, உயர்ந்த பனையோலை முதலியவற்றால் விமானம் போல உயரமாக மூடிக் கட்டிய சொக்கப்பானை எனப்படும் சுட்சுப்பனையில் அக்கினி மூட்டி, அது சுவாலித் தெரியும் போது சோதி சொருபமாகவும், திருவண்ணாமலையில் தீபமாகவும் பாவித்துப் பக்தர்கள் வழிபடுவர். திருவண்ணாமலையில் இந்த விழா மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. திருவண்ணாமலைத் தீபம் பல மைல் தூரம் பிரகாசிக்கும் இக்காலத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் நாட்டில் பல பாகங்களிலுமிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு யாத்திரை செல்வர்.

முழுமுதல் பரம்பொருளை வழிபடுவதற்கு நம் முன் னோர், சிறந்த திருவுருவமாகக் கொண்டது ஒளியினையே. அன்று தொட்டு இன்றுவரை ஒளி வழிபாட்டினைத் சைவதமிழ் மக்கள் கைக்கொண்டு ஒழுகி

வருகின்றனர். திருக்கோயிலிலே திருவிளக்கிடுவார் அடையும் பயன் மிகவும் பெரிது.

ஒரு பூர்வ கதை, சிவாலயம் ஒன்றில் தீபமெரிந்து கொண்டிருந்தது. அன்று திருக்கார்த்திகை நாள். அவ்விளக்கில் இருந்த நெய்யையுண்ணும் பொருட்டு ஓர் எலி சென்றது. அருகில் சென்றபோது மங்கலாக இருந்த தீபச்சுடர், அதன் முகத்தில் சுட, அது தட்டழிந்து தாவியோடியது. அதனால் அசைவற்ற விளக்கின் தீரி முன்னிலும் அதிபிரகாசத்தோடு ஏறிந்தது. மங்கிய தீபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது அந்த எலி. அந்த எலிதான் மறுபிறப்பில் அதிபராக் கிரமமுடைய மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்தது என்பது. அறியாமலே தீரியைத் தூண்டிய எலிக்கு இப்பதவி கிடைக்குமானால், அறிந்து அன் புடன் திருவிளக்கிடுவோருக்கு எப்பதவி கிடைக்குமென்று இயம்பவும் வேண்டுமா! ‘விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்’ என அப்பர் அடிகள் சொல்லுகின்றார். கணம் புல்ல நாயனார் திருவிளக்கேற்றிச் சிவலோகப் பதவியடைந்தார். கலியநாயனார் சிவாலயத்தின் உள்ளும் புறமும் திருவிளக்கேற்றித் தேவதேவன் திருவடியடைந்தார். இவற்றால் திருவிளக்கே இருளகற்றும் பெரும் பொருள் விளக்கம் என்பது தெளிவாகின்றது.

கந்தபுராணம், சிவராத்திரி புராணம், அருணகிரிப் புராணம் முதலானவற்றிலும், சங்கநூல்களிலும் இறைவன், சோதிவடிவானவன் எனக் கூறப்படுகின்றன. இறைவழிபாடு முதலில் சூரிய வழிபாடாயிற்று.

(சூரிய பொங்கல் பார்) பின்னர் அது ஒளி வழிபாடாகப் பரிணமித்தது. அந்த ஒளி வழிபாடே திருவிளக்கு வழிபாடாயிற்று. இதுவே திருக்கார்த்திகைத் தீபமாயிற்று. அப்பர் சுவாமிகளின்,

“எல்லா வுலகமு மானாய் நீயே
ஏகம்ப மேவி யிருந்தாய் நீயே
நல்லாரை நன்மை அறிவாய் நீயே
ஞானச் சுடர்விளக்காய் நின்றாய் நீயே”

“தூண்டு சுடரனைய சோதி கண்டாய்” என்னும் தேவாரங் களும் இதனை வலியுறுத் துகின் றன. நாயன்மார்களும் அவர்களுக்குப் பின்னும் எத்தனையோ மகான்கள் திருவண்ணாமலையிலேயே வசித்து உயர்ந்த அநுபூதி கொண்டு உலகுக்கு ஞான மார்க்கத்தை உபதேசித்துள்ளனர். அருணகிரிநாதர்: குகைநமச்சிவாயர், குரு நமச்சிவாயர், விருபாட்சதேவர், ஈசானியஞானதேசிகர், சேஷாத்திரி சுவாமிகள், ஶ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் முதலானோர் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

சிவபெருமான் சகளீகரித்து பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் குரியன், சந்திரன் ஆன்மா என்னும் எட்டு மூர்த் தங்களாகவும் இருக்கின்றனர். அவ்வெண் மூர்த்தங்களும், அக்கினிக் கூறுபாடு உடையதேயாகும். சோதிப்பிரகாசம் மனதிற்குக் களிப்பையும் ஆனந்தத்தையும் அளிக்கின்றது. அக்கினி தன்னையடையும் பொருள்கள் யாவற்றையும் தகித்துத் தன் மயமாக்குதல் போல, ஈசனும் தன்னைத் தேடும் ஆன்மாக்களின் மலவிருளைக் கொடுத்து ஆளாகின்றார். பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் தருக்குற்றுத் தத் தமக்குள் முதன் மை சாதித் து நின்றபோது அவர்களிடையே சிவபெருமான் அக்கினி மலையாகத் தோன்றியருளினார். தருக்குறுதல் அகங்காரம், அதற்கு ஏது ஆணவ இருளின் விளைவாகிய அறிவு மயக்கமாகும். அம்மயக்கத்தை நீக்கி அருளொளிப் பெருக்கத்தை அருளியமையை இத்திருநாள் குறிக்கும். அறிவு மயங்கி அகங்காரம் தாண்டவமாடும் இக்காலத்தில் அறிவொளியும் அருளொளியும் அடைய விரும்புவோர் அண்ணாமலையானை ஆடிப்பாடித் தொழுது உய்வார்களாக.

நல மலி மங்கை நங்கை விளையாடியோடு நயனத்தலங்கள் கரமா உலகினை யேழுமுற்று மிருண்ட மூட மூட விருளோடு நெற்றி யொருகண் அலர்தர வஞ்சி மற்றை நயனங்கை விட்டு மடவாளிறைஞ்ச மதிபோல் அலர்தரு சோதிபோல வலர்வித்த முக்க ணவனா நமக்கோர்

சரணே.

- தேவாரம்

புறஇருள் போக்குவது ஒளி, அகஇருள் போக்குவது திருவடி உணர்வு. இல்லக இருளைப் போக்கும் திருவிளக்கு புறவிளக்கே பொருளை விளக்கும் அகவிளக்கே அருளை நல்குவது.

“இல்லக விளக்கது இருள் கெடுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சிவாயவே”

- தேவாரம்

“விளக்கினை ஏற்றி வெளியை அறிமின்
விளக்கினின் முன்னே வேதனை மாறும்
விளக்கை விளக்கும் விளக்குடையார்கள்
விளக்கில் விளங்கும் விளக்கவர் தாமே.”

- திருமந்திரம்

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு”

- திருக்குறள்

என நூல்கள் கூறுவனவும் சிந்திக்கத்தக்கனவாகும்.
‘அருணையை நினைக்க முக்கு’ என்பர்:
திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்,
மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், அருணகிரிநாதர் முதலானோர்

திருவண்ணாமலையின் சிறப்பை வியந்து தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் முதலியன் அருளி அண்ணா மலையான் அருள் பெற்றனர். திருவண்ணாமலையை நினைப்போர், தரிசிப்போர், தீபமேற்றுவோர், வலம் செய்வோர் அழியாத பேறு பெற்றுச் சச்சிதானந்தப் பெருவாழ்வடைவார்கள்.

ஒருமானைக் கரத்தினில்லவத் தொருமானைச் சிரத்தினில்
வைத்துலகமேழும்
தருமானை யிடத்தினில்லவத் தருள்வானைப் பவளநெடுஞ்
சயிலம்போல
வருமானை முகத்தானை யளித்தானைப் பெருமானை
மகிழ்வேறும்
பெருமானை யருணகிரிப் பெம்மானை யடிபணிந்து
பிறவிதிர்ப்பாம்.

திருவெம்பாவை

திருவருள் சத்தியை வியந்து மாணிக்கவாசகர் பாடியது திருவெம்பாவை. இது திரு-எம்-பாவை எனப் பிரிக்கப்படும். திரு என்பது அருள்: எம் என்பது எங்கள்: பாவை என்பது சித்திரப் பதுமை போன்ற பெண்: எனப் பொருள்படும். ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் “ஏல், ஓர், எம்பாவாய்” என்று முடிகின்றது. இவற்றை மாற்றிப் “பிரியமான தோழிப் பெண்ணே! ஏல் - ஏற்றுக்கொள்: ஓர் - ஆராய்ந்து பார்” என மாற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திருவெம்பாவை மார்கழித் திருவாதிரைக்கு முந்திய ஒன்பது தினங்களிலும் நடைபெறும். திருவாதிரை நாளோடு முற்றுப் பெறும். இந்தப் பத்து நாட்களும் தேவாலயங்கள், மடாலயங்களிலும் பிற இடங்களிலும் இவ்விழா மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறும். கார்த்திகைத் தீபத்திற்குத் திருவண்ணாமலை எத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்ததோ அங்ஙனமே திருவாதிரைக்குச் சிதம்பரம் சிறந்ததாகும்.

மனிதர்களாகிய நமக்கு ஒரு வருடம், தேவர்களுக்கு கிருநாள். தை முதல் ஆணி முடிவுள்ள காலம் பகல். ஆடு முதல் மார்கழி இறுதியாகவுள்ள காலம் இரவு. (தைப்பொங்கல் பார்க்க) இரவு காலத்துள் இறுதியான மார்கழி. இது தேவர்களுக்கு விடியற்காலம். இக்காலத்திலே சந்தியாவந்தனம் (அந்திசந்திக் கிரியை) பூஜை, வழிபாடு முதலியன செய்தல் தேவர்களுக்குப் பிரீதியாகும். இக்காரணம் பற்றியே மார்கழி மாதம் முழுவதும் புலரிக் காலத்தில் நீராடி ஆலய வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். இக்காலத்தில் சிவாலயங்களிலே ஒரு காலப் பூசை மேலதிகமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. சங்க சேமக்கல ஒலியுடன் கிராம நகர வீதிகளில் திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி ஒதி வருவார்கள். பூஜை முடிந்த பின்னர் புராணப்படனம் செய்வர்.

மார்கழி மாதம் தாங்கமுடியாத குளிர் மக்களைத் தாக்கும் காலம். திருவாசகம் என்னும் தேனினையளித்த மணிவாசகப்பெருமான் குருந்தமர நிழலில் இருந்தருளிய குருநாதரிடம் ஞானதீட்சை பெற்ற பின்னர், பல தலங்களை தரிசித்துத் திருவண்ணாமலையை அடைந்தார். அக்காலம் மார்கழி மாதமாகும். தீபதரிசனத்திற்குச் செல்லும் (கண்ணிப்) பெண் கள் தமது தோழியரை நீராட வரும் படி கேட்கின்றார்கள். இவர்களுக்கிடையில் பல ருசிகரமான சம்பாஷணைகள் நிகழ்கின்றன. தூய நீராடி அழகான மலர்குடி, எல்லோரும் ஒன்றுகூடிச் சென்று அவன் புகழ் பாடிப் பரவி நிற்கும் ஆனந்தக் காட்சியைக் கண்டார்.

அடியார்களோடு கூடி இறைவனை வணங்கி இன்பம் துய்க்கவும் விரும்பினார். அந்த இன்ப விழையே திருவெம்பாவையாகும். அழிக்கப்பட்ட உலகத்தை இன்ப விழையே திருவெம்பாவையாகும். அழிக்கப்பட்ட உலகத்தை மீளவும் படைக்கத் தொடங்கும் சிவசக்திகளின் செயலாக இது அமைந்துள்ளது.

திருவெம்பாவையிற் குறிக்கப்பட்ட சக்திகள் ஒன்பது, அவையாவன: மனோன்மணி, சர்வபூததமணி, பலப்பிரதமணி, பலவிகரணி, கல்விகரணி, காளி, ரேளத்திரி, சேட்டை, வாமை என்பனவாகும்.

ஆன் மாவானது மலமாகிய இருளிலே
கிடந்துழலாமல் திருவருளில் படிந்து பரிபாகத்தையடைதல்
வேண்டும் என்பதே திருவெம்பாவையின் தத்துவப்
பொருளாகும். இதனைப் “பைங் குவளைக்
கார்மலரால்”என்னும் பாவில்

“தங்கள் மலங்கமுவுவார் வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்குமடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து நஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடே லோரெம் பாவாய்”
எனக் கூறுவதனாலேயே அறிதலாகும். மலத்தைக்
கழுவதல் நீராடுதலையும், திருவருட் பெருக்கு
தடாகத்தையும் நீரில் பாய்ந்தாடுதல் திருவருட்
பெருக்கிலே வீழ்ந்து திளைத்தலையும் குறிக்கும்.

“மலவிருளாற் றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகவருட்
செலமுழுக வருகவெனச் செப்பல் திருவெம்பாவை”

எனத் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் கூறுகின்றமையும்
காண்க. அருணாசலேஸ்வரர் மணிவாசகருக்குத் திருப்
பெருந்துறையில் அருளிய ஆசாரிய மூர்த்தமாகத் தரிசனம்
கொடுத்தருள் புரிந்தருளினார்.

குரியன் உதிக்க ஜந்து நாழிகை முன்னேர வழக்கமாகத் துயில் விட்டெழுதல் வேண்டும். காலை விழிப்பின் அருமையும் பெருமையும் சாலச்சிறந்தது.

“புத்தி யதற்குப் பொருந்து தெளி வளிக்குஞ் சுத்த நரம்பினற் றாய்மையுறும் - பித்தொழியுந் தாலவழி வாதபித்தந் தத்தநிலை நண்ணுமதி காலை விழிப்பின் குணத்தைக் காண்

அதிகாலையில் விழித்தால் புத்திக்குத் தெளிவும், சரீரத்திலுள்ள சுத்த நரம்பிலிருக்கும் இரத்தத்திற்குப் பரிசுத்தமும்: பித்தத் தணிவும், வாதபித்த சமனமும் உண்டாகும்.

மந்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் துயிலுணர்த்தும் மகா மந்திரமாய் விளங்குவது திருவெம்பாவை. எப்போதுமே உறக்கத்திற்குப் பேர்போனவர்கள் நம் தமிழ்மக்கள். அத்தகைய உறக்கத்திலிருந்து தட்டியெழுப்புவதற்காகவுமே இதனை மணிவாசகர் அருளினார் எனவும் கூறலாம். ஸ்ரீ ஆண்டாள் (சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்) இயற்றிய திருப்பாவையும், மணிவாசகரின் திருவெம்பாவை திருப்பள்ளியெழுச்சியும் தமிழ்பகுதியில் வீதிகள், தெருக்கள், வீடுகள் தோறும் கணீரென முழங்கிய காலம் ஒன்று உண்டு.

இடைக்காலத்து இந்நிலைமை சோர்வடைந்து: இக்காலத்து மறுமலர்ச்சியடைந்தது மக்களிடையே ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்றது.

திரு வெம் பாவை திருப் பள் எனியழுச் சி இரண்டினையும், ஊன்றிக்கடைப்பிடித்தல் அவசியம். தமிழ்ப்பண்பு, அன்புணர்ச்சி, கற்புநிலை, ஒழுக்கம், உயர்நிலை, உயிர்நிலை, சமரசவாழ்வு, ஆத்மஞானம் யாவும் இதனால் நிலைபெறும்.

மார்கழிப் பிள்ளையார்

மார்கழி மாதம் பிராதக்காலம். பிராதக் காலத்திலே சைவ சமயிகள் விநாயகரை வணங்கி யாவரும் தத்தம் கருமங்களைப் புரிவர்.

மார்கழி மாதத்திலே நடைபெறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. இது பெரும்பாலும் பெண்களுக்குரியதாகும். வீடுவாசல்களைச் சுத்தி செய்து முற்றத்தை மெழுகி, அழகான பலவகைக் கோலமிட்டுச் சாணத்தினாலே பிள்ளையார் பிடித்து, அறுகம்புல்லினாலே அலங்கரித்து, அப் புல் லினாலும் மலர் களினாலும் அர்ச் சித் து வழிபடல்வேண்டும்.

நாள் தோறும் பிடித் து வணங்கி வந்த
பிள்ளையாரையெல்லாம் சேமித்து வைத்தல்வேண்டும். மகர
சங்கிராந்தியின் பின் அவற்றையெல்லாம் நிரையாக வைத்து
அலங்காரம் செய்து அவற்றிற்குப் பொங்கலிட்டுப்
பூசித்தல்வேண்டும். பிள்ளையாருக்குவப்பானது மோதகம்.
மோதகம் இளநீர் கரும்பு முதலியன நிவேதித்தல் வேண்டும்.
பூசனை முடிந்தபின்னர் சிறுதேர் கட்டிச் சங்கநாதங்கள்
வாத்தியங்களோடு எழுந்தருளச் செய்து நதிகளிலேனும்,
ஆறுகள் குளங்களிலேனும் விட்டு விடுதல் வேண்டும்.

இக்காலத்தில் இவ்வழிபாடு அருகிவருகின்றது.

மார்கழி ஞாயிறு

மாதங்களுள் மார்கழியும் மகிழ்ச்சியான ஒரு மாதம்.
(மார்கழி மாதம் பார்க்க) பகவத் கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
கூறுகின்றான் : “மாதங்களுள் நான் மார்கழியாக
இருக்கின்றேன்” என்பதாக. எனவே, இத்தனிம் விட்டனு
வழிபாட்டு நாளாகும். ஆதலால் ஆழ்வார் விட்டனு
ஆலயங்களிலே இவ்வழிபாடு கோலாகலமாக நடைபெறும்.

மார்கழி மாதம்

ஒரு வருடத்தில் 12 மாதங்கள். ஆங்கில முறைப்படி அவை தை முதல் மார்கழி இறுதியாகவுள்ளன. இந்து மக்கள் சித்திரை முதல் பங்குணி இறுதியாகக் கொள்வர். சிங்கள மக்களும் அப்படியே. அவர்கள் “உந்துவாப்” என்பர். முஸ்லீம்கள் “ரபியுல் ஆகிர்” என வழங்குவர். சோதிட சாஸ்திரம் தனுர் மாதமெனக் கூறும்.

மாதங்களைல்லாவற்றிலும் மார்கழி மாதம் சிறந்ததென்பது இந்து மத ஸாத்திரக் கொள்கை. மார்க்கசிரம் என்பது சாந்திரமானப்பெயர். மார்க்கசிரம் என்பது மிருகசீரிடம் என்னும் நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கும். சந்திரன் மிருகசீரிட நட்சத்திரத்தில், கலைகள் பதினாறும் பூர்த்தியாகிப் பெளர்ணமியாயதால் மார்கழி எனவும்: சூரியன் தனுர் ராசியில் பிரவேசிப்பதால் தனுர் மாதமெனவும் கூறப்படும். இம் மாத நாட்கள் முழுவதும் மிக விசேஷமானவை. நாள்தோறும் சகல சைவாலயங்கள் விழ்ணுவாலயங்களில் உதயத்திற்கு முன்னரே பூசை ஆராதனைகள் நடத்தப்படுகின்றன.

சங்கு, சேமக்கலம், மேளம் முதலான வாத்தியங்கள் ஒலிக்கின்றன. திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலியன பாடப்படுகின்றன. மக்கள் யாவரும் வைகறையில்

துயில்நீத்து எழுகின்றனர். வீடுவாசல்களைச் சுத்தம் செய்கின்றனர். அழகான பலவேறு கோலங்கள் இடுகின்றனர். மார்கழிப் பிள்ளையார் வைத்துப் புத்தங்களிட்டு வணங்குகின்றனர். நித்தியானுஷ்டானங்கள் புரிந்து அராதனை செய்கின்றனர். சுருங்கக் கூறின், இம்மாதத்தில் பெரும்பாலும் சைவ மக்கள் எல்லோரும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கக் காணப்படுகின்றனர்.

மக்களாகிய நமக்கு ஒருநாள் 60 நாழிகை. பகல் 30 நாழிகை. இரவு 30 நாழிகை எங்களுடைய ஒரு வருடம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். தை முதல் ஆணி வரையுள்ள காலம் பகல் எனவும், ஆட முதல் மார்கழியிறுதியான காலம் இரவு எனவும்படும். இதன்படி இராக்கால முடிவாகிய வைகறைப்போது, மார்கழி மாதமாகின்றது. தேவர்கள் நாளின் பன்னிரண்டாவது பாகமாகிய விடியற்காலையே நமக்கு மார்கழி மாதமாகும். எங்கள் மார்கழி தேவர்களுக்கு 4 மணி முதல் 6 மணி வரையுள்ள இரண்டு மணித்தியாலத்தைக் குறிக்கும். சூரியோதயத்திற்கு முன்னுள்ள இக்காலம் பிரம்மமுகூர்த்தம் எனவும்படும். ஒரு நாளில் முக்கியமான பாகம் வைகறைப் பொழுதேயாகும்.

“வைகறை யாமந் துயிலெழுந்து தான் செய்யும்
நல்லறமும் ஒண்பொருளான் சிந்தித்து”

- பெருவாயின் முன்ளியார்

“வைகறைத் துயிலெழு”

- ஒளவையார்.

“பொழுது புலர்ந்தது யாம் செய்தவத்தால்
புன்மை யிருட்கணம் போயின எங்கும்
எழுபகம் பொற்சுடர் எங்கணம் பரவி
எழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி”

- பாரதியார்

“போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே!
புலர்ந்தது”

“அருணனிந்திரன் திசையனுகினன்: இருள்போ
யகன்றது”

- மணிவாசகர்.

இவற்றால் வைகறைப் போதின் மகிழை புலப்படுகின்றது.

பகவத்கீதயில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறுகின்றான்
அர்ச்சனனுக்கு: “மாதங்களுக்குள் நான் மார்கழியாக
இருக்கின்றேன்” என் பதாக. பாரத யுத் தமும்
இம்மாதத் திலேதான் நடைபெற்றதாக மகாபாரதம்

கூறுகின்றது. திருப்பாற் கடல் கடையப்பட்டதும்: முதலில் விஷம் எழுந்ததும்: சிவன் அதனையுண்டு யாவரையும் காப்பாறினார் எனவும் சொல்லப்படுகின்றதே: அதுவும் இம்மாதத்திலேதான். இன்னும் மழை பொழிந்து தம்மைக் காத்தமையால், பிருந்தாவனத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள இடையர் சேரியில் நந்தன் முதலானோர் இந்திரனை வணங்கினார். இந்திரனை வணங்காது கோவர்த்தன கிரியை வணங்கும்படி கிருஷ்ணபகவான் பணித்தார். இது இந்திரனுக்குக் கோபத்தை மூட்டியது. அவன் பெருமழை பொழியச் செய்தான். அதனால் கஷ்டப்பட்ட கோபர்களைக் கோவர்த்தனகிரியின் அடியில் வைத்துப் பகவான் காப்பாற்றினார் என்பது ஒரு வரலாறு. இதுவும் இம்மாதத்திற்கான் நடந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆண்டாள் நாள்தோறும் வைகறையில் எழுந்து ஒவ்வொரு பாகுரமாகப் பாடி நாராயணனைத் திருப்பாவையாலுகப்பித்துத் திருமணம் புரிந்ததும் இம்மாதமே. இங்ஙனமாக இம்மாதத்தின் மகத்துவங்கள் பற்றிப் பல கூறப்படுகின்றன.

மார்கழி மாத வைகறையில் மக்கள் காத்திருந்து அம்மையப்பன் அருள்பெற்றுச் சகல காரியங்களும் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறப் பிரார்த்தனை செய்து வருகின்றார்கள். இந்த நேரத்தில்தான் சிதம்பர நடராசர்

ஜந் தொழில் களையும் புரிகின்றார். சிதம்பரத் தில் இம்மாதத்தில் நடைபெறும் ஆருத்திரா தரிசனமும்: ஸ்ரீரங் கத் தில் வைகுண்ட ஏகாதசியும் மிகமிக விசேஷமானவை.

மக்கள் எல்லோரும் விடியற்காலையில் எழுந்து கடவுளை வழிபட வேண்டுமென்று ஒருவரையொருவர் எழுப்பி நித்திய கருமங்களை நிறைவேற்ற நீராடப் போகும் பாவனையில் அமைந்திருக்கின்றது திருவெம்பாவை.

“ஆதியு மந்தமுமில்லா வரும் பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டாங்கண்

மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய் மறந்து

போதா ரமளியின் மேனின்றும் புரண்டு”

“பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப் பகல்நாம்

பேசும் போ தெப்போ திப்போதா ரமளிக்கே

நேசமும் வைத்தனையோ”

“ஒண்ணித்தில நகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ

கண்ணைத் துயின்றவுமே காலத்தைப் போக்காதே”

“ போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ”

“இன்னாந்துயிலுதியோ? வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளாகிடத்தியால் என்னே துயிலின் பரிசு!”

என்னும் திருவெம்பாவைப் பகுதிகள் விடியற் காலையில் துயிலொழிந்து எழுவதைக் குறிக்கின்றன.

அன்றியும்:

“மெய்யார் தடம்பொய்கை புக்குமுகேரன்னக் கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி”

“பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்து”

“பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து”

“ஏருஞ்சுப் பூம்புனல் பாய்ந்து”

“போற்றியா மார்கழி நீராடேலோரெம் பாவாய்”

என்பனவற்றால் வைகறை நீராடலின் தன்மைகளும் கூறப்படுகின்றன.

ஆண்டாள் அம்மையாரும் திருவாய் மொழியில்:

“வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர் மத்தினால் ஒசைப்படுத்த தயிரரவங் கேட்டிலையோ”

“மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளில் நீராடப் போதுவீர் போதுமினோநேரிழையீர்”

“புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயில். வெள்ளை வினிசங்கின் பேரரவங் கேட்டிலையோ பிள்ளா யெழுந்திராய்”

“வெள்ளி யெழுந்து வியாழமிறங்கிற்று
 புள்ளுஞ் சிலம்பின காண் போதரிக் கண்ணினாய்:
 குள்ளக் குளிரிக் குடைந்து நீராடாதே
 பள்ளிக் கிடத்தியோ“

என்பதாகக் கூறுகின்றார்.

சிறப்பாக மார்கழியை ஒரு நோன்பு மாதமெனலாம்: ஏனெனில் நோன்புக்குப் புலனடக்கம் இன்றியமையாதது: மற்றொருக்காலங்களிலும் குளிர்காலமே புலனடக்கத்தைத் தரவல்லது. நமது நாட்டிலே மழை குளிர் காலங்களிற்றான் விரத நாட்கள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. தேவர்களுடைய பகலில் (தை - ஆனி முடிய) சுபகாரியங்களைப் புரிகின்றோம். விவாகப் பேச்சுக்கள் திருமணங்கள் முதலியன நடைபெறுகின்றன. தேவர்களுடைய இரவில் (ஆடி - மார்கழி) விரதம், தியானம் முதலியவற்றைச் செய்கின்றோம். விநாயக சதுர்த்தி, சரஸ்வதி பூஜை, கந்தசஷ்டி, விளக்கீடு, ஆருத்திரா தரிசனம் முதலான கடவுள் வழிபாட்டுக் கருமங்கள் நடைபெறுகின்றன. இம்மாதம் கடுங்குளிர்காலம், புலனடக்கத்திற்கு ஏற்ற காலம். உள்ளத்தின் நினைவாற்றல் உரம் பெறக் கூடிய

காலம். மார்கழி மாதத்து விடியற்காலம் பனி மிகுந்து மேலும் மேலும் குளிர் கொடுக்கும் காலம். இக்காலத்தில் “ஜில்” என்ற நீரில் ஆடுவார் நிலைமை எப்படியிருக்கும். அனுபவம் கண்டவர்களே அதன் அருமையறிவார்கள். அதில் இன்பழும் காண்பார்கள்.

இம்மாதத்தில் குளிர் பனிக் கொடுமையாலும் உஷ்ணக் குறைவாலும் நோய்களுண்டாகிப் பரவ ஏதுவாகின்றது. தாங்கமுடியாத குளிரினால் உச்சி முதல் உள் ளங் கால் வரை போர்த் திக் கொண் டு மக்கள் துயில்கின்றனர்.

அறைக் கதவுகள் சன் னல் களைக் கூட முடிக்கொள்கின்றனர். இதனால் வெளிவிடும் கரியமில வாயுவையே திரும்பவும் சவாசிக்க வேண்டிய நேரிடுகின்றது. இதனால் பலவித நோய்கள் உண்டாகின்றன. சொகுசாகக் காட்டும் இந்த உறக்கத்திலிருந்து நம்மை எழுப்பி சுறுசுறுப்பாக்கவும், நோயனுகாமல் தடுக்கவும் எண்ணியே இம்மாதம் வைகறையில் துயில்நீத்தெழுமாறு நம் முன்னோர் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். இன்றைய மக்கள் காலவேற்றுமை, நவநாகரீக மோகம், நாஸ்திகர்களின் ஆபாசம் நிறைந்த நூல்களைப் படித்துண்டான் தடுமாற்றம்,

மயக்கம், தூய்மை, வாய்மை என்பனவற்றால் மயங்கி, நம் முன்னோர் இட்ட நல்ல கட்டளைகளை மறந்துவிட்டனர். இதனால் பலவகைப் பட்ட கஷ்டங்களுக்குள்ளாகித் தத்தளிக்கும் தன்மையே எங்கும் காணப்படுகின்றது. நோய் களும் நெருங் கி ஆயுனும் சுருங் கி எமனுலகடைகின்றனர். மருந்து கசப்பினும் அருந்திவிட்டால் நன்மையளிப்பது போல இவ்வகை முறைகள் நமக்குப் பிடிக் காவிட்டாலும் அனுஷ் தித் து வந் தால் நன்மையளிக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

இம்மாதத்தின் அதிகாலையில் ஒரு விசேஷமான காற்று வீசுகின்றது. அது நமது உடம்பிலுள்ள வாதபித்தசிலேத் துமங் களைச் சாரிப் படுத் தி உடம் புக் கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கின்றதென்பதாக வைத்திய சாஸ் திரிகள் கூறுகின்றனர். எனவே, வைத்திய சாஸ்திரப்படியும் ஒருவன் அரோக திடகாத்திரமுள்ளவனாக வேண்டின் வைகறைத் துயிலெழுதல் அவசியமாகின்றது. இந்த வைத்திய முறையைக் கூடச் சொல்லாமல் சொல்லி வைத்தியத்தை வைத்தொக்கி, வைகறையெழுந்து, கடன் முடித்து, நீராடிக் கடவுளை வணங்கி கருமங்களைப் புரிதல் வேண்டுமென நமது நன்மை விரும்பி நமக்கு வழிகாட்டினர்

நம் முன்னோர். அவர்களுடைய சாஸ்திரக் கட்டளைகள் நமது நன்மைக்காகவே என்பதை உணருதல் வேண்டும். தீர்க்கமுடியாத - சிந்தனைக் கெட்டாத பெரிய பெரிய பிரச்சனைகள் யாவும் அதிகாலையில் சிந்திப்பதால் தெளிவடையும் என்பது உலகறிந்த உண்மை.

ஆத்மீக மறுமலர்ச்சிக்குச் சிறந்த மாதம் மார்கழி. எனவே, நாம் கோழமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும், இனபம், திடகாத்திரம், தீர்க்காடுள் என்பன அடையப்பெற்றும் வாழவேண்டின் - அருமையாகக் கிடைத்த மானிடப் பிறவியை ஆனந்தமாகக் வேண்டின் இம்மாத மகிழை பற்றி நன்குணர்ந்து ஒழுகி, மானிட வாழ்க்கையை மாண்புறு வாழ்க்கையாக்கி வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வோமாக.

ஆருத்திரா தரிசனம்

மார்கழியில் வருந் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே சிதம்பரத்திலே நடராச தரிசன விழா நடைபெறும். திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே இவ்விழா நடைபெறுதலால் இது ஆருத்திரா தரிசனம் எனப்படும்.

ஆருத்ரா என்றால் திருவாதிரை என்பது பொருளாகும். இந்நாளிலே நடராசப்பெருமானின் அற்புத

நடனத்தைக் காணத்தில்லைச் சிதம்பரத்திலே பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் கூடுவர்.

நன்மக்களாகிய நாம் வேண்டுவார் வேண்டுவதை வேண்டியாங்கு ஈந்தருளும் எம்பெருமானின் பஞ்சகிருத்திய, தரிசனக் காட்சியைக் கண்டுகளித்து வேண்டும் சித்திகளைப் பெற்றுயிவோமாக.

சர்வசம்கார காலம்

இதனை மகாசம்கார காலம் என்பர். ஊழி, முடிவு, உலக முடிவு காலமெனவும் படும். 432000 வருடம் ஒரு கலியுகம். இரண்டு கலியுகம் ஒரு துவாபரயுகம். இரண்டு துவாபரயுகம் ஒரு திரேதாயுகம். இரண்டு திரேதாயுகம் ஒரு கிருதயுகமாகும். இவை நான்கும் சேர்ந்து ஒரு சதுர் யுகமாகும். 2000 சதுர்யுகம் பிரம்மாவுக்கு ஒரு தினமாகும். அங்ஙனம் முப்பது தினங்கள் ஒரு மாதம். இங்ஙனம் பன்னிரண்டு மாதங்கள் ஒரு வருடம். அதாவது பிரம்மாவுக்கு ஒரு வயது. அவ்வயது நூறாணால் பிரம்மப் பிரளயம் உண்டாகும். அது விஷ்ணுவுக்கு ஒரு தினமாகும். இங்ஙனம் விஷ்ணுவுக்கும் நூறு வயதாணால் அவ்விஷ்ணு இறக்கச் சர்வ சம்கார காலமாகும்.

‘நூறு கோடி பிரமர்க னுங்கினார்
 ஆறு கோடி நா ராயண ரங்கவனே
 ஏறு கோடி மண லெண்ணி லிந்திரர்
 ஈறி லாதவ ஸீச னொருவனே’

என்பதற்கமைய மகாருத்திரமூர்த்தி உலகைச் சம்கரிப்பர்.
 உலகம் கடலலையாகும்.

உலகமாகிய கடலலையிலே சிவபெருமான்
 உமாதேவியார் தரிசிக்குமாறு சூக்கும பஞ்சகிருத்திய நடனம்
 செய்தருளுவர். சர்வசம்கார காலத்திலேதான் தரும தேவதை
 தவம் புரிந்து சிவனுக்கு இடப வாகனமானது. நல்லறம்
 என்றும் உலகில் நிலைபெறுக..

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலமுறை கிளர்தல்

* பொன்னையா + * நாகபிள்ளை

விநாயகமூர்த்தி
கணேசமூர்த்தி
* இந்திராதேவி
சத்தியமூர்த்தி
* மலர்தேவி
சதானந்தமூர்த்தி
சுந்தரமூர்த்தி
* கலாதேவி

* கைலாசபிள்ளை +

பாலசுப்பிரமணிய
* இந்துமதி
* பாலசுந்தரம்
நாகேஸ்வரி
யோகேஸ்வரி
பாலச்சந்திரன்

மதிவதனி

+

கதிர்ச்செல்வன்
↓

சுருதி

ஆகாஷ்

சுபாசினி

+

சுதாகரண்
↓

நனுசன்

சகானா

சுதர்ஜினி

+

பாலஸ்
↓

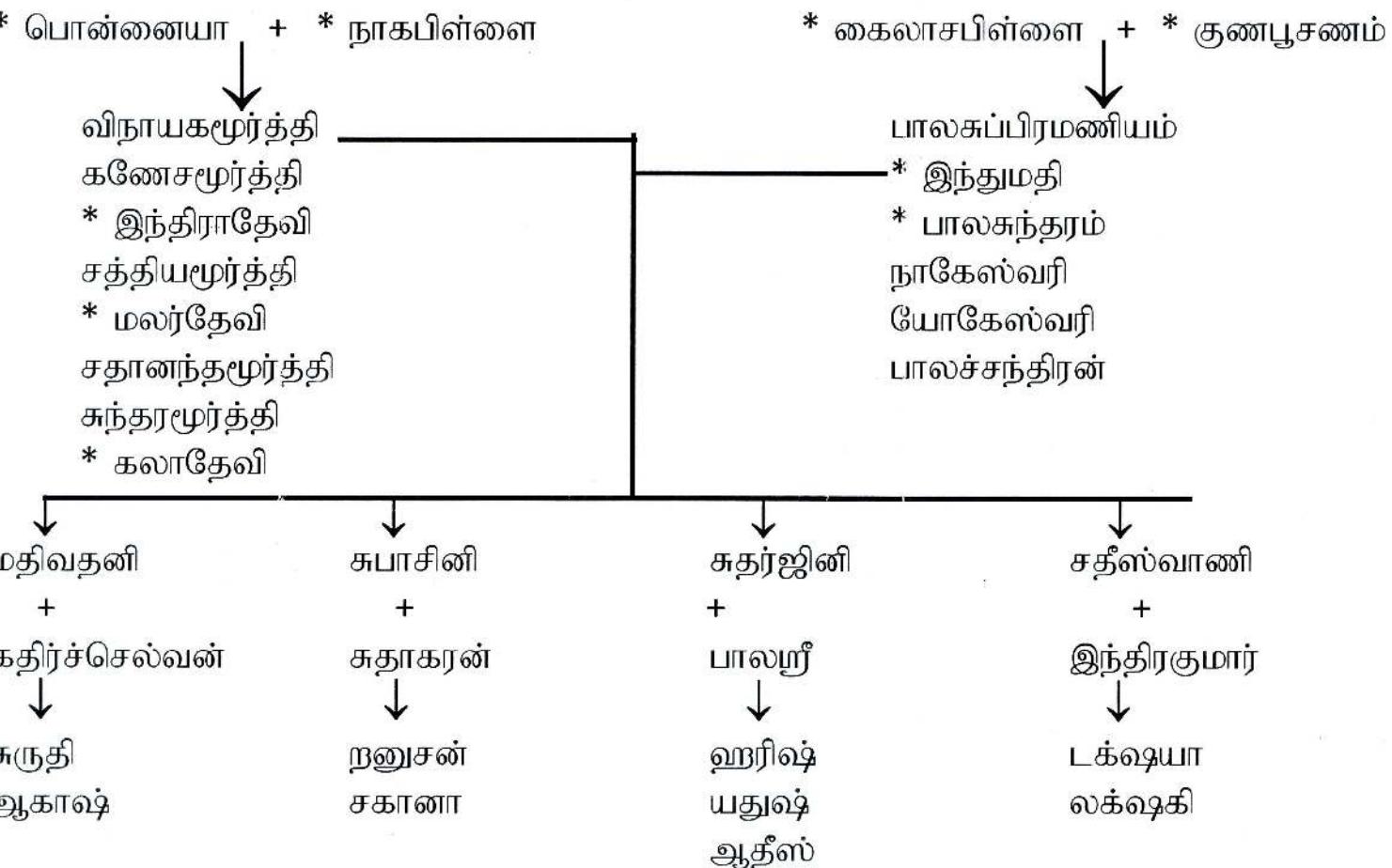
ஹரிஷ்

யதுவ්

ஆத්ஸ்

* அமரர்

குலமுறை கிளர்தல்

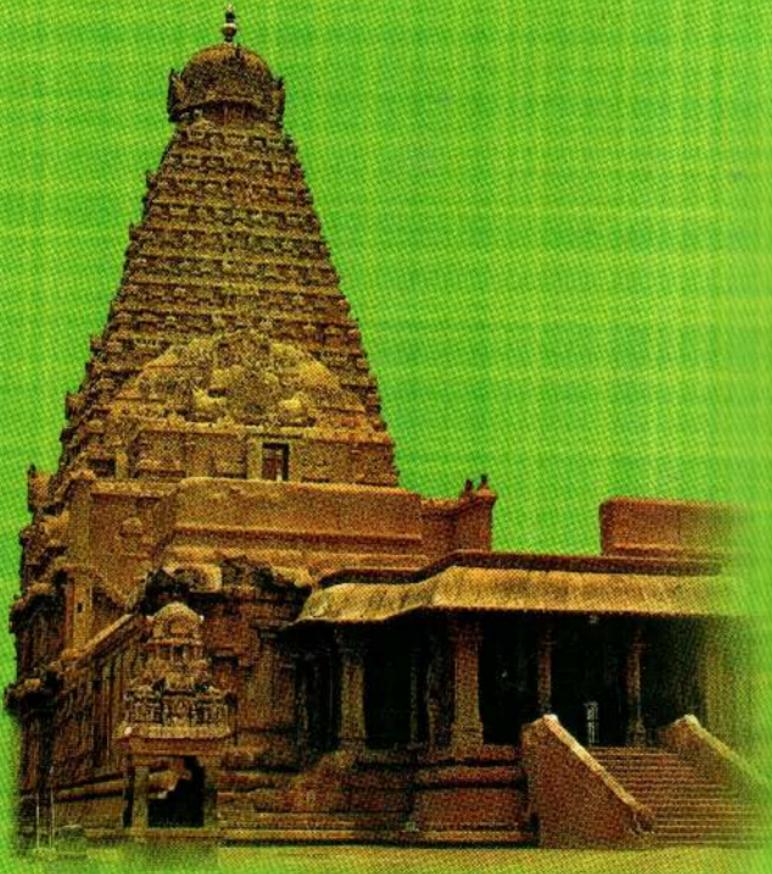

நன்றி நவில்கிழோம்..

அமரர், கீந்துமதி விநாயகமூர்த்தி அவர்கள்
 சிவபதப்பேறு அடைந்த துயரச்செய்தி கேட்டு
 உடன் வந்து பலவழிகளிலும் உதவியோருக்கும்
 மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு
 துயர்பகிர்ந்தோருக்கும்
 ஆறுதல் கூறித்தேற்றியோருக்கும்
 தூரதேசங்களில் இருந்து
 தொடர்பாடல் சாதனங்கள் உடாக
 தொடர்புகொண்டு துயர்பகிர்ந்தோருக்கும்
 வெளிநாடுகளில் உள்ள எமது
 குடும்பத்தவர்களுடனும்
 துயர்பகிர்ந்து கொண்டோருக்கும்
 மஸ்ரமாலை, மஸ்ரவளையம், கண்ணீர் அஞ்சலி,
 துண்டுப்பிரசுரங்கள் வழங்கிய
 அன்புள்ளங்களுக்கும்
 மற்றும் எமக்கு ஆறுதலாக இருந்த
 உற்றார் உறவினர்கள், நண்பர்கள், அயலவர்கள்
 அனைவருக்கும் கின்று நடைபெறும்
 அந்தியேட்டிக் கிறியை மற்றும்
 ஆத்மசாந்திப் பிராாத்தனையில்
 கலந்து கொண்ட அன்புள்ளங்களுக்கும்
 எமது மனப்புறவமான நன்றியறிதலைத்
 தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி.

குடும்பத்தவர்கள்.

அஸ்ட்ரலக்ஷுமி பதிப்பகம்

41, கண்ணி வீதி, கைதாம், யாழில்யானம்.

322, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11 தொ.பே: 011 2334004

Email: astraluxme@yahoo.com, Web: www.astraluxumie.com

[ashtraluxumiebookdepotcolombo](#)